AVENTURĂ ÎN SURINAM

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

he_fox

Gérard de Villiers
S.A.S. 071
Son Altesse Sérénissime
Aventură în Surinam
Aventure au Surinam, 1983
V 1.0

Capitolul I

Julius Harb traversă cu paşi rapizi Blauwgrondstraat, pierdut în mulţimea trecătorilor care la ora serii erau în căutarea unui restaurant, asurzit de zgomotul tranzistoarelor care tronau pe fiecare verandă transmiţând fiecare un *„meringué*[1]*”* diferit. Era una din rarele libertăţi care mai rămăseseră la Paramaribo: muzică transmisă din plin de radiourile locale printre sloganurile obsesive contra mercenarilor imaginari, gata să se repeadă ca nişte vulturi asupra Revoluţiei.

În fiecare sâmbătă seara, Blauwgrondstraat, o stradă liniştită, nici măcar asfaltată, foarte depărtată, undeva la nord de Paramaribo, într-un cartier javanez, se transforma în sărbătoarea imensă a plăcerii de a mânca.

Un restaurant sumar, cu mese rustice şi bănci în aer liber, era improvizat în faţa fiecărei căsuţe de lemn. Construită pe piloni aşezaţi pe fundul apei.

Fiecare familie pregătea ea însăşi mâncarea pe care o servea clienţilor. Aceştia veneau de la celălalt capăt al oraşului pentru a degusta specialităţile

1 Muzică tipică din Caraibe, (n. a.).

indoneziene, condimentate şi gătite cu mare plăcere.

Cele mai sofisticate dintre aceste restaurante improvizate erau iluminate cu neon roşu şi verde, dând feţelor clienţilor o paloare fantomatică. Celelalte se mulţumeau cu lumina becurilor obişnuite.

Julius Harb se strecură încetişor prin mulţime, anonim, într-o ţinută lejeră, geans şi tricou. Figura sa de creol cu nasul puţin turtit era banală. Încetini pasul şi se opri ezitând între mai multe locuri dar cu privirea aţintită asupra unei căsuţe minuscule, verde, puţin mai izolată, legată de şosea printr-o pasarelă de lemn construită peste un canal adânc. Căsuţa era cufundată într-o linişte ciudată, faţă de animaţia veselă şi zgomotoasă ce caracteriza Blauwgrondstraat-ul.

Lumina crudă a unui restaurant instalat chiar alături cădea chiar în zona de penumbră în care se afla Julius Harb. Acesta se hotărî rapid; dacă ţinuta lui nu risca deloc să atragă atenţia fiind banală, în schimb figura lui era cunoscută de majoritatea surinamezilor.

Trecu rapid, la câţiva metri de clienţii de la mese, întâlnind privirea sălbatică a unui tânăr *rasta*, cu părul lung împletit în zeci de codiţe, care tocmai înfuleca dintr-un picior de pui înmuiat în sos de ardei, cu aerul unui om hămesit.

Trebuie spus că cei câţiva tineri *rasta* instalaţi în Surinam, lipsiţi de droguri şi fără slujbe, duceau o viaţă mizerabilă.

Dintr-o săritură, Julius Harb trecu pe pasarela de lemn construită peste canalul plin de apă.

Cu nenumăratele sale canale, Paramaribo semăna cu Bangkok, dar era mult mai curat. Olandezii, foştii colonizatori, reuşiseră chiar eradicarea maladiei, dar după independenţa ţării, apăruse din nou, din lipsa măsurilor sanitare.

Julius Harb traversă veranda micuţă pe care zăcea plin de praf un balansoar vechi şi bătu de două ori în uşă, cu lovituri scurte dar puternice. Uşa batantă se deschise îndată şi pătrunse înăuntru. Aerul impregnat de mirosul acrişor al unei soluţii contra ţânţarilor era mai cald şi mai apăsător decât cel de afară. Fără niciun cuvânt, cea care îi deschisese i se aruncă în braţe şi-l strânse îndelung. El o îndepărtă, puţin pentru a o privi mai bine.

My-lai era una din rarele chinezoaice aproape pure din Surinam. Un chip drăgălaş triunghiular, un nas mic cârn şi o guriţă senzuală pe care o moştenea, cu siguranţă, de la vreun creol amestecat cu rasa familiei ei.

Bărbatul îi îndepărtă bretonul de pe frunte şi fata îi zâmbi.

— Mi-era aşa teamă că n-o să vii…

Mâinile lui Julius mângâiară pielea satinată a umerilor ei goi apoi coborâră spre sâni pentru a se opri pe talia subţire a fetei.

— Doar ştii că faci mâncarea de fasole cu pui mai bine decât mama!

My-lai râse, încântată, cu ochii plini de fericire. Era înfăşurată într-o ţesătură uşoară de culoare portocalie apropiată de culoarea pielii ei, legată peste abdomenul plat, acoperindu-i şoldurile şi punându-i în valoare corpul subţirel, contrastant cu sânii mari şi şoldurile cambrate.

— Ţi-e foame? îl întrebă ea.

— Da.

Mobila principală se compunea dintr-un divan în formă de L, asortat cu o măsuţă joasă, o bibliotecă mică şi două fotolii din pai. O lanternă mare chinezească din hârtie pânzată difuza o lumină uşor roşiatică.

Julius Harb îşi scoase tricoul şi-l aruncă pe un puf mic. La centură i se vedea crosa unui pistol. Îl scoase şi-l puse pe măsuţa joasă.

Era un colt 45 automat. My-lai îşi întoarse privirea. Îi era teamă de arme. Ca majoritatea surinamezilor, ea detesta violenţa. Îi întinse amantului un halat negru.

— Instalează-te, eu voi pregăti masa.

Fata dispăru în bucătărie. Julius Harb îşi plimbă privirea pe mobilierul casei. Părinţii lui My-lai aveau o băcănie mică, iar tânăra My-lai lucra ca secretară la societatea Mazda.

My-lai îşi închiria casa cu şaizeci de florini pe lună şi se descurca bine.

Un ritm de *meringué* se auzi din bucătărie... adăugându-se la cel de pe stradă. Julius surâse în sinea lui. My-lai adora dansul. Înainte, mergeau în fiecare sâmbătă ta „Skorpio”, cel mai bun dancing din Paramaribo. Acum, acest lucru nu mai era posibil. Începu să regrete epoca în care nu era decât un sergent-şef şi când My-lai venea să-l aştepte la ieşirea din cazarma Memre Boekoe, sub privirea invidioasă a prietenilor. Atunci viaţa i se părea uşoară şi frumoasă.

*

My-lai îl contempla cu un aer îndoioşat pe Julius care stătea tolănit pe pernele divanului. Pe masă zăceau câteva sticle goale de bere şi resturile cinei. My-lai se aplecă spre Julius.

— *Ah bon*[2]? întrebă ea cu tandreţe.

Julius surâse fericit, cuprinzându-i sânul rotund şi cald în căuşul mâinii.

— *Mibellifourou*[3] *!*

Micuţa chinezoaică se lipi de el şi îl sărută pe gură.

— *Miloviyou*[4] *!* murmură ea.

Între ei vorbeau întotdeauna în taki-taki, un amestec de engleză, olandeză, chineză, totul deformat de un accent creol.

Buzele lui My-lai lunecară pe torsul bărbatului apoi cu dinţii îi desfăcu nodul halatului şi gura ei atinse sexul adormit al bărbatului.

Julius Harb închise ochii.

Chinezoaica nu ştia numai să gătească foarte bine ci reuşea cu multă pricepere şi răbdare să trezească dorinţele adormite ale amantului ei.

Ghemuită ca o pisicuţă la picioarele lui, se oprea din când în când, scoţând mici strigăte de admiraţie:

— Ce mare el

Apoi îşi continuă felaţia, jucându-se cu limba-i ascuţită, oprindu-se câteodată pentru a urca jucăuş spre buric.

Bărbatul întinse o mână spre abdomenul tinerei. De îndată, ea se ghemui şi începu să se legene deasupra lui. Sunetul respiraţiilor rapide ale tinerilor

2 A fost bun? (n. a.).
3 Am mâncat bine! (n. a.).
4 Te iubesc! (n. a.).

amanţi acoperea zgomotul străzii.

În cele din urmă My-lai se întinse peste amantul ei, apoi se aşează călare peste şoldurile lui cu ochii ascunşi sub bretonul des.

Julius Harb ştia ce îi plăcea tinerei chinezoaice. Punându-i mâinile pe şolduri, începu o mişcare uşoară de du-te vino. Cu ochii închişi şi răsuflarea tăiată, My-lai savura clipa.

Apoi, în momentul plăcerii, suspină scurt şi se prăbuşi peste pieptul amantului, muşcându-l uşor de gât.

Julius Harb o lăsă să se liniştească, apoi My-lai îşi depărtă picioarele în V şi el o penetră cu putere. Fata scoase un ţipăt.

— Opreşte-te. Mergi prea adânc.

— Nu-ţi place?

— Ba da, ba da.

My-lai strânse coapsele în jurul lui, împiedicându-l să termine prea repede. Bărbatul se smulse din ea dar tânăra protestă pe un ton de fetiţă răsfăţată.

— Oh, mai vreau!

Rituf lor era imuabil. Docilă, fata îi oferi fesele-i rotunde. Julius continuă cu noua poziţie, producându-i un nou orgasm, apoi se retrase încet.

Julius Harb, a cărei erecţie se prelungea, nu regretă riscurile pe care şi le asumase venind să-i spună la revedere amantei sale. Peste câteva ore, în zorii zilei, trebuia să plece cu un tanc puternic care-l aştepta ascuns în canalul Saramacca. De-acoio, trecea prin Surinam şi urca de-a lungul fluviului până la bacul Carolina.

Aici îl aşteptau nişte prieteni cu o maşină pentru a-l conduce pe nişte drumuri înguste la fluviul

Maroni, fluviu frontieră cu Guyana franceză. Nişte negri din populaţia Bonis[5] îl vor ajuta să treacă fluviul, apoi se va afla în siguranţă.

Îi părea nespus de rău că trebuia să-şi părăsească ţara, dar din păcate nu avea de ales.

În cameră se auzeau numai zgomotele făcute de paletele ventilatorului.

Afară domnea o linişte absolută. Pe Blauwgrondstraat nu se mai auzea niciun zgomot. Julius îşi privi ceasul. Era trecut de miezul nopţii. După această oră nu se mai circula pe străzi. Timp de şase săptămâni interdicţia încetase la orele şapte seara. Nimeni nu încercase să iasă după ora respectivă pentru că militarii, nervoşi, trăgeau asupra tuturor.

Deodată Julius auzi zgomotul unei maşini. Instantaneu, inima începu să-i bată cu putere. La ora asta nu putea fi decât o patrulă, pentru că militarii nu se aventurau prea departe de cantonamentul lor.

Julius se încurajă singur dar se ridică de lângă My-lai. Zgomotul maşinii se auzea tot mai aproape. Sprijinită în cot, My-Jai îl observa la rândul ei încordată.

În liniştea totală de afară, zgomotul maşinii se amplifica anormal. Apoi motorul se bpri. Liniştea care se lăsă îl îngrijoră pe Julius în loc să-l calmeze. Maşina necunoscută se oprise chiar în faţa casei!

Cu disperarea-n suflet căută în minte imprudenţele pe care ar fi putut să le comită. Nimeni, nici măcar mama lui nu ştia unde se afla în

5 Populaţie neagră care locuieşte pe malurile fluviului Maroni, (n. a.).

noaptea asta. Era sigur că nu fusese urmărit. Fără să scoată un cuvânt, se ridică, îşi trase slipul şi pantalonii.

My-lai se ridică de pe divan şi îşi legă halatul în jurul taliei cu o privire absentă. Uşile maşinii se auziră, apoi paşii unor bărbaţi şi zgomotul de arme. Probabil, toată strada, deja trezită din somn, stătea la pândă.

My-lai întinse mâna, apucă pistolul şi i-l dădu lui Julius. Cu privirea îi arătă acestuia uşa bucătăriei care dădea spre orezărie şi buzele ei articulară în şoaptă:

— Fugi!

Julius luă arma. Avea un glonţ pe ţeavă.

Dacă ajungea în orezărie şi trăgea pentru a-şi acoperi fuga, nu prea aveau şanse să-l găsească. Apoi, ar fi asteptat până-n zori barca salvatoare. Numai că ar fi lăsat-o singură pe My-lai. Aceştia s-ar fi răzbunat pe ea pentru fuga lui. Deodată, îi trecu prin minte imaginea tânărului cu *rasta* pe cap. Da, el era! Tinerii ăştia lucrau adesea ca informatori pentru şefii noii poliţii politice.

Se auziră nişte paşi puternici pe pasarela de lemn şi o lovitură violentă zdruncină uşa.

Înainte ca My-lai să deschidă, o lovitură de umăr zgâlţâi uşa batantă apoi o lovitură puternică zbură în aer broasca fragilă a uşii. Trei bărbaţi se năpustiră în casă, cu mitraliere Uzi în mână, în ţinută de luptă şi cu berete roşii pe cap, aşezate într-o parte.

Al patrulea lumină camera cu o lanternă electrică puternică, ca şi cum lumina difuză a lanternei chinezeşti nu ar fi fost de ajuns.

— Julius! Lasă arma! strigă bărbatul.

Îl cunoştea bine pe Julius Harb, ca fost sergent în subordinea acestuia, Julius ezită numai o fracţiune de secundă, ştiind că mitraliera ar fi început tirul. Privirea celor trei bărbaţi strălucea precum cea a pisicilor în semi întuneric. Probabil că se îndopaseră cu rom înainte de a veni, după ce au aşteptat semnalul de interdicţie, pentru a acţiona discret. Julius Harb aruncă pistolul automat pe pat şi fostul sergent devenit locotenent îl înşfăcă rapid. Unul dintre bărbaţi controlă bucătăria să vadă dacă este goală.

— Îmbracă-te şi vino! îi ordonă locotenentul.

Julius Harb încercă o ultimă tentativă.

— Ştii cine sunt? spuse el. Eu am condus împreună cu colegul meu Bouterse, Revoluţia din ’80! Nu sunt un criminal.

Locotenentul lăsă capu-n jos, jenat.

— Am ordin să vă arestez. Nu pot face nimic pentru dumneavoastră. Veţi vorbi cu ei la Memre Boekoe. Haideţi!

Acolo era cazarma de unde începuse Revoluţia din 1980, condusă de Deşi Bouterse şi Julius Harb. Mai târziu, cei doi camarazi deveniră opozanţi, Deşi Bouterse dând revoluţiei „lor” un derapaj total marxist. Despărţirea lor definitivă data din decembrie precedent. În noaptea aceea partizanii lui Deşi Bouterse arestaseră şi masacraseră pe toţi cei care le ţineau piept: sindicalişti, avocaţi, jurnalişti. Toată elita Surinam-ului fusese decapitată. Julius Harb protestase cu îndârjire iar mai târziu Bouterse pusese un premiu pe capul fostului său camarad... bineînţeles susţinut de aliaţii lui cubanezi.

Aceştia ştiau că Julius Harb se bucura de un mare

prestigiu în armata surinameză şi în rândurile populaţiei. Rămânea deci singurul care reprezenta un pericol potenţial pentru intenţiile cubanezilor. Cu atât mai mult cu cât el nu fugise în Olanda ca toţi ceilalţi opozanţi ai regimului. Acum era prea târziu. Julius Harb îşi puse pulovărul şi se încălţă, fără să scoată un cuvânt.

Soldaţii se mişcau în linişte pe podeaua camerei, privind-o lung pe micuţa chinezoaică.

Aceasta nu scosese niciun cuvânt, retrasă într-un colţ ca un animal, cu privirea ascunsă sub breton şi sânii goi…

Julius Harb se întoarse către ea şi-i spuse încetişor:

— *Miloviyou.*

Soldaţii se îndreptau deja spre uşă. Deodată My-lai se întinse ca o fiară, sărind asupra locotenentului. Julius văzu strălucind iama unui cuţit în mâna dreaptă a tinerei chinezoaice şi auzi strigătul ei.

— Fugi!

Cu toată forţa lovi braţul locotenentului cu lama cuţitului. Acesta se răsuci şi lama în loc să-i taie braţul, îl răni uşor la încheietura mâinii. Dintr-o singura mişcare soldaţii se întoarseră, dar Julius nu mai avu timp să fugă spre bucătărie. Locotenentul îndreptă deja pistolul asupra lui, cu chipul răvăşit de furie şi durere.

— Ticăloaso! strigă el.

Soldaţii se năpustiră asupra fetei, lovind-o cu scaunele din cameră. My-lai căzu într-un colţ încercând să se apere. Soldaţii continuau s-o lovească cu mâinile şi picioarele. Mâna stângă a locotenentului tremura dar crosa pistolului era la

câţiva centimetri de faţa lui Julius Harb, care era convins că locotenentul va trage, fiind negru de furie. Ofiţerul dădu un ordin şi soldaţii încetară bătaia. Sângele i se prelingea de-a lungul braţului şi curgea pe podeaua de culoare închisă.

Unul dintre soldaţi îl lovi cu arma pe Julius în burtă în timp ce locotenentul îşi puse pistolul la centură. Îşi ridică mâneca cămăşii cu o grimasă de durere, dând la iveală o tăietură adâncă.

— Iart-o, spuse Harb. Este foarte tânără. A vrut să mă ajute.

Locotenentul nu răspunse. Unul dintre soldaţi se apropie cu un pansament şi i-l puse pe rană. Locotenentul se prăbuşi pe unul din fotoliile din pai, privind-o cu ură pe tânăra chinezoaică, chircită pe podea, plângând de durere.

Unul dintre bărbaţi dispăru în bucătărie de unde reveni cu o sticlă de rom Black Cat. Locotenentul luă sticla şi bău câteva înghiţituri. Atmosfera deveni din ce în ce mai apăsătoare. Sticla trecu din mână în mână.

Julius Harb nu avea decât o singură dorinţă: să părăsească cât mai repede această casă, pentru a o proteja pe My-lai, dacă acest lucru mai era încă posibil.

Doi soldaţi o ridicară pe chinezoaică de subsuori şi o târâră în bucătărie.

Unul dintre ei dărâmă cu crosa puştii tot ce era pe masă apoi, cu brutalitate, o împinse pe My-lai pe masă, strivindu-i pieptul de lemn şi îndoindu-i corpul, îi smulseră halatul de pe ea. Unul o ţinea de încheietura mâinilor iar celălalt se apropie pe la spate, îşi puse arma în bandulieră, atinse fesele

goale ale fetei cu o expresie încântată şi desfăcându-şi pantalonii o violă, în timpul acesta, Julius Harb vedea toată scena din bucătărie prin uşa deschisă. Scoase un geamăt de durere şi imediat fu lovit de ţeava unei mitraliere în stern.

— Să nu faci nicio mişcare că o ucid, îl avertiză locotenentul.

My-lai abia mai putea striga. Soldatul o violă cu brutalitate încurajat de cei doi tovarăşi ai săi. Apoi se schimbaseră între ei. Instalat în fotoliu, locotenentul îşi contemplă rana mâinii bând în continuu rom, în aparenţă aproape destins. Nu se auzeau decât respiraţiile excitate ale soldaţilor care o violau pe chinezoaică.

— Spune-le să înceteze, încercă Julius Harb.

Locotenentul nu răspunse direct ci ridică spre el o privire chiorâşă, injectată de băutură.

— A vrut să mă ucidă, spuse el. Ca să te protejeze pe tine, adică pe un trădător al Revoluţiei!

— Ai grijă, îl avertiză Harb, o să vorbesc.

Julius ştia că locotenentul avea ordin să-l aducă viu. Dacă nu. Până acum l-ar fi omorât deja. Oricum nu şi-ar fi asumat singur această răzbunare. Măcelul din 8 decembrie făcuse deja o impresie extrem de proastă în străinătate şi în Surinam. Cincisprezece morţi într-o singură noapte era foarte mult pentru o ţară de trei sute de mii de locuitori.

Un urlet cumplit al lui My-lai îl făcu pe Julius să tresară. Tânăra reuşise să se întoarcă şi să îl zgârie pe unul dintre violatori. Cu ochii scoşi din orbite, cu faţa tumefiată de lovituri şi ochii plini de lacrimi, tânăra arăta îngrozitor. O lovitură de puşcă o ţintui din nou pe masă despincându-i obrazul. Începu să”

urle ca o sirenă. Strigătele ei se auzeau până în zona fluviului. Soldaţii îşi priviră şeful întrebător.

— Taci! urlă locotenentul.

Cel mai mult se temea de un scandal.

Mâine tot oraşul Paramaribo va vui de zvonurile cele mai oribile.

Versiunea oficială a arestării lui Julius Harb în timp ce ataca cazarma Memre Boekoe nu mai putea fi folosită şi locotenentul putea fi pedepsit.

Se ridică brusc răsturnând sticla de rom şi făcu un pas spre masă. My-lai continua să urle. Locotenentul smulse puşca mitralieră de la unul din soldaţi şi o înfipse între fesele cambrate ale tinerei, declanşând astfel urletele şi mai violente ale fetei. Julius Harb crezu mai întâi că este vorba de nor umilinţe, dar locotenentul îi aruncă o privire de beţivan, negru de furie şi ură.

— Are nevoie de un mic tratament cu Uzi, zise ei.

Julius Harb nu avu timpul necesar să intervină. Rafala mitralierei răsună asurzitor, iar proiectilele ajunseră direct în intestinele tinerei chinezoaice.

Aceasta scoase un urlet feroce, se încovoie şi instantaneu sângele îi ţâşni din gură în timp ce cădea la pământ.

Fata avu câteva spasme şi sângele începu să-i curgă din plin din gura deschisă. Julius Harb se repezi, îi ridică capul, dar tânăra nu-l mai recunoscu, privirea devenindu-i sticloasă. Niciun glonţ nu ieşise din corpul ei astfel că părea fără răni:

O mână îl trase brusc pe Julius Harb înapoi. Acesta, înnebunit de furie şi neputinţă, se zbătu cu violenţă. Îl traseră toţi trei cu putere pentru a-l trece pasarela. Julius se întoarse şi privi pentru ultima

oară corpul inert în timp ce unul dintre soldaţi închidea uşa din mers.

Nebun de furie începu să urle cât îl ţineau puterile:

— Asasinilor! Asasinilor! Aţi ucis-o pe My-lai!

Nicio lumină nu se vedea pe la ferestrele caselor de lemn de pe Blauwgrondstraat, dar era sigur că toţi locuitorii străzii, treziţi de împuşcăturile auzite, ascunşi după perdele, urmăreau lucrurile care se. Petreceau afară, cu groaza în suflet.

Cei trei soldaţi se năpustiră în acelaşi timp asupra lui cu un potop de lovituri. Mai apucă să strige câteva secunde apoi o lovitură de mitralieră îl linişti, lăsându-l într-o stare de leşin.

Soldaţii îl târâră până la Jeep-ul care îi aştepta în mijlocul străzii cu un soldat la volan. Julius mai era încă leşinat când maşina porni. La un viraj brutal îşi reveni în simţiri. Un gând îi trecu fulgerător prin minte: dacă nu ar fi vrut să facă dragoste pentru ultima oară cu My-lai, aceasta ar fi fost acum în viaţă. Cu gura plină de sânge, îi strigă locotenentului:

— Asasinule! Ticălosule! Colonelul Bouterse va afla ce ai făcut.

Gândindu-se la trupul delicat, masacrat de gloanţele mitralierei, Julius îl scuipă în obraz pe locotenent cu salivă şi sânge, amestecate. Primi o nouă lovitură de crosă. Apoi leşină din nou, gândindu-se că tot oraşul va afla de această crimă înfiorătoare.

Cât despre fostul său coleg Bouterse, nu-şi făcea nicio iluzie. Acestuia puţin i-ar fi păsat de micuţa chinezoaică ucisă. Dimpotrivă, după părerea lui, o doză suplimentară de groază i-ar fi făcut pe

surinamezi mai docili.

Julius Harb ghici că Jeep-ul mergea acum pe Anton Dragtenweg, şoseaua care şerpuia de-a lungul fluviului. Realiză brusc ce însemna captura lui pentru ţară... Se întrebă încotro se îndreptau. Dacă mergeau spre Fort Zeelandia, vechiul Muzeu din Paramaribo transformat în Cartier General al Revoluţiei, asta însemna execuţia imediată. Dacă dimpotrivă îl duceau la cazarma Memre Boekoe, mai avea o speranţă.

Probabil, fostul său coleg nu găsise încă un mijloc decent de a se debarasa de el. Julius pândea mersul maşinii cu toţi porii simţurilor sale.

Fort Zeelandia se afla la intrarea în Paramaribo pe malul fluviului iar cazarma în centrul oraşului, mult mai departe.

Se întoarseră două sute de metri.

Jeep-ul nu încetini. Văzu în trecere cascheta galbenă a unui ofiţer militar, apoi vehiculul se angajă pe şoseaua Water Kant, în direcţia cazărmii Memre Boekoe, ceea ce însemna că nu urma să fie ucis în noaptea asta.

Capitolul II

Malko cuprinse dintr-o privire holul hotelului Krasnaspolski cufundat într-o atmosferă uşor întunecată şi odihnitoare datorată mobilierului vechi, de calitate dar şi luminilor difuze.

Pereţii erau ornaţi cu tablouri splendide. Mobilele evocau mai degrabă atmosfera unui castel bine întreţinut decât cea a hotelului cel mai bun din Amsterdam.

Îşi spuse în sine, cu o uşoară invidie, că reşedinţa sa nobiliară din Liezen n-ar fi atins niciodată acest stadiu.

Cursa 737 Air France îl aduse la Schiphol. Înainte de a lua avionul, la Paris luase masa la *Maxim's* cu o fostă iubită, ceea ce îi dăduse o excelentă dispoziţie. Zări în penumbră un braţ care se agita, apoi văzu un bărbat tânăr care se ridică rapid şi veni să-i strângă mâna cu căldură.

— Aţi călătorit bine? Nu sunteţi obosit?

Frederick Leroy nu-şi arăta vârsta. Părea mai tânăr de treizeci şi cinci de ani. Era unul dintre cei mai buni şefi de serviciu ai CIA, tot timpul în acţiune, veşnic cu zâmbetul pe buze, vorbind cuceritor, cu un uşor accent din zona Bostonului. Mergea puţin aplecat, cu o privire vigilentă căreia nu-i scăpa nimic.

Malko îl întâlnise de mai multe ori la Washington înainte de detaşarea lui în Europa. Era unul dintre puişorii lui David Wise, fostul şef al Diviziei „Capă şi Spadă" a CIA şi datorită acestui fapt se bucura de toată simpatia lui Malko.

— Veniţi, spuse el, vreau să vă prezint unor domni.

Se aşezară la o masă, într-un colţ al salonului mare, la care se aflau doi bărbaţi. Un uriaş cu ochii albaştri foarte luminoşi se ridică pentru a-l întâmpina pe Malko.

— Domnul este colonelul de Vries, iar domnul este căpitanul Rusland, îi spuse tânărul american. Vi-l prezint pe prinţul Malko Linge, adăugă Leroy adresându-se celor doi ofiţeri.

— Am auzit mult vorbindu-se de dumneavoastră,

zise ofiţerul superior. Sunt onorat că aţi acceptat să ne întâlnim.

Vorbea engleza lent, cu un accent pronunţat şi cu privirea aţintită în ochii interlocutorului său.

Căpitanul, un bărbat cu tenul extrem de palid, îi strânse mâna fără să-i spună nimic, vizibil intimidat.

Malko ştia că bărbatul blond, colonelul Vries, era şeful Serviciului Olandez şi se afla la post de trei ani. Deşi reprezentau o ţară foarte mică precum Olanda, Malko ştia că olandezii sunt foarte serioşi.

Şeful serviciului CIA la Viena fusese foarte evaziv asupra călătoriei lui Malko la Amsterdam…

Îi spusese că era vorba numai despre o întâlnire de consultanţă. Malko comandă o votcă unui ospătar şi cei patru bărbaţi discutară izolaţi în colţul salonului destul de gol. Frederick Leroy îşi frecă bucuros mâinile şi-l întrebă pe Malko cu un ton jovial:

— Aţi auzit vorbindu-se despre Surinam?

— Este fosta Guyana olandeză pe cale să intre pe orbita cubaneză în urma unei lovituri de stat, spuse Malko. Am citit despre asta în ziare.

— Foarte exact, îl aprobă colonelul de Vries. A fost o primă lovitură de stat în 1980 pusă la cale de şaisprezece sergenţi ai armatei. Apoi mai multe încercări, prin care unul dintre ei, Deşi Bouterse a ajuns la putere. Acesta este pe cale să se alinieze total la politica cubaneză, după ce a reprimat în sânge întreaga opoziţie.

— Nu aţi putut face nimic? întrebă Malko.

Olandezul înălţă din umeri, ridicându-şi privirea către cer.

— Guyana se află în vest; la est se află Guyana

franceză. Francezii nu vor să se amestece deloc. Brazilia şi Venezuela sunt prea departe. Aşa că surinamezii fug din ţară. O treime se află în Olanda.

— Câţi sunt?

— O sută douăzeci de mii de persoane, aproximativ.

— Colonelul de Vries nu v-a spus că ar mai fi o speranţă. Există un opozant important în Surinam: sergentul Julius Harb, co-organizator al primei lovituri de stat.

Fără să spună nimic, tânărul căpitan deschise o servietă şi scoase o fotografie arătându-i-o lui Malko. Era un bărbat creol, în uniformă de luptă, cu o beretă de paramilitar pe cap. Câteva fire de păr ondulat îi ieşeau de sub beretă, iar mâna era aşezată parţial pe puşca mitralieră Uzi. Avea trăsăturile regulate, armonioase şi o mustaţă curioasă care depăşea colţurile gurii. Avea o figură de elev sârguincios, mai degrabă, decât chipul soldatului încrâncenat.

Malko nu prea înţelegea ce voiau totuşi interlocutorii lui.

— Orice speranţă este permisă, spuse el.

Colonelul de Vries clatină din cap, punându-şi arătătorul pe fotografii.

— Nu, spuse el. Acest bărbat se află în închisoare şi este condamnat la moarte.

— Unde? întrebă Malko, intrigat.

Surinam-ul se afla la zece mii de kilometri de Olanda.

Frederick Leroy reluă firul povestirii:

— Se află închis într-o cazarmă din Paramaribo, capitala Surinam-ului. Toate intervenţiile pentru a-i

elibera au eşuat. Cubanezii îl vor cu orice preţ pentru că este singurul care reprezintă o ameninţare pentru ei, din cauza popularităţii sale în rândurile armatei. Prietenii noştri olandezi l-au rugat să părăsească ţara, dar nu i-a ascultat. Credea că o să reuşească numai cu forţe interne. Dar a fost arestat acum opt zile.

— Am obţinut nişte informaţii de la o sursă sigură că va fi executat peste zece zile, continuă colonelul.

Malko bău o înghiţitură de votcă şi fixă ochii albaştri de porţelan ai olandezului.

— Şi ce aşteptaţi concret de la mine, domnule colonel?

Acesta schimbă o privire rapidă cu Frederick Leroy şi spuse pe un ton placid:

— Domnule Linge, am fi încântaţi dacă ne-aţi ajuta să organizăm evadarea lui Julius Flarb.

Un grup de turişti bogaţi mai în vârstă se aşezară la masa vecină discutând animat.

— Şi cu ce v-aş putea ajuta? întrebă Malko. Presupun că sunteţi bine implantaţi în Surinam. Cred că sunteţi cel mai în măsură să organizaţi o acţiune de acest gen, dacă este realizabilă, fireşte. Eu n-am pus niciodată piciorul în Surinam şi nu cunosc pe nimeni acolo.

Colonelul de Vries aruncă o privire neliniştită spre Frederick Leroy. De îndată, americanul îi veni în ajutor cu zâmbetul lui fermecător şi vocea calmă.

— Vă înţeleg mirarea, spuse el. Sincer să fiu, colonelul dorea numai să converseze cu dumneavoastră pe această temă, fără vreun angajament din partea dumneavoastră, spuse pe un ton jovial Frederick Leroy. Problema lui Julius Harb

este extrem de importantă pentru prietenii noştri olandezi. Ei au „demontat” aproape tot ce aveau la Paramaribo din cauza evenimentelor şi...

Frederick se opri. Malko îl privi cu ironie.

— Frederick, spuse el, ce vreţi de fapt? *Don’t bullshit me, please.*

Colonelul olandez luă o expresie posomorâtă iar tânărul căpitan se făcu mai palid ca înainte, având un aer rătăcit.

Frederick Leroy râse înfundat şi-l fixă pe Malko cu ochii săi fals inocenţi.

— Iată ce vrem, spuse el. Trebuie să-l salvăm cu orice preţ pe acest tip. Omologii noştri nu pot organiza o operaţiune de comando din motive politice şi strategice. La rândul nostru nici noi nu putem s-o facem. Staţia noastră de la Paramaribo nu are niciun serviciu de „acţiune” şi se află sub supravegherea cubanezilor. În plus Langley, mai mult ca niciodată, nu ne va da acordul pentru a încerca ceva. Are destulă bătaie de cap cu Salvador-ul.

— Atunei cine a mai rămas? întrebă Malko. Crucea Roşie?

Ochii albaştri ai colonelului nu clipiră. Frederick Leroy zâmbi.

— Căutăm un temerar, un nesăbuit. Cineva care să se ducă la faţa locului şi să vadă dacă poate face ceva cu ajutorul elementelor locale pentru a-l scoate din închisoare pe Julius Harb.

— Abonaţi-vă la „Soldier of Fortuine”[6], îl sfătui Malko. Sunt mulţi mercenari care caută de lucru.

— Nu sunt serioşi, îl corectă cu blândeţe tânărul

6 Revista mercenarilor, (n. a.).

american. Trebuie un nebun „adevărat” dar şi „profesionist” în acelaşi timp pentru a avea o şansă la o mie de reuşită.

Să organizezi o operaţiune de comando cu mijloace materiale reduse, o logistică nesigură şi o exfiltraţie foarte delicată, totul într-o ţară ostilă, cu căi de comunicaţie foarte limitate, cere o experienţă foarte mare.

Un înger trecu fluturând nişte aripi negre. În plus mai era nevoie şi de ceva locuri în cimitirele din Paramaribo.

Colonelul de Vries profită pentru a adăuga cu o anumită greutate:

— Trebuie să vă precizez domnule Linge că nu avem bugetul necesar pentru operaţiune.

— În sfârşit, colonelul vrea să spună că poate să acopere numai cheltuielile misiunii, îl corectă Frederick Leroy cu un zâmbet indestructibil.

În cinci minute îl aveau de partea lor.

Malko ezita între zâmbet şi enervare. Dezinvoltura aparentă a tânărului american contrasta cu starea de spaimă şi tensiune a olandezilor, Liniştea se prelungi.

Frederick Leroy simţi că se apropie derapajul şi se grăbi să menţină echilibrul discuţiei cu abilitatea sa obişnuită.

— Este un serviciu pe care vi-l cer... Personal. Nu amestec cu nimic CIA. Nu putem să vă oferim nimic. Ne-am gândit la povestea asta o săptămână şi am ajuns la concluzia că fără oameni ca dumneavoastră, suntem terminaţi. Nu vreau să vă oblig. Ne trebuie un conducător de misiune exemplar, care nu aparţine oficial de CIA, dar care

să fie obişnuit cu acţiuni speciale şi să mai fie şi capabil de un act gratuit în toate sensurile cuvântului.

Colonelul de Vries îşi ţinea capul într-o parte ca şi cum nu ar fi înţeles bine ce se spunea. Malko fierbea în interiorul său.

Ticălosul ăsta de Frederick Leroy cu aerul lui amabil şi blând îl prinsese abil în capcană! Fireşte, putea să se ridice de la masă, să le strângă mâna şi să le dorească succes. Nimeni n-ar fi fost supărat pe el şi oricum puţini ştiau despre afacere.

Numai că, pentru câteva secunde dificile, trebui să înfrunte privirea celor doi ofiţeri.

Era greu... După aceea ar fi trebuit să le simtă privirea în spate în timp ce se îndepărta de ei... Chiar dacă nimeni nu i-ar mai fi reproşat nimic, niciodată, toate aceste lucruri i-ar fi rămas în minte pentru totdeauna şi în mod sigur ceva s-ar fi schimbat în interiorul său.

Liniştea de la masă se prelungi, contrastând cu conversaţia animată a turiştilor de la masa vecină. Frederick Leroy organizase bine totul. O misiune dificilă, chiar şi bine plătită, se poate refuza. Viaţa este un dar fără preţ.

În schimb, o rugăminte nu se refuză niciodată. Malko ridică capul şi văzu privirea albastră, imposibilă a colonelului de Vries. Hotărât, se întoarse spre tânărul american:

— Accept, spuse el, cu o condiţie. Să le spuneţi tuturor că m-aţi plătit foarte mult. Mai ales Alexandrei.

Frederick Leroy zâmbi fericit. Spontan, colonelul de Vries îi întinse mâna şi o strânse pe a lui Malko

gata să-i sfărâme oasele.

— *Thank you, thank you very much!*

Mulţumiri puţin premature.

— Să mergem să luăm masa, zise Frederick Leroy, mereu pragmatic.

*

Salonul restaurantului aproape gol al hotelului *Krasnapolski* te ducea cu gândul la Viena cu abajururile sale roz şi lambriuri peste tot. Cina se termină fără să fi fost abordate subiecte serioase. Erau la cafea. La o masă lângă ei, un cuplu lua masa într-o manieră „en-tête-à-tête”. La un semn al colonelului de Vries, căpitanul luă un dosar din servietă.

Malko nu mai putea, mâncase enorm: caviar, pateu de pasăre, salată cu pateu de *foie gras*, brânzeturi, desert. Îl îndopaseră ca pe o gâscă! Pentru a-şi reveni, bău un pahar mare de Perrier. Colonelul de Vries deschise dosarul cu un zâmbet ce se voia liniştitor.

— Am pus ceva pe hârtie, începu el. În mare, iată situaţia. Julius Harb este închis la cazarma Memre Boekoe. Trebuie să fie transferat la Fort Zeelandia pentru a fi executat peste zece zile. Trebuie să interceptăm convoiul în timpul transferului.

— De ce trebuie aşteptat până în ultimul moment?

— Pentru că este nevoie de mai mult decât de nişte mijloace obişnuite pentru a ataca Memre Boekoe.

— Sunteţi siguri de dată, cel puţin?

— Da. O „sursă” ne va preveni dacă apare vreo

schimbare. Este puţin probabil. Va fi judecat de un tribunal revoluţionar care se va reuni pe 20 martie. Execuţia va avea loc noaptea, ca de obicei.

— De ce nu se face la cazarmă?

— Harb mai are acolo destui prieteni.

Uluit, Malko privi dosarul subţire de pe masă.

— Nu pot să acţionez de unul singur, remarcă el. Îmi trebuie mulţi oameni, arme, o logistică întreagă...

Colonelul de Vries aprobă din cap.

— Evident. Cred că asta o vom rezolva cu ajutor local.

Ca un automat bine rodat, căpitanul scoase o fotografie pe care o strecură în faţa lui Malko. Un blond uriaş cu mustaţă a la Gingis Han, cu cămaşa desfăcută la piept, cu ochii înfundaţi în cap şi braţele tatuate.

— Herbert Van Mook! anunţă colonelul. Are o mică afacere de export cu animale exotice, aproape de Paramaribo. Este instalat în Surinam de cinci ani. Înainte a făcut patru ani de puşcărie, în Olanda, pentru spargere. Apoi s-a reconvertit în domeniul drogurilor şi a emigrat în Columbia unde a avut mai multe case de toleranţă. De acolo a venit în Surinam să facă acelaşi lucru după ce a încercat în van să facă afaceri cu droguri. Credem că a omorât doi traficanţi de droguri la Medellin, în perioada aceea.

Malko se gândi că acest Herbert Van Mook întrecea orice măsură prin palmaresul său.

— De ce aţi ales acest personaj atât de interesant? întrebă el.

— Pentru că el poate găsi oamenii şi armele necesare operaţiunii. Apoi, a mai „lucrat” cu noi o

dată, în plan logistic, când am studiat acel mic „simulacru de război”. A fost eficace atunci. În plus. Ne-a fost adus de cel mai bun HC[7] pe care-l avem la faţa locului şi care ne-a convins că este singurul capabil pentru asemenea operaţiune. De altfel, îl veţi contacta prin intermediul acestui HC.

— Cine este acesta?

— Iată-l, îi spuse colonelul.

Cu abilitatea unui prestidigitator, căpitanul scoase cu o mână fotografia. Surpriză!

O creolă înaltă sprijinită de o trambulină, într-un costum de baie întreg care-i punea în valoare sânii minunaţi şi şoldurile, picioarele interminabile şi un zâmbet strălucitor.

— Cristina Ganders, metisă. A avut aventuri cu toate personalităţile din Paramaribo. De doi ani este secretară la Preşedinţie, ceea ce îi dă posibilitatea să acceadă la multe informaţii. Detestă regimul actual şi colaborează cu noi de mult timp. În prezent amantul său este un mare exportator de orez de origine indoneziană. Cunoaşte pe toată lumea importantă din Paramaribo, inclusiv pe cei din armată. Contactele sale cu militarii ne-au permis să aflăm data procesului lui Julius Harb.

Considerând personalitatea tinerei femei, termenul „contacte” părea cu deosebire potrivit.

Malko privi îndelung fotografia. Se vedea maliţia în privirea ei precum şi multă senzualitate în expresia gurii. Un animal frumos: Apoi căpitanul puse la loc fotografia în servietă.

— Nud este frică acestei fete să se amestece într-o afacere atât de periculoasă?

7 Honorable correspondent, (n. a.).

— Nu. A fost de acord, afirmă colonelul de Vries. Tot ce doreşte este să se stabilească aici în Olanda. O vom ajuta în sensul ăsta. O să-i găsim o slujbă interesantă.

— Excelent, aprobă Malko, dar puţin cam…

Frederick Leroy, trăgând din ţigara-i enormă reveni la atac.

— Colonelul este sigur că Herbert Van Mook va fi în măsură să-şi adune un mic comando, să-l echipeze. În plus veţi avea un aliat suplimentar…

— Absolut, confirmă olandezul. Nu este un HE dar se bucură de toată încrederea noastră. Harvey Granoost, directorul hotelului *Krasnapolski* din Paramaribo, acelaşi lanţ hotelier. Vă poate ajuta în plan logistic. Este un prieten personal şi puteţi să-l contactaţi din partea mea. Şi el cunoaşte mulţi oameni, dar pe plan diferit de Cristina Granders, bineînţeles.

— Fireşte afirmă Malko.

Alături de ei, cuplul de îndrăgostiţi se ridică de la masă.

Cei patru bărbaţi erau singuri în salonul mare al restaurantului. La un semn discret al colonelului de Vries, tânărul căpitan puse pe masă o hartă plastifiată. Malko o privi. Era harta Surinam-ului, a Guyanei franceze şi nordul Braziliei până la Belem.

— Planul pe care l-am imaginat este simplu, spuse colonelul. În Surinam au venit mereu turişti pentru vânătoare şi căutători de minereuri, aşa că au fost construite numeroase piste de aterizare care în prezent sunt mai puţin folosite. Am ales una, la Pokigron.

Malko examină harta. Pokigron se afla la

extremitatea sudvest a unui mare lac interior – la Van Blommestein Meer – la o sută cincizeci de kilometri la sud de Paramaribo.

— Să presupunem că operaţiunea reuşeşte, spuse colonelul de Vries. În câteva ore puteţi ajunge la Pokigron. Un tip ca van Mook este capabil să organizeze această mişcare. După aceea, colaboratorul dumneavoastră în compania lui Julius Harb vor părăsi teritoriul cu avionul plecând de pe pista Pokigron.

— Cu ce avion?

— Un EMB 121 Xingu, al grupului de transporturi speciale brazilian. Un bimotor mic capabil să aterizeze şi să decoleze de pe o pistă foarte scurtă şi în stare proastă.

Îi trebuie maximum cinci sute de metri să aterizeze şi vreo şapte sute să decoleze. Exact ceea ce ne trebuie. Trebuie să vă spun că brazilienii sunt de acord să colaboreze pentru această mică aventură...

Malko nu avea nicio îndoială.

— De unde va veni acest avion Xingu?

— De la Macapâ, un orăşel de pe malul Amazonului. Mai întâi va ateriza pe un teren aproape de frontiera cu Surinam, în Serra Tumucumaque, la cincizeci de mile la vest de Talima. O regiune total pustie. Apoi va avea mai puţin de o oră de zbor până la Pokigron.

În felul ăsta, nu va survola deloc Guyana franceză. Între frontieră şi Pokigron, nu este nimic în afară de pădure.

Distanţa totală de la Macapá la Pokigron este de aproximativ trei sute de mile iar bimotorul Xingu are

o rază de acţiune de o mie şase sute de mile cu o rezervă de patruzeci şi cinci de minute. Este mai mult decât suficient.

— Va fi pilotat de brazilieni? întrebă Malko.

— Un brazilian, îl corectă colonelul, cel de al doilea pilot va fi unul de-ai noştri.

Malko privi harta gânditor. Pe hârtie totul părea uşor. După aceea, era diferit. Într-un plan ca cel al colonelului de Vries, exista un milion de posibilităţi să...

— Şi legăturile? întrebă el.

— Totul trece prin staţia noastră de la Paramaribo care va fi în legătură cu cea din Brazilia, bineînţeles prin cod. După aceea se vor ocupa brazilienii de rest. Nu vă temeţi, avionul va veni să vă recupereze. Malko îşi dădu seama că de Vries îi ascunde ceva important.

— Spuneţi-mi, făcu el, de ce aveţi nevoie de mine? Văd că aveţi tot ce vă trebuie.

Colonelul de Vries rămase câteva momente în tăcere, apoi un licăr iar îi lumină ochii albaştri şi răspunse.

— Ah, într-adevăr nu v-a spus totul. Există un motiv foarte serios pentru care dorim prezenţa dumneavoastră în această operaţiune. Aş spune chiar că fără dumneavoastră nu ar putea avea loc.

Un şef de sală se apropie de masa lor împingând cu demnitatea unui dricar, un cărucior plin de sticle. Se opri aproape de masa lor şi Frederick Leroy profită. De ocazie să mai destindă atmosfera.

Aplecându-se spre Malko îi propuse cu un surâs complice şi lacom:

— Lichior?

Malko se întrebă dacă surâsul acestui tip este veşnic. Tânărul american pusese deja mâna pe o sticlă.

— Gaston de Lagrange? întrebă el.

Colonelul de Vries îl imită şi la fel tânărul căpitan.

Pentru a nu rămâne mai prejos, Malko, care nu servea decât rareori coniac, bău un pahar de Gaston de Lagrange.

În timp ce şeful de sală se îndepărta cu misiunea îndeplinită, cei patru bărbaţi rămaseră tăcuţi, încălzindu-şi paharele.

Malko se întreba care ar putea fi secretul colonelului de Vries. Simţea gustul agreabil al coniacului în gură. Olandezii ştiau să trăiască bine. Federick Leroy îşi aţinti privirea ascuţită şi veselă asupra lui Malko.

— Apropo, spuse el, mâine este o cursă a liniilor aeriene surinameze cu destinaţia Paramaribo. Dacă am pune totul la cale, aici, cred că ar fi bine, pentru că există numai o cursă pe săptămână...

Malko schiţă un zâmbet ironic.

— Presupun că mi-aţi rezervat deja un loc?

Frederick Leroy râse uşor enervat.

— În sensul ăsta nu este nicio grabă pentru că avionul este aproape gol.

Capitolul III

O iguană de vreo patruzeci de centimetri, de un verde fosforescent ieşi dintr-o tufă de bambus de lângă piscină şi făcu câţiva paşi prudenţi pe lângă scaunele goale. Hotelul *Torarica* era aproape pustiu aşa că nimeni nu profita de piscina superbă; iguana

se strecură liniştită până la intrarea în bucătărie, trecând prin faţa lui Malko, urcându-se cu ajutorul gheruţelor într-o pubelă.

Malko asculta cu un aer distrat explicaţiile unui ospătar corcit din vreo şase rase, într-o limbă aproape de neînţeles, privind deliciile micului dejun olandez pe bază de cartofi dulci şi cremă de fasole roşie, vexat că Malko dorea numai cafea şi pâine prăjită. Câteva picături de ploaie începură să cadă din cerul plumburiu, temperatura ajunsese la 35° iar gradul de umiditate era de 100%. Era perioada sezonului uscat, o mică destindere a acestui minunat climat.

Cu stomacul plin, Malko privi iguana care se plimba cu coada verticală, apoi se ridică de pe scaun. Trebuia să-şi înceapă acţiunea. Dacă olandezii deţineau informaţii exacte, peste opt zile urma execuţia lui Julius Harb.

În cele din urmă, unicul DC8 al liniilor aeriene Surinameze nu mai plecase din Amsterdam. Îi lipsea o piesă mică dar esenţială la unul dintre reactoare iar în timpul necesar pentru a fi găsită, Malko ar.fi putut să ia mai degrabă vaporul...

Computerele CIA s-au pus pe treabă şi veselul Leroy îi găsi chiar în aceeaşi zi o soluţie: o cursă Miami – Georgetown – Paramaribo aparţinând companiei Guyana Airways, o altă floare a aviaţiei comerciale tropicale. Singurul neajuns ar fi fost acela că era prea târziu ca să-l prindă: numai dacă ar fi luat Concordeul Paris-New York, situaţia era rezolvată. Serviciile olandeze îşi desfăcură puşculiţa şi Malko luă prima cursă Air France spre Paris.

Închiriase înainte de la Budget un Mercedes

pentru a-şi face cumpărăturile în Faubourg – Saint – Honore, apoi se destinse timp de trei ore şi jumătate deasupra Atlanticului, ajungând proaspăt şi odihnit la Kennedy Airport, pentru a porni apoi spre Miami.

Cursa Guyana Airways nu avea decât patru ore de întârziere, ceea ce era destul de rezonabil.

Ocupa un loc „first” doar împreună cu un negru, foarte bine îmbrăcat, căruia tot echipajul îi dădea o importanţă deosebită.

Cei doi îşi împărţiră unica sticlă de Pepsi-Cola şi sandvişurile învelite în plastic ce făceau parte din meniul clasei întâi. Sosirea, în timpul nopţii, pe aeroportul Zanderij din Paramaribo se dovedi absolut sinistră.

Nişte reflectoare chioare luminau o banderolă pe care scria: „Bine aţi venit în Surinam-ul revoluţionar”. Probabil pentru o cursă libaneză aterizată deja şi păzită de doi soldaţi. Nu era nicio problemă de imigraţie. Surinam-ul nu avea niciun serviciu consular în Europa şi deci nu cerea niciun fel de viză.

Malko declară că venise să cumpere orez şi trecu rapid, fără nicio problemă. Nişte soldaţi, înarmaţi cu mitraliere Uzi. Patrulau prin aerogară, cercetând cu o expresie agresivă pasagerii nou veniţi. Deşi era ora cinci dimineaţă căldura îl toropi pe Malko. În timp ce taxiul înainta pe şoseaua rectilinie şi pustie, tăiată prin junglă, Malko deschise geamul portierei lăsând vântul călduţ să-i atingă obrazul încins.

Nu se vedea nicio lumină, Interdicţia oficială de la miezul nopţii ţinea totul în nemişcare şi întuneric până dimineaţa la orele patru. Şoferul era tăcut. Trecuse mai mult de o oră pe parcursul celor

patruzeci şi şapte de kilometri ce separau Zanderij de Paramaribo fără să fi văzut vreo persoană pe drum. După două ore de somn, Malko se duse să închirieze o maşină de la societatea Budget.

Hindusul zâmbitor care îi dădu cheile unui Colt Mitsubishi nou-nouţ, îl preveni într-o engleză aproximativă:

— Trebuie să aveţi grijă. Seara, după ora unsprezece, se trage cu multă uşurinţă. Puteţi să vă treziţi ciuruit. Mergeţi încet şi mai ales nu vă apropiaţi de cazarma Memre Boekoe.

Destul de încurajator, îşi spuse Malko.

— Cum merg lucrurile pe aici?

Funcţionarul dădu din cap.

— Prost, foarte prost. Sunt nişte sălbatici, ucid pe toată lumea. Nu ştim cum se va sfârşi totul. Totuşi, ne păstrăm calmul.

Nu aveau nici cea mai mică idee de revoltă.

Trebuie spus că Surinam nu este propriu-zis, o naţiune, ci un. Conglomerat de chinezi, creoli, hinduşi, indonezieni, presăraţi cu olandezi, ceea ce dădea locuitorilor toate culorile curcubeului. Majoritatea erau negustori şi fermieri liniştiţi, prea puţin interesaţi de luptă politică. Olanda abandonase micul său teritoriu, fără proteste dar şi fără iluzii. După independenţă viitorul părea mai mult decât pesimist...

Malko ieşi de sub copertina hotelului *Torarica* şi se aşeză la volanul maşinii.

După hotel, şoseaua urma albia fluviului, largă de peste un kilometru. Deşi foarte atent, Malko ajunse prea departe, depăşind David Simonsstraat, strada de-a lungul unui canal foarte vizibil pe harta sa, dar

invizibil în realitate.

După aproape o jumătate de oră de căutări descoperi misterul: pe hartă, canalul mergea până la fluviu, dar în realitate era ascuns de un rambleu...

În sfârşit ajunse în Axwijkstraat, o stradă sinuoasă mărginită de vile elegante.

Se opri în faţa numărului 50, împinse grilajul porţii şi urcă o scară exterioară ce dădea spre terasă. Pe un fotoliu din lemn de trandafir, se odihnea o femeie în faţa unei mese ornată cu un buchet mare de *fayalobi*, floarea simbol a Surinam-ului.

Chiar dacă nu ar fi văzut o fotografie a Cristinei Ganders, Malko ar fi ştiut că este vorba despre ea. Sânii îi ţâşneau exagerat din decolteul pătrat al bluzei, nasul era prea impertinent şi gura prea senzuală şi mare. Tânăra îl primi cu un zâmbet care ar fi şters toate cele şapte păcate capitale, şi cu un pahar de scotch în mână.

— *Mijnheer?*

În gura ei, chiar şi olandeza suna anevoios.

— Sunt un prieten al lui Bernardt, din Amsterdam, spuse Malko.

Ochii maro ai frumoasei creole se luminară şi se ridică de pe fotoliu, arătându-şi corpul cam greoi, strâns într-o rochie verde din pânză uşoară. Tocurile foarte înalte o făceau şi mai impunătoare. Nu purta sutien, iar vârfurile sânilor se conturau sub rochie ca nişte creioane groase.

Îl privi lacom pe Malko.

— Aşezaţi-vă, spuse ea, vă aşteptam. Bine aţi venit în Surinam.

Fără să-l mai întrebe, Cristina îl servi cu un *J and B*.

— Presupun că doriţi să-l contactaţi pe Herbert?

Cel puţin mergea direct la subiect.

— Exact, spuse Malko. Aveţi noutăţi referitoare la Julius Harb?

— Nu, absolut nimic, spuse ea. Se află tot în cazarma Memre Boekoe. Va fi executat peste opt zile... Ca să-l găsiţi pe Herbert, trebuie să vă duceţi în Neumampad, în oraş. Acolo este un bar, *Popenkast.* Îi spuneţi lui Eric, barmanul, că aveţi un mesaj pentru Herbert, din partea mea. O să-l contacteze. Este un tip solid, roşcat şi bărbos.

— Perfect, spuse Malko.

Tânăra îşi privi ceasul şi spuse surâzând:

— Trebuie să vă conduc, iubitul meu trebuie să sosească din clipă în clipă. Dar putem lua masa împreună, mâine seară.

— Cu plăcere, spuse Malko.

— Foarte bine. Veniţi să mă luaţi pe la opt. Mergem la un party. Dacă ne vom plictisi, vom pleca. Ştiţi că aici trebuie să ne culcăm la miezul nopţii, după aceea este periculos, de când au venit nenorociţii ăştia la putere. Cum vă numiţi?

— Malko Linge.

Tânăra zâmbi din nou.

— O.K., Malko, pe mâine. După o pauză scurtă adăugă. Fiţi atent cu Herbert. Cei care-l cunosc l-au poreclit *Smiling Cobra*[8].

Malko îi sărută mâna iar ea păru încântată. De pe terasă îl privea cu paharul în mână, îndepărtându-se.

Era genul de femeie pe care orice bărbat normal visa s-o aibă în pat.

8 Cobra zâmbitoare, (n. a.).

După aparenţe, tânăra îi făcuse fericiţi deja pe câţiva dintre ei.

Malko ajunse pe şoseaua care mărginea fluviul în direcţia centrului capitalei.

*

În mod straniu, în Surinam se şofează pe stânga, ca şi în Anglia.

Ajunse în piaţa unde se afla încântătorul palat prezidenţial, edificiu în stil colonial, dominat de o pădure de palmieri regali, în stânga sa, în spatele caschetei galbene a unui poliţist militar, Malko ghici construcţia unei clădiri masive din cărămizi roşii, înălţată chiar pe malul fluviului: era Fort Zeelandia, în prezent C.G.-ul Revoluţiei.

Locul unde trebuia executat cel pe care Malko urma să-l salveze: Julius Harb.

Malko îşi continuă drumul pe Waterkant, mărginită de căsuţe fermecătoare de lemn, de-a lungul fluviului care strângea oraşul în bucla sa uriaşă precum un anaconda imens; niciun vas nu se zărea pe fluviu. La un kilometru, pe celălalt mal, jungla ajungea până în apa fluviului, întretăiată de stufărişuri. Nu exista niciun pod. Numai un bac, la care se făcea coadă timp de câteva ore, începând cu vineri seara pentru a ajunge pe şoseaua ce ducea spre Cayenne.

Malko se opri în faţa poştei şi îşi consultă harta. Centrul oraşului era un labirint de sensuri unice. Departe de a fi urât, Paramaribo era un amestec între Bangkok şi Disneyland, din cauza canalelor nenumărate şi a căsuţelor în stil colonial cu

coloanele albe şi desenul cărămizilor aparente.

Faţă de Cayenne, Paramaribo era un paradis. Erau de înţeles cei care veneau să facă baie şi plajă aici. După două sute de metri, o luă la dreapta intrând pe nişte străduţe strâmte, cu căsuţe de lemn. Nu se zărea niciun poliţist. O linişte totală. Nişte tinere absolut încântătoare stăteau pe trotuare; un amestec de sânge chinezesc, hindus, creol, olandez, lascive şi senzuale, cu privirile provocatoare, uşor de cucerit.

Neumanpad era o străduţă liniştită, aproape fără circulaţie. Deasupra unui bar zări o firmă: *Popenkast.* Malko intră în barul prelungit cu o boltă acoperită cu verdeaţă. Nu erau decât clienţi albi, iar barmanul, un roşcovan enorm, cu un pântec impresionant, nu avea, cu siguranţă, nicio picătură de sânge negru în vine.

Două fete blonde erau încadrate de nişte vlăjgani, probabil olandezi. Când Malko intră, toate conversaţiile încetară. Era vizibil că în aceste locuri, străinii nu prea erau agreaţi.

Malko se aşează pe un taburet la tejgheaua barului şi roşcovanul se apropie imediat.

— *Mijnheer?*

— Un Tom Collins.

Barmanul scutură din cap, cu un aer dezgustat.

— Aici nu avem cocktail-uri… Rom? Scotch? Bere?

— Rom, spuse Malko.

Conversaţiile începură din nou. Părul blond şi ochii aurii ai lui Malko liniştiră clienţii barului.

Malko examină locul; ventilatoarele enorme răscoleau aerul torid şi umed. Una dintre fete se lăsa mângâiată pe coapsă de vecinul ei de masă.

Toţi consumau bere. Barmanul îi servea neîncetat. Malko profită de un moment de răgaz şi îi făcu semn barmanului.

— Am un mesaj pentru Herbert Van Mook.

— *Ja?* făcu celălalt. Nu-i aici.

Este urgent, continuă Malko cu o voce calmă. Din partea Cristinei Ganders. Trebuie să-l văd.

— Nu ştiu unde este.

Malko îl privi tăios.

— Nu vă cer să ştiţi. Voi trece din nou pe aici, diseară.

Se ridică de pe taburet, lăsându-i barmanului o bancnotă de cincizeci de florini. Barmanul alergă după el şi-l prinse în pragul uşii.

Era mai înalt decât Malko cu un cap.

— Ei, tu cine eşti?

Malko îl fulgeră cu o privire amuzată.

— Nu cred că vă interesează, spusă el.

Uimit, roşcovanul îl privi cum intră în maşină. Malko porni, după ce consultă harta oraşului.

Paramaribo era foarte mare şi avea locuinţele înecate în vegetaţie luxuriantă.

Influenţa olandezilor se mai vedea încă: totul era curat, casele foarte bine întreţinute, oamenii îmbrăcaţi îngrijit.

Malko căută drumul spre piaţa prezidenţială, trecu prin faţa unei moschee în construcţie chiar lângă o sinagogă, apoi ajunse în Gravenstraat, cea mai lungă stradă din Paramaribo, unde îşi aveau sediul diferite ministere.

Nici aici nu zări vreun poliţist. Pe toate zidurile erau lipite afişe care reprezentau doi pumni strânşi care ţâşneau din harta Surinam-ului, desenată

primitiv. Textul îndemna populaţia să invadeze ţara pentru a distruge Revoluţia!

O aversă bruscă se declanşă dar se opri imediat. Malko trecu apoi prin faţa vechii catedrale şi a Ministerului de Interne, ajungând chiar în faţa Palatului prezidenţial păzit de doi soldaţi cu căşti pe cap şi înarmaţi cu USM 1.

Parcă maşina în faţa unei case dărâmate şi traversă pe jos esplanada unde erau reunite drapelurile ţărilor reprezentate în Surinam. Nu erau foarte numeroase.

O clădire albă se înălţa între râu şi Waterkant. Cărarea care ducea spre fluviu era baratată de o pancartă „Forbidden” şi păzită de un soldat. Pe chei zări o barcă cu vâslele legate. Era imposibil să te apropii de Fort Zeelandia pe fluviu. Ocoli pe jos clădirea albă. Zări în apropiere o baracă de lemn a poliţiei militare şi câţiva poliţişti cu căşti galbene care păzeau accesul în fostul muzeu, ale cărei cărămizi roşii se zăreau printre arbori.

Un post de observaţie plasat la înălţime fusese construit pe drumul spre fostul muzeu iar din afară se zărea ţeava neagră a unei mitraliere puternice.

Pe partea fluviului, se vedea un zid înalt de zece metri. Era greu de pătruns.

Malko ajunse din nou la maşina lui, după ce făcu ocolul locurilor şi porni de-a lungul fluviului verde-gălbui care tăia teritoriul ţării în două. Pe la mijlocul drumului zări carcasa ruginită a unui tanc vechi german, rămas acolo, probabil din primul război mondial, plin de sloganuri revoluţionare.

Nu se zărea niciun alb pe străzi. Dimpotrivă se puteau vedea toate culorile de metisaj.

Malko se pierdu într-un cartier întretăiat de canale adânci, presărat ici colo cu moschei ca în Arabia Saudită. Hinduşii care locuiau aici stăteau în grupuri de zece, cincisprezece în căsuţe destul de curate. Nu se vedeau soldaţi sau poliţişti prin preajmă. Din loc în loc se mai vedea câte o clădire înălţată pe piloni cu inscripţia „Politie Post Huis”[9]

Oraşul părea liniştii şi prosper. Nicidecum ceea ce se putea imagina. Şi totuşi cu două luni înainte, toată opoziţia fusese asasinată cu sălbăticie într-o singură noapte. Malko îşi continuă drumul spre sud şi, deodată, zări în dreapta sa nişte ruine ce înconjurau o antenă de radio foarte înaltă. Se opri. Oamenii treceau fără să privească. Malko avea în faţa sa unul dintre cele două posturi de radio distruse de mitralierele colonelului Bouterse, pe 8 decembrie. Totul era ars. Apoi, reveni la hotelul *Torarica,* rătăcindu-se de mai multe ori pe drumurile întortocheate. Reţeaua de canale şi sensurile unice făceau din Paramanoo un labirint fără ieşire. Hotelul părea la fel de pustiu. Malko se odihni puţin sub răcoarea aerului condiţionat şi goli aproape jumătate de sticlă de Contrex. Preferă să aştepte lăsarea nopţii pentru a porni la asalt.

*

Reperă pe hartă adresa lui Harvey Granoost şi porni la drum. Se lăsase întunericul şi panourile cu numele străzilor erau mai greu de citit.

Se învârti vreo douăzeci de minute, revenind mereu în faţa aceluiaşi canal rectiliniu. Puştii pe care

9 Post de poliţie, (n. a.).

îi întrebase nu ştiau nimic. În cele din urmă farurile maşinii luminară o. Pancartă veche, ce atârna vertical şi citi: Eldoradolaan.

Era un drum îngust, ca o potecă, fără asfalt. Casa de la numărul 16 era ca şi celelalte, construită pe piloni de lemn în mijlocul unei grădini.

Nu se vedea nicio lumină. Malko intră şi inspectă parterul. Nici ţipenie de om. Se vedea numai o grămadă de maşini de jocuri mecanice şi mobile vechi. Urcă o scară exterioară care ducea spre o galerie, bătu la mai multe uşi şi în sfârşit îşi băgă capul pe una care era deschisă. În faţa lui se ivi un şir de maşini de jocuri mecanice.

În mod sigur, nu era locul pe care-l căuta. Şi totuşi adresa era exactă. Mai încercă la o altă uşă care se deschise în cele din urmă. Ajunse pe un coridor, trecu prin faţa altor două uşi unde se aflau lucruri în mare dezordine, orientându-se după un zgomot de apă. Strigă:

— E cineva pe aici?

Nu primi niciun răspuns. Zgomotul de apă încetă brusc. Nu mai avu timp să pună alte întrebări. O uşă se deschisă şi se trezi nas în nas cu o fată brună şi goală, care rămase împietrită cu o exclamaţie de. Groază pe chip.

Fata se întoarse rapid, oferindu-i imaginea unei crupe superbe şi a unei talii incredibil de înguste.

Malko nu mai. Ştia unde să se uite. Necunoscuta reveni în câteva secunde, drapată de data asta într-un prosop roşu şi-l interpelă cu o voce furioasă.

— Ce faceţi aici? Cine sunteţi?

— Îl caut pe Domnul Granoost, spuse Malko. Am bătut la toate uşile, am întrebat, dar…

— Domnul Granoost se află în Venezuela, spuse fata puţin mai blând, nu ştiaţi?

Începe bine, îşi spuse în gând Malko.

— Când revine?

Fata se înveseli puţin.

— Niciodată! A fost nevoit să treacă fluviul, în secret pentru că militarii voiau să-l aresteze. Se pare că a complotat împotriva Revoluţiei. Au venit aici şi au scotocit peste tot...

Din ce în ce mai bine îşi spuse Malko.

Văzându-i chipul atât de dezamăgit, necunoscuta îi spuse:

— Pot să vă ofer ceva de băut...

Malko o urmă într-o cameră ciudată cu multe automate pentru jocurile mecanice tip cazino. Un video *Akai* cuplat la un televizor şi grămezi de casete video, toate aşezate în colţul barului.

Necunoscuta puse un disc şi deschise barul.

— Nu am decât Pepsi, gin şi rom, îl anunţă ea. Nu locuiesc de mult aici. Domnul Granoost m-a rugat să stau în apartament ca să nu fie jefuit, dar mi-e cam teamă să locuiesc singură în casa asta mare... Cred că o să mă întorc la hotel.

— Ce faceţi la Paramaribo? întrebă Malko.

Fata suspină, după ce gustă puţin rom.

— Asta mă întreb şi eu! Am divorţat la Rotterdam şi aici mi s-a oferit o slujbă într-o companie de bauxită. Numai că situaţia s-a cam schimbat pe aici. Oamenilor le este teamă, pe străzi nu mai poţi circula seara şi noaptea, în plus este o căldură insuportabilă. Apoi, viaţa nu este prea uşoară pentru o femeie singură. Toţi surinamezii se întreabă ce fac pe aici şi de ce nu am pe nimeni cu care să stau

împreună.

Tânăra râse.

— Totuşi nu pot să mă culc cu oricine numai pentru a le face lor plăcere.

— Cu siguranţă nu, răspunse Malko. Cum vă numiţi?

— Greta Koopsie. Dar dumneavoastră?

— Malko Linge. Mă ocup eu negoţul de orez...

Fata îşi aranjă prosopul peste coapsele goale şi suspină.

— Nu mai pot rămâne mult cu dumneavoastră, am o întâlnire. Sper să nu-mi facă felul. Hinduşii ăştia nu se gândesc decât să facă dragoste. Aşa că, în cea mai mare parte a timpului îmi petrec serile privind casetele video.

— Dacă mă uit bine la dumneavoastră nu pot să-i blamez, râse cu nonşalanţă Malko.

Greta Koopsie râse.

— Asta pentru că m-aţi văzut adineaori goală... în privinţa asta nu duc dorul... în fiecare dimineaţă fac jogging.

Malko se ridică, o privi insistent şi îi spuse.

— Este bine, dar nu puneţi în mişcare aceiaşi muşchi ai corpului. Pe curând!

Un păianjen enorm se plimba pe capota maşinii.

Malko îşi dădu seama că cel mai bun eşalon de ajutor se volatilizase, iar acum nu-i mai rămânea decât să se sprijine pe delincventul preferat al colonelului de Vries.

*

Barul era gol cu excepţia unui ospătar care muta

casele de marcat. Barmanul solid şi roşcovan sorbea dintr-o bere într-un colţ. Zărindu-l pe Malko se ridică imediat şi făcu înconjurul barului. I se adresă acestuia cu o voce şoptită ca şi cum l-ar fi putu asculta cineva.

— Herbert vă aşteaptă la *Parbo Inn.* Chiar alături. Vă cer scuze pentru azi de dimineaţă.

Era limpede că regreta. Malko îi mulţumi şi ieşi afară să examineze faţada localului *Parbo Inn.* Se auzea o muzică disco, zgomotoasă şi sincopată. Urcă treptele de la intrare. Lumina din interior era difuză. Salonul era mic şi pustiu, iar cei câţiva clienţi erau aşezaţi la tejgheaua barului de culoare acajou. Barmanul, un pakistanez cu barbă neagră, jongla cu sticlele de băutură. Malko înaintă şi văzu dintr-o dată un spate imens. În oglinda barului văzu chipul bărbatului din fotografia de la Amsterdam. Avea o mustaţă blondă deasă, figura simpatică, puţin vulgară, un fel de teroare a plajelor. Unul dintre braţele individului era aşezat în jurul taliei unei tinere a cărei faţă nu se vedea. Malko zări numai părul lung şi ondulat al fetei. Era o creolă.

Herbet Van Mook se întoarse. Privirea sa îl cercetă o clipă pe Malko şi fără să spună un cuvânt se ridică de pe taburet. Era ca un animal. Cămaşa deschisă în faţă îi dezgolea pectoralii păroşi, un plex sculptat, musculos, nişte braţe enorme şi un gât gros ca de taur. Nişte geanşi foarte strânşi, o centură de cow-boy şi nişte cizme asortate îi completau ţinuta.

Era tipul de aventurier. Dacă în privire nu i s-ar fi văzut o lucire puţin stranie, ar fi părut mai degrabă un individ simpatic.

Se aplecă spre Malko.

— Sunteţi prietenul Cristinei?

— Da.

Tânăra se roti pe taburet, arătându-şi fusta despicată în faţă până-n dreptul abdomenului; un chip senzual şi dulce, cu ochi mari foarte depărtaţi, de căprioară candidă şi nişte buze cărnoase. Era foarte tânără, nu mai mult de optsprezece ani. Privirea sa interogatoare se opri asupra lui Malko. Mâna, enormă a lui Herbert Van Mook se aşeza pe pulpa tinerei, reţinând-o câteva clipe.

— Tu rămâi aici, Rachel.

Urmat de Malko, Herbert se îndreptă spre fundul salonului pustiu, unde veni şi barmanul bărbos.

— Două beri, Ayub, comandă vlăjganul blond cu autoritate.

Malko aşteptă ca barmanul să plece, studiindu-şi partenerul între timp. Numai ochii îl nelinişteau pe Malko şi poate o anumită nonşalanţă afectată.

Olandezul zâmbi.

— Sunteţi pentru prima oară la Paramaribo?

— Da.

Van Mook clătină din cap.

— Înainte era mai bine. Acum, cu bestiile astea, nu poţi să faci nimic. Cred că o să mă retrag. Mai stau exact cât să mai fac ceva bani...

Între timp sala se mai umplu de clienţi iar muzica se auzea tot mai tare.

Van Mook se aplecă spre Malko.

— Puteţi vorbi liniştit, aici suntem între noi. Cristina mi-a spus că este o afacere serioasă.

— Foarte, spuse Malko. Se pare că sunteţi singurul om din Paramaribo care m-ar putea ajuta.

Herbet Van Mook nu schiţă nicio expresie,

strângând paharul în mâinile-i enorme.

— Depinde, spuse el. Despre ce este vorba?

— Să ajutăm pe cineva să fugă din ţară, zise Malko.

Von Mook zâmbi fără chef.

— Nu aveţi nevoie de mine pentru asta. Dacă ştiţi să înotaţi, fluviul Maroni nu este foarte lat. Dacă nu. Orice *bushnegro* vă poate trece pentru zece florini.

— Da, remarcă Malko, dar cel pe care trebuie să-l trecem dincolo nu este în libertate.

— Ah...

Van Mook îşi mişcă puţin muşchii umerilor apoi bău puţină bere.

— Şi unde se află?

— În cazarma Memre Boekoe.

— Eh!

Încet, Herbert Van Mook scoase un pachet de ţigări din buzunarul cămăşii şi îşi aprinse o ţigară fără a-i oferi lui Malko vreuna. Privirea lui îşi schimbase expresia, dar avea acelaşi aer curajos.

— Aţi văzut cazarma Memre Boekoe? Ca să intri trebuie să declanşezi un mic război. Nu mai am vârsta... Aţi mai adus pe cineva?

— Nu, spuse Malko, mă bazez pe dumneavoastră...

De data asta, trăsăturile olandezului se destinseră într-un surâs fin.

— Văd că prietenii mei mi-au păstrat o amintire frumoasă. Numai că pentru a ataca cazarma, ar trebui o echipă de cincizeci de oameni. Aici nu găsim mai mult de cinci. Ca să nu mai vorbim despre materiale.

— Dar nu am spus că trebuie să atacaţi cazarma,

îl corectă Malko. Există o soluţie mai simplă, dar oricum ne-ar trebui o operaţiune de comando să neutralizăm un detaşament militar. Mi s-a spus că nu vă este teamă de nimic.

— Nu-i o chestiune de „frică” spuse cu răceală olandezul. Sunt nişte imbecili, dar au în mâini puterea şi pe deasupra au şi arme. Nu merită riscul.

Rămase pe gânduri un moment, apoi adăugă cu o voce şi mai şoptită:

— Vreţi să-l scoateţi pe Harb, nu?

Malko nu răspunse; se simţi uşor jenat. Celălalt ridică din umerii masivi.

— Oricum, puţin îmi pasă. Nu mă priveşte şi n-o să mă duc să spun ceva. Şi aşa m-am necăjit destul. Dacă reuşiţi să-l scoateţi „singur” pe Harb de la Memre Boekoe, vă pot ajuta să-l scoateţi din Paramaribo.

Van Mook înţelegea rapid.

— De unde ştiţi că este vorba despre Julius Harb? întrebă Malko.

Herbert Van Mook îşi arătă dantura de paly-boy.

— Nu mă pot înşela, este singurul care mai este în viaţă. Vă sfătuiesc să vă grăbiţi pentru că în curând îl vor tăia în bucăţi... Apoi olandezul ridică braţul.

— Rachel!

Tânăra creolă se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre ei cu un mers legănat, ochii aţintiţi asupra lui Malko şi cu o expresie copilărească şi ticăloasă totodată. Se aşeză şi fusta i se ridică dezgolindu-i picioarele bronzate.

Malko era total dezamăgit. Herbet îi refuzase propunerea.

— Ar trebui să-mi faceţi o vizită la fermă, îi spuse

el lui Malko. Am nişte animale deosebite. Fără să mai vorbim despre Rachel.

Furioasă, Rachel îl ciupi şi înciudat, olandezul îi băgă mâna sub fustă. Cel puţin relaţiile lor erau clare. Apoi olandezul o aşeză pe genunchii săi, dar tânăra continua să-l fixeze cu privirea pe Malko.

— Rachel este îndrăgostită de un... Începu uriaşul, pe un ton hazliu.

Dar nu mai continuă. Tânăra îi dădu un pumn peste gură apoi îl muşcă brusc de piept. Herbert scoase un geamăt şi se scuturâ ca un animal rănit, împingând-o pe Rachel care căzu la pământ, arătându-şi fesele.

— *Kattekop! Monketee!*[10]

Herbert îşi masă pieptul unde se vedeau clar urmele muşcăturii lui Rachel. Aceasta se ridică şi spuse pe un ton şoptit.

— *Ouwe hoeren*![11] Nu sunt îndrăgostită.

Luându-l pe Malko drept martor, Herbert Van Mook spuse:

— Aţi văzut şi dumneavoastră că. M-a muşcat, nu? Ei bine, nu eşti îndrăgostită, dar te culci cu el, asta-i tot.

Furioasă, fata se îndreptă spre bar şi se aşeză cu picioarele unul peste celălalt într-o poziţie provocatoare sub privirile aprinse ale barmanului pakistanez.

Malko sări peste acest moment neplăcut.

— Domnule Van Mook, spuse el, există un element pe care nu l-am amintit. Acesta ar putea să vă schimbe părerea. Dacă acceptaţi să colaboraţi la

10 Idioato! Nebuno! (n. a.).
11 Spui numai prostii, (n. a.).

evadarea lui Julius Harb, veţi primi în schimb cincizeci de kilograme de aur sub forma unor lingouri, patru la număr, fiecare având douăsprezece kilograme şi jumătate. Ceea ce la valoarea de astăzi ar însemna aproximativ şase sute de mii de dolari, pe care îi veţi putea converti în moneda dorită…

Malko nu-şi dezlipi privirea de pe chipul lui Herbert. Observă o schimbare în privirea şi în dimensiunea pupilelor lui Van Mook care se micşorară amintind de o pisică la pândă.

Muşchii braţelor lui se încordară. Aparent calmă, Rachel se apropie din nou de olandez şi îi puse o mână pe ceafă, spunându-i:

— *Trek je maar af*[12].

Olandezul aşteptă ca fata să plece spre bar, se aplecă peste masă şi-l întrebă în şoaptă pe Malko, cu o voce avidă:

— Ce este povestea asta, cu aurul?

Capitolul IV

Malko îşi aminti de colonelul de Vries relevându-i „micul secret” şi modul în care „motiva” alegerea acestui pungaş, Herbert Van Mook. Cu siguranţă, şeful serviciilor secrete olandeze cunoştea bine sufletul oamenilor.

Aplecat în faţă, Herbert Van Mook îşi arăta ademenitorul chip: ochii păreau şi mai înfundaţi în orbite, expresia lor era fixă, halucinantă, dând fiori interlocutorului său.

Din cauza muzicii, Malko era aproape obligat să

12 Du-te dracului, (n. a.).

strige.

— Nu este o poveste, spuse el. Ajutorul pe care vi l-am cerut este greu şi periculos, deci este normal să fie bine plătit. Sunteţi singura persoană din Paramaribo care poate juca acest rol. Şi asta se plăteşte.

— Aveţi aurul cu dumneavoastră?

— Nici vorbă. Aşa cum spuneaţi adineaori, Julius Harb trebuie să fie executat peste opt zile. Ştiţi ce aveţi de făcut şi cât puteţi câştiga din această afacere. Restul, sunt detalii tehnice pe care le vom rezolva după. Ceea ce vreau este răspunsul dumneavoastră.

Olandezul rămase tăcut câteva secunde, apoi se aplecă din nou, cu ochii strălucitori, după ce privi prin preajmă.

— Aurul despre care vorbiţi, nu este o vrăjeală? De unde îl scoateţi?

— Cred că nici dumneavoastră nici mie nu ne arde de glumă, răspunse Malko. Dacă v-am promis cincizeci de kilograme de aur înseamnă că sunt în măsură să vi le dau. E treaba dumneavoastră dacă vreţi sau nu să le câştigaţi.

De la barul unde barmanul pakistanez servea fără încetare, Rachel îl observa, cu picioarele unul peste altul, aşezată pe taburetul înalt.

Încetul cu încetul, *Parbo Inn* se umplu de clienţi. A lucra cu Van Mook era comparabil cu a dresa un animal sălbatic.

Dacă animalul simte cea mai mică teamă din partea dresorului, îl sfâşie. Olandezul se ridică şi el în acelaşi timp.

— Aşteptaţi, spuse el. Dacă este o treabă

serioasă, sunt de acord.

Malko îl privi îndelung cu ochii săi aurii.

— Este foarte serios totul. Deci, facem târgul? Herbert Van Mook îi luă mâna cu o ezitare imperceptibilă.

— S-a făcut! Batem palma! spuse el.

Degetele sale groase îi strânseră mâna lui Malko, se aşeză pe scaun şi urlă la barman peste zgomotul muzicii:

— Ayub! Încă două beri!

Pakistanezul se repezi spre masă urmat de Rachel. Cu un pocnet de degete, olandezul făcu un semn tinerei creole să rămână la bar. Malko simţea că Van Mook devenea din ce în ce mai nervos.

— Acum că am devenit asociaţi, spuse el, spuneţi-mi, de unde luaţi tot aurul ăsta?

Malko bău puţină bere şi îi zâmbi plin de inocenţă.

— De la bancă.

Olandezul îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Care bancă? Nu se mai poate cumpăra cam de două luni.

— De la Banca Centrală.

Olandezul clătină capul cu o lucire periculoasă în privirea sa albastră.

— Fără prostii! Aurul de la Banca Centrală se află într-o încăpere blindată. Nimeni din ţară nu are echipamentul şi materialul special pentru a deschide camera.

Van Mook studiase deja problema. Malko îşi spuse că nu mai este cazul să-i ridice tensiunea.

— Cred că ştiţi, spuse el, că directorul Băncii Centrale a fugit de la Paramaribo, acum câteva săptămâni?

— Şi ce-i cu asta?

— Asta înseamnă, spuse Malko, că am venit aici cu două obiective. Pe de o parte să-l eliberez pe Julius Harb şi pe de altă parte să recuperez cele două tone de aur care constituie stocul Surinam-ului, pentru a le pune la dispoziţia guvernului surinamez aflat în exil.

Herbert Van Mook îşi scărpină gânditor pieptul cu privirea voalată. Apoi înjură ceva în barbă aproape cu respect şi spuse.

— *Mijn God!*

Apoi bău o înghiţitură zdravănă de bere după care întrebă cu o voce mai puţin tensionată:

— Aveţi cheia acestei încăperi blindate?

— Bineînţeles. Am şi cifrul. Aşa că, trebuie să încercăm să ajungem la această încăpere. Probabil, bancă mai dispune şi de alte mijloace de protecţie înainte de a ajunge la camera blindată. Este obligatoriu să le neutralizăm. Vi se pare un lucru imposibil?

Herbert Van Mook reflectă câteva secunde înainte de a răspunde.

— Cu siguranţă, se poate realiza. Trebuie să mă gândesc. În timpul nopţii nu există pază înarmată la bancă. Dar cum vom transporta cele două tone de aur? Cum arată?

— Sunt în lingouri de douăsprezece kilograme şi jumătate. Fiecare măsoară treizeci pe zece centimetri. Sunt în total o sută şaizeci de lingouri. Nu putem duce mai mult de trei o dată. Asta înseamnă mai mult de cincizeci de drumuri.

— Dacă suntem cinci, asta înseamnă vreo zece drumuri, remarcă Van Mook. Trebuie să operăm

noaptea, în timpul interdicţiei de noapte şi să punem camionul chiar în curte. V-aţi gândit la toate astea?

— Da, spuse Malko. Am un plan teoretic pentru prima parte a operaţiunii. Îl vom recupera pe Julius Harb în timpul transferului său de la cazarma Memre Boekoe la sediul Fort Zeelandia şi apoi luăm cele două tone de aur. După aceea trebuie să ajungem la Pokigron fără să fim interceptaţi de surinamezi.

— De ce la Pokigron?

— Pentru că acolo este o pistă de aterizare. Un avion ne va aştepta pentru a ne scoate din Surinam.

Herbert Van Mook fluieră discret şi cu admiraţie...

— Trebuie să recunosc că aveţi sprijin puternic... Cheile de la camera blindată şi în plus un avion.

— Ne trebuie arme, oameni, o întreagă logistică.

Ochii lui Van Mook străluciră în mod ciudat.

— Voi găsi tot ce ne trebuie, afirmă el.

Malko zâmbi forţat.

— Nu mă pot mulţumi doar cu vorbe. Acum că v-am mărturisit totul aş vrea dovada că sunteţi un partener serios.

— O.K., O.K., zise agitat Van Mook. Ce aţi spune să luăm masa împreună? Numai că, mai întâi, trebuie să trec pe la firmă să-mi hrănesc animalele. Vom vorbi în tihnă acolo. Aveţi maşină?

— Da.

— O.K. O să mergeţi după mine. Ferma se află la o jumătate de oră de mers, pe drumul spre aeroport. O să vedeţi... Am o mică surpriză pentru dumneavoastră...

*

Un şir de şoricei albi sugeau cu lăcomie din biberoane aşezate înclinat, într-un fel de cuşcă lungă. Herbert făcu cu ochiul trecând pe lângă ei...

— E ora lor de mâncare...

Malko îl urmă într-un hangar luminat extrem de puternic, în nişte cuşti cu grilaje se afla o adevărată menajerie: un cuplu de papagali albi ca neaua, păsări de toate culorile, papagaliţe, tăuni, tapiri, tot felul de păsări care mai de care cu penaj mai strălucitor.

Restul spaţiului era ocupat de un acvariu fără apă unde se plimbau în voie şopârle, şerpi, păianjeni şi chiar nişte broaşte mai ciudate.

Olandezul se opri în faţa unor broscuţe minuscule colorate în albastru şi galben.

— Pe acestea, explică el, trebuie să le cauţi prin fundurile pădurilor. Săptămânal expediez zeci de broscuţe. Dar, mai ales, nu trebuie să le atingi: pielea lor este acoperită cu o peliculă care produce urticarie. Totuşi sunt mai puţin periculoase decât animalele de aici!

Malko zări într-o cutie de sticlă, trei şerpişori de un violet închis, de vreo 20 de cm lungime, groşi de un deget, aşezaţi unul peste altul.

— Ăştia sunt cei mai periculoşi, reluă olandezul. În patru ore de la muşcătura lor, poţi muri.

Puţin mai încolo, se aflau nişte păianjeni de păsări, enormi, tarantule catifelate ucigătoare, şerpi verzi gălbui ca bananele, şopârle în culori stranii şi multe alte specii de broscuţe de toate culorile.

Van Mook împărţea apă tuturor animalelor ca o adevărată mamă cloşcă. Malko simţea o senzaţie

ciudată de disconfort în tot acest haos. Ferma se afla, la capătul unui drum îngrozitor, la mai puţin de un kilometru de şoseaua spre aeroport. Drumul spre fermă era total invizibil. De la sosirea lor, tânăra Rachel dispăruse în bucătărie. Nimeni nu părea că mai locuieşte aici, în afară de Herbert Van Mook şi tânăra creolă.

Cei doi ieşiră din peisajul cu şerpi şi broaşte şi ajunseră în sufrageria fermei. Masa era pusă pentru trei persoane.

Rachel avea de lucru la bucătărie.

Van Mook dădu la o parte un fotoliu vechi de lemn şi strânse prin rulaj o rogojină veche, uzată, care acoperea un chepeng. Îl ridică şi scoase din ascunzătoare mai multe pachete învelite în pânză verde pe care le aşeză pe masă. Apoi desfăşură primul pachet cu precauţie. Din pânză se ivi oţelul negru, nou nouţ, al unei mitraliere cu repetiţie Beretta. Olandezul îi adresă lui Malko un zâmbet triumfător.

— Vedeţi că aţi dat peste cine trebuia… Arma asta nu-i prea selectivă dar are o forţă Nu mai rămâne nimic în picioare pe o rază de douăzeci de metri.

— De unde le aveţi? întrebă Malko.

Van Mook zâmbi maliţios.

— De la nişte ţipi care îmi plătesc şerpii în natură, din Statele Unite. Îmi place să mă ştiu la adăpost cu ceva arme la mine.

Mai desfăşură apoi o altă pânză care conţinea două mitraliere Uzi.

— Pe astea le am de la nişte dezertori care mi le-au dat înainte de a fugi în Guyana franceză. Am zece încărcătoare.

Din pachetele de pânză mai apărură încă trei M16. Arme de asalt redutabile.

Nu mai lipsea decât un mortier. Erau arme suficiente pentru a echipa şase oameni. Rachel apăru în pragul uşii.

— Masa este gata, îi anunţă ea înainte să dispară din nou.

Malko îi aruncă o privire lui Van Mook.

Creola părea să nu fi observat armele întinse pe masă. Dar olandezul nu-i lăsă timp să-şi lanseze gândul.

Rachel nu este imbecilă, spuse el. L-aş lua gâtul cu cuţitul dacă mi-ar face necazuri. Oricum, nu se vede cu nimeni. Părinţii ei sunt în Guyana, eu am adus-o de la Kourou. Este puţin ciudată dar foarte inteligentă. Veţi vedea…

Malko nu şi-l imagină pe Herbert Van Mook în rol de tată adoptiv. Probabil, senzualitatea tinerei cântărise greu în actul lui de caritate.

Rachel reveni din bucătărie cu o cratiţă pe care o puse pe masă.

— Este *bruine bonen,* anunţă Van Mook, o simţi ca un bolovan în stomac…

Efectiv, fasolea cu pui şi ardei părea că se transformă într-un bloc de cărămizi în stomacurile celor trei.

Ventilatorul adia un aer cald şi umed, iar Malko simţea picăturile de transpiraţie pe şira spinării. Rachel, aşezată în laţii lui, îi arunca neîncetat priviri fugare şi interesate de ticăloasă mica şi răsfăţată.

Van Mook îneca mâncarea de fasole roşie cu pui şi ardei în valuri de bere. Malko bău şi el câteva beri, toropit de căldură excesivă. Se simţea mulţumit,

mai ales. După ce văzuse armele lui Van Mook.

*

Toţi trei se retrăseseră într-o altă cameră, unde era mai puţin cald. Van Mook şi Malko se instalaseră pe o canapea joasă ce ocupa aproape un perete din cameră.

Rachel, după ce strânsese farfuriile, se legăna într-un balansoar vechi. Cerul care fusese întunecat în timpul zilei, era acum pe seară plin de stele.

Tolănit alături de Malko, olandezul îşi încheia digestia cu câteva înghiţituri de *J and B*. Nu mai vorbeau despre afaceri, iar Malko moţăia puţin. Abia observă când Van Mook se ridică şi dispăru mormăind ceva printre dinţi.

Scârţâitul balansoarului încetă dintr-odată.

Malko ridică capul. Rachel îl observa cu un zâmbet ciudat un picior pus pe masă iar celălalt pe marginea fotoliului, lăsând să i să vadă pulpele până la abdomen fără nicio jenă. Privirea tulbure din ochii ei ciudaţi şi foarte depărtaţi părea o chemare.

— Când o să plecaţi, nu vreţi să mă luaţi şi pe mine? Am chef să călătoresc. M-am săturat de pădurea de aici.

Fata începu să se legene în balansoar, încetişor, cu privirea plecată şi o expresie stranie a feţei. Malko se simţea jenat de această provocare mută. Rachel îşi mângâia genunchiul rotund, ridicând încet fusta, continuându-şi oferta.

— Totuşi, prietenul dumneavoastră nu vă reţine cu forţa aici, nu? întrebă Malko pe un ton glumeţ pentru a destinde atmosfera încărcată.

Buzele cărnoase ale tinerei se strânseră într-o strâmbătură senzuală.

— Nu, dar m-am săturat, vreau să plec în altă parte. Iar el nu mă duce nicăieri. Poate mă va pune să mă prostituez, cu timpul, iar eu nu vreau. Se ridică apoi brusc şi se. Apropie de Malko cu o privire adâncă şi perversă. Vârfurile sânilor se zăreau prin *tee-shirt*. Rachel murmură cu o voce egală.

— Nu vă plac?

Îşi strecură apoi piciorul stâng între picioarele lui Malko, cu faţa plecată spre el. Deodată se auziră paşii din altă cameră, Brusc, Rachel sări până la scaunul ei şi începu să se legene cu dezinvoltură când Van Mook pătrunse în cameră.

Malko era mulţumit de această întrerupere. Nu dorea câtuşi de puţin să intre într-o încurcătură. Van Mook era un om destul de periculos şi fără astfel de probleme... De sex.

Mai întâi Malko avu impresia că olandezul şi-a învelit braţul cu o sfoară de culoare închisă. Dar acesta apucă sfoara cu mâna stângă şi o desfăşură. Era un şarpe încolăcit pe braţul lui Herbert. Maroniu închis, cu pete negre, lung de aproape un metru.

Olandezul se apropie de Rachel şi îi aruncă reptila direct pe genunchi, râzând cu poftă.

— Poftim, ţi-am adus iubitul!

*

Malko se aşteptă ca tânăra creolă să urle de frică şi dezgust şi să arunce reptila în vreun colţ al camerei. Dar fata nu făcu nicio mişcare. Dimpotrivă: îl prinse cu delicateţe de spatele capului şi-l ridică

pentru a-l înfăşură în jurul gâtului, apropiind capul triunghiular al şarpelui de faţa ei. Ca într-un sărut abominabil.

Herbert Van Mook se aşează lângă Malko cu sticla de wishky în mână:

— Este un anaconda! preciză el, un pui de anaconda. Cei mai mari ajung până la zece metri. Nu este veninos, dimpotrivă este chiar foarte afectuos. Veţi vedea, dacă Rachel vrea...

Rachel continua să se balanseze în scaun.

Reptila alunecase de-a lungul corpului ei, încolăcindu-se pe coapsele fetei şi îşi puse capul în căuşul cotului.

Fata îl mângâia deasupra capului, cu privirea pierdută şi cu un zâmbet ciudat pe buze. Numai scârţâitul scaunului tulbura liniştea, totală. Capul şarpelui se ridică încet. Oscilă puţin, apoi se îndreptă spre încheietura, piciorului, înaintând lent spre coapsă.

Malko presimţi că se va întâmpla ceva monstruos. Rachel îşi aprinse o ţigară, observând şarpele ca şi cum cei doi bărbaţi nu ar fi existat lângă ea. Van Mook îşi turna din când în când din sticla de whisky. Capul anacondei ajunse pe pielea goală a tinerei. Malko îşi simţi pielea ca de găină. Şarpele îşi continuă drumul până la genunchi, apoi îşi basculă capul spre exterior, urmând curbura piciorului.

După câteva mişcări se încolăci total în jurul coapsei. Se opri puţin, apoi începu să urce încetişor urmând interiorul celuilalt picior. Rachel nu părea deloc incomodată de contactul dintre solzii reci ai reptilei şi pielea sa goală.

Dimpotrivă, chipul ei arbora o expresie aproape

extatică. Cu degetele mângâia maşinal inelele reptilei care se desfăşurau pe picioarele-i bronzate. Capul anacondei înainta lent, ridicându-se din când în când, oprindu-se, întinzându-se încetul cu încetul. Când Malko văzu capul reptilei dispărând sub fusta fetei, i se făcu greaţă.

Herbert Van Mook îl prinse de braţ.

— O să vedeţi, îi suflă el.

Băutura şi excitarea îi dădeau o privire de nebun. Malko îşi imagină capul şarpelui înaintând către abdomenul tinerei. Rachel închise ochii şi nu se mai legănă. Şarpele stătea aproape nemişcat.

După cât se strecurase sub fusta despicată, Malko. Calculă că şarpele atinsese sexul tinerei creole. De altfel, aceasta tresări brusc, strânse braţele balansoarului cu mâinile şi chipul ei se crispă într-o expresie ambiguă între plăcere şi dezgust.

Cu o încetineală exasperantă, Rachel se lăsă şi mai mult pe spate, îndepărtându-şi picioarele şi sprijinindu-le de masă, oferind celor doi bărbaţi spectacolul dintre picioarele sale deschise.

Malko avu o imagine de neuitat. Capul plat al anacondei era lipit de abdomenul tinerei şi părea că ciuguleşte zona pubiană a fetei, iar restul corpului era încolăcit în jurul coapsei ca o brăţară monstruoasă.

Mâinile lui Rachel se ridicară de pe braţele fotoliului şi se înnodară deasupra capului reptilei. Începu să-i ghideze mişcările făcându-l să se întindă într-o mişcare de du-te vino, pe abdomenul ei.

La un moment dat, fata îl îndepărtă şi Malko văzu limba şarpelui ieşind cu repeziciune în căutarea unui punct invizibil; apoi capul rece şi octogonal al

reptilei se cufundă din nou în penumbra fustei. Era o imagine halucinantă. Deodată, Rachel se încorda ca şi cum ar fi suportat efectul unui electroşoc, scoase un ţipăt înăbuşit şi împinse capul reptilei cu ambele mâini.

Apoi, rămase nemişcată câteva clipe, se aşeză mai comod în balansoar şi deschise ochii.

Încet, trase şarpele în sus, ridicându-l în toată lungimea lui, apoi se amuză încolăcindu-l din nou în jurul celeilalte coapse. Făcu acest lucru de mai multe ori, privindu-i pe rând pe Malko şi pe Herbert, pierdută în fantasmele ei erotice. Vocea lui Van Mook întrerupse tăcerea.

— Eşti complet ţicnită!

Olandezul se întoarse spre Malko cu. Ochii injectaţi de sânge.

— Într-o zi am găsit-o în pat, goală, cu anaconda lângă ea! Se obişnuise cu el şi nu mai voia să doarmă fără el. Sunt sigur că se servea de el toată noaptea.

Rachel, fără să spună un cuvânt, smulse în mare viteză şarpele de pe coapsa ei, şi îl aruncă pe canapea unde. Acesta ateriză cu un şuierat furios.

Malko sări într-o parte; Herbert Van Mook, rapid ca o săgeată, apucă reptila de cap.

— V-am spus că este nebună, repetă el.

Rachel pufăia ca o şcolăriţă care făcuse o năzbâtie. Efectiv, nu era în toate minţile... Liniştit, Herbert se ridică cu şarpele încolăcit în jurul braţului.

— Trebuie să mă duc să dau de mâncare animalelor, spuse el, apoi mai vorbim...

După care dispăru. Imediat Rachel se ridică de pe

scaun şi se aşează lângă Malko pe divan.

— V-a plăcut? V-a excitat?

Ochii ei aveau o expresie incredibil de perversă.

După spectacolul dat, Malko se putea aştepta la orice din partea ei...

— Nu tocmai, spuse el.

Rachel îl privi lung, ca şi cum ar fi reflectat la răspunsul lui.

— Nu?

Fără a-şi lua privirea de la Malko, începu să-l maseze cu insistenţă.

Acesta schiţă un gest pentru a o îndepărta:

— Dacă nu mă lăsaţi să vă masez, spuse ea, o să urlu şi îi voi spune lui Herbert că aţi vrut să profitaţi de mine. O să mă creadă pe cuvânt. Mă crede totdeauna.

Malko se lăsa în voia acestei adolescente perverse, simţindu-se foarte excitat sub mişcarea agilă a degetelor ei.

O lucire victorioasă se citea în privirea fetei.

Se aplecă spre el, îl prinse cu gura şi începu jocul ei abil până când acesta tresăltă în momentul plăcerii. Apoi se ridică brusc, cu o expresie ciudată şi amuzată în ochi, se răsuci, îşi trase în sus fusta şi se aruncă asupra lui.

— Acum mă doreşti, nu-i aşa? murmură ea triumfătoare.

Îşi mişcă puţin obrazul pe pieptul lui Malko apoi explodară amândoi cu violenţă, în acelaşi moment al plăcerii.

Peste câteva momente, fără să spună un cuvânt, se aşează din nou pe scaunul ei, încă sfârşită de plăcere.

Când Herbert Van Mook reveni, Rachel fuma o ţigară ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Se putea spune că reprezenta perversitatea în stare pură. Malko nu-şi găsea locul. Oare olandezul era la curent cu practicile fetei? Toate astea făceau parte dintr-un joc destinat să-l condiţioneze pe el? Sau pur şi simplu creola se amuza cu un nou obiect sexual? Herbert Van Mook bău puţin *J and B* şi îi spuse lui Rachel.

— Du-te la culcare! Avem de discutat.

Creola se ridică încet, ascultătoare, îl sărută pe Herbert pe gură şi îi întinse o mână moale lui Malko. Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Când fata dispăru, Van Mook dădu din cap.

— E dată naibii. S-ar culca şi cu un crocodil!

Un înger trecu, având capul unei anaconde.

— Bine, zise olandezul, m-am gândit. Dacă sunteţi sigur de informaţiile dumneavoastră, am putea organiza atacul diligenţei cu vreo cinci, şase oameni. Genul ăsta de transfer este destul de discret. Vor fi cel mult vreo doisprezece. Puteţi primii mai multe detalii?

— Cred că da.

— O.K. Sunteţi sigur că nu-l vor asasina la cazarma Memre Boekoe?

— Dacă va fi aşa, totul va cădea. Dar, încă o dată vă spun, am deplină încredere în sursele mele de informaţii.

— Perfect. Să facem ca şi cum…

Herbert mai bău o înghiţitură de whisky, privindu-l pe Malko cu coada ochiului.

— Sunteţi un tip ciudat! lansă el. Cu informaţiile pe care le aveţi, am putea să luăm cele două mii de

kilograme de aur şi să ne oprim în Brazilia... Iar cealaltă parte a. Operaţiunii o lăsăm baltă...

Alegând un om ca Malko pentru această misiune, colonelul de Vries ştia ceea ce făcea. Puţini şefi de misiune îşi puteau asuma responsabilitatea a cincizeci de milioane de dolari... Fără să nu bage ceva şi în buzunarul propriu.

— Nu este ceea ce intenţionez să fac, spuse Malko cu răceală.

Olandezul nu insistă, dar aminti în treacăt:

— Sper ca domnişoara Cristina să nu vorbească... Când bea are tendinţa de a fi mai puţin discretă. Cred că v-a spus multe grozăvii despre mine. M-am culcat cu ea de vreo două ori şi cred că ar fi dorit să se întâmple de mai multe ori...

— Credeţi că dispune de informaţii valabile? întrebă Malko vrând totodată să-şi verifice sursele fără să răspundă la întrebarea lui Van Mook.

— E foarte posibil. S-a culcat cu atâţia tipi la Paramaribo încât cunoaşte pe toată lumea, chiar şi pe ticălosul ăsta de Bouterse.

— Unde îi veţi găsi pe oamenii care vor ataca transferul? întrebă Malko pentru a-i tăia vorba.

— Am câteva idei. Aşa cum vă spuneam nu am de gând să fac un atac la vedere. Noi suntem mai degrabă genul „hit and run”. Nu trebuie să uităm că totul trebuie să se petreacă între miezul nopţii şi orele patru dimineaţa.

Pentru transportul anului e nevoie de ceva timp chiar dacă o facem cu frica în oase.

Herbert disimula cu greu faptul că principala sa preocupare era transportul aurului.

— V-aţi gândit cum veţi părăsi Paramaribo şi veţi

ajunge în Pokigron?

Herbert Van Mook aprobă din cap.

— Da. Pe şosea este cam dificil. Nu este decât un singur drum spre Pokigron, cel spre aeroport. În curând îl vor închide. Deci nu ne rămâne decât fluviul. Dacă găsesc o navă rapidă vom putea urca spre Carolina în patruzeci de minute.

— Ce este Carolina?

— Este al doilea bac care permite traversarea Surinam-ului, la sud de Paramaribo. Puţină lume foloseşte acest bac, este o cale simplă. Un camion ar putea să ne aştepte acolo. Ne transbordăm şi ajungem la Pokigron pe drumuri scurte, ocolind aeroportul. Malko contempla cerul înstelat, sucind şi răsucind în minte datele problemei.

— Dacă dintr-un motiv oarecare, nu putem ajunge la Pokigron, spuse el, există vreo soluţie de moment?

Herbert Van Mook nu rămase mult pe gânduri.

— Nu prea văd, spuse cu un aer dezamăgit. Spre est, bacul care duce spre Guyana franceză prin Albina este supravegheat imediat. Spre vest, este aceeaşi problemă cu bacul de la Nickerie. Evident, am putea să ne ascundem la plantatorii de orez. Dar după aceea?

— Dar pe mare?

— Aveţi vreun vapor? Aici nu avem nimic ca să înfruntăm Atlanticul. Primul port este la o mie de kilometri. În plus, au patrule.

— Dar, nu putem ajunge în Venezuela traversând Guyana prin pădure?

Olandezul schiţă o expresie dubitativă.

— Ar trebui să organizăm o adevărată expediţie.

Drumurile sunt îngrozitoare. Trebuie să avem benzină şi alimente pentru mai multe săptămâni. Nici măcar nu suntem siguri că vom putea trece. Există pericolul diverselor boli, febra galbenă, malarie, fără să mai punem la socoteală pe unii dintre indieni de-a dreptul răuvoitori. Singura soluţie bună ar fi să ajungem în Guyana franceză trecând fluviul Maroni, plecând de la Carolina. În felul ăsta nu ne vor tăia în bucăţi.

— În niciun caz, spuse Malko, soluţia asta trebuie definitiv uitată.

— O.K., acceptă Van Mook, atunci vom urma planul iniţial. Să ne întâlnim mâine la *Parbo Inn,* la aceeaşi oră. Vă voi da noi informaţii.

— Este un loc sigur, *Parbo Inn*?

— Da. Unul din puţinele locuri unde nu sunt informatori. Ayub nu-i poate suferi. Pe primul *rasta* care îi va trece pragul, îl va da afară cu capul spart. Dar trebuie să fim atenţi, sunt peste tot în oraş. Au fobia mercenarilor.

— Aş dori să vă pun o întrebare. Intenţionaţi să părăsiţi Surinam-ul împreună cu noi?

— Nu văd cum aş putea proceda altfel. În plus, o s-o iau şi pe Rachel cu mine.

— Dar ferma dumneavoastră?

Olandezul înălţă din umeri.

— Am început să mă plictisesc de animăluţele mele. Am cam amorţit în afacerea asta. Cu puţin aur în buzunar, Brazilia mă va primi cu braţele deschise...

Van Mook îşi privi brusc ceasul şi tresări:

— E ora unsprezece şi jumătate. Nu vreau să vă mai bat la cap cu interdicţia asta de noapte.

Ieşiră afară, în faţa fermei. În hangarul cu şerpi era linişte. Olandezul strânse cu putere mâna lui Malko.

— Presupun că îmi cunoaşteţi pedigree-ul, dacă vi s-a vorbit despre mine în Olanda, făcu el. Nu vă temeţi, sunt un tip corect. Avem o înţelegere şi o voi respecta... Vedeţi, la capătul drumului o luaţi la stânga apoi drept înainte. Dacă vedeţi militari, aprindeţi interiorul maşinii şi încetiniţi. Salut.

Cerul era plin de stele. Săltând prin gropile drumului, Malko se gândi că de la începutul conversaţiei cu Herbert Van Mook, acesta nu avea în cap decât o singură idee: să recupereze cele două tone de aur din Banca Centrală, să-l lichideze pe el, pe Malko, şi s-o şteargă englezeşte cu captura fantastică în Brazilia. Acest lucru risca să complice problema iniţială, dar Malko nu avea de ales.

Timpul începuse să se scurgă.

În zorii zilei următoare nu mai rămâneau decât şapte zile până la salvarea lui Julius Harb.

Capitolul V

Herbert Van Mook îşi parcă maşina în faţa catedralei din Paramaribo care se afla chiar lângă spital.

Olandezul se afla într-o dispoziţie excelentă. Cu o seară în urmă, Rachel se arătă la fel de inventivă ca de obicei şi-l vlăgui de puteri până la patru dimineaţa.

Văzând că începe să se plictisească de ardoarea ei, Rachei îi povesti în cuvinte dure modul în care-l tratase pe Malko. În absenţa lui. Van Mook îşi dădu

seama că nu mai întâlnise niciodată până la această fată de şaptesprezece ani perversitatea în stare pură.

Descoperirea acestei noi aventuri îl enervă, dar bineînţeles, nu poţi să reproşezi ceva unui tip care deţine cheia a cincizeci de milioane de dolari.

În ciuda oboselii, nu dormise aproape de loc. Gândindu-se intens la afacerea transportului de aur. Cum să pună mâna pe aceste două tone de metal preţios? Nu era prea uşor, dar oricum era şansa vieţii lui. Se săturase până-n gât de ţara asta mizerabilă şi ardea de dorinţa de a revedea Europa. Cu câteva milioane de dolari în buzunar nu ar fi fost rău deloc să facă o vizită bătrânului continent.

Van Mook intră în catedrală. Era o construcţie extraordinară, în întregime de lemn de acajou. O bijuterie. Ajunse în mijlocul catedralei şi urcă o scăriţă ce ducea spre galeria naosului. Treptele scârţâiră şi o voce îl întrebă îndată:

— Cine-i acolo?

— Eu sunt. Herbert.

— Bine, vin imediat, spuse vocea.

Olandezul coborî, contemplând cele două scări care serveau pentru a trage clopotele. După câteva minute, un bărbat îmbrăcat într-o cămaşă cu mâneci scurte îşi făcu apariţia în capătul scăriţei.

Aproape în întregime chel, cu un nas coroiat şi ochii cafenii, proeminenţi. Strânse mâna olandezului cu putere.

— Ce... ce... ce mai faci?

— Bine. Dar tu, Tonton?

Chelul înălţă din umeri într-un mod fatalist.

— În... înt... într-o zi, o să... să-i dau foc barăcii şi

mă... mă car de aici.

Nimeni nu cunoştea adevăratul nume a lui „Tonton Beretta”, un francez în vârstă, cu o bâlbâială accentuată pe care întreg Paramaribo îl ştia de când sosise în urmă cu zece ani din Venezuela.

Porecla îi venea de la tendinţa lui de a se folosi de un *Beretta* automat pe când era la Caracas. Trei venezueleni nu se mai întorseseră din Columbia, iar Tonton fusese nevoit să fugă... Sosise la Paramaribo fără niciun ban, cu câteva documente false şi cu pistolul său *Beretta*, puţin cam ruginit. Viitorul lui ar fi fost cam nesigur dacă preotul nu ar fi avut nevoie de un om bun la toate. Contrar oricăror aşteptări, Tonton Beretta părea că se simte bine în această ambianţă rigidă. Îşi construise o căsuţă de lemn pe malul fluviului în apropierea cartierului javanez şi pentru a-şi întregi câştigurile întreţinea mai multe nave fluviale ce aparţineau olandezilor.

Din nefericire, cei mai buni clienţi ai săi fugiseră după masacrul din decembrie şi în prezent nu avea mare lucru de făcut. Când nu se afla în biserică, petrecea ore întregi pescuind într-un canal peşti pe care numai el avea curajul să-i mănânce. Nu primea niciodată scrisori şi părea absolut singur pe lume.

Aproape fiecare seară şi-o petrecea în localul *Parbo Inn* unde consuma câteva beri apoi petrecea din când în când cu vreo prostituată de pe străzile vecine.

Tonton îl privi pe Herbert Van Mook cu coada ochiului. Era pentru prima oară când îl vedea pe acesta la biserică. De obicei se intersectau la *Parbo Inn,* fiecare ignorându-l pe celălalt.

— Tonton, îi spuse olandezul, aş avea nevoie de tine.

Chelul înaintă spre centrul catedralei cu paşi mărunţi ca şi cum ar fi numărat şirurile de bănci din lemnul negru-roşiatic de acajou.

— Daa? mormăi el.

— Am nevoie de un vas, insistă olandezul. Ceva foarte rapid care să poată transporta trei tone în total.

Tonton Beretta se opri brusc şi-l fixă cu ochii săi cafenii:

— Deci, ţi-ar trebui un pa... pa... pachebot...

— Da, de tipul lui „Magnum”, cel al belgianului care a plecat, adică cu două motoare în plus, ce zici, ar fi suficient... îl ştii pe ăla... cu albastru şi alb...

Tonton Beretta dădu din cap.

— Da, dacă motoarele vor... vor... porni... Numai că nu am benzină şi consumă foarte mult. La douăzeci şi cinci de noduri aproape două... două sute de litri... la... la... oră.

Herbert risipi obiecţia lui Tonton cu un gest al mâinii.

— Nicio problemă, îţi aduc benzină câtă vrei. Şi-ţi dau o mie de florini pentru tine.

— Florini? făcu bătrânul, neîncrezător. Poţi să-ţi bagi în... c...

Olandezul se prefăcu mirat.

— Credeam că nu vrei să pleci de aici niciodată.

Tonton Beretta îi aruncă o privire furioasă.

— Şi dacă aş avea chef ş-o întind într-o bună zi cu economiile mele? Crezi că mi-ar folosi la ceva flo... florinii tăi într-o ţa... ţa... ţară ci... civilizată?

Van Mook întrevăzu în două secunde o

economisire substanţială privind afacerea sa.

— Ascultă-mă Tonton, spuse el, dacă vrei te iau cu mine. Intenţionez să plec de aici după lovitura asta.

— Un... unde vrei să... să te duci cu vasul? îl ironiză francezul. Chiar şi cu o barcă cu pânze nu vom putea ajunge în Brazilia. Ştii bine că este un baraj la celălalt capăt al Surinam-ului.

— Numai cu vasul mă interesează, spuse olandezul misterios. Cât timp îţi trebuie să te pregăteşti?

Tonton Beretta se opri în faţa altarului cu mâinile-n şolduri.

— Mai întâi, vreau să ştiu de ce doreşti atâta vasul ăsta. N-aş vrea să-l umpli cu şerpi. Şi apoi, nu prea... am... mare încredere în tine.

— Nu ai dreptate Tonton, protestă Van Mook, fără să se supere. Nu am înşelat pe nimeni niciodată. În sfârşit, îmi trebuie nişte cale.

— Daa, făcu Tonton. Bine, cred că eşti un tip co... co... corect, dar aş vrea să ştiu mai multe despre afacere. Eu sunt responsabilul acestui vapor.

— Ascultă-mă, spuse Van Mook conciliant. Este vorba despre o chestiune politică; o persoană importantă care trebuie să părăsească ţara într-un mod discret.

— Este periculos?

— La nivelul tău nu, spuse olandezul cu prudenţă. Se va pleca în timpul nopţii, cu vasul tău. Cât timp ne trebuie să ajungem la Carolina, cu calele pline, aşa cum ţi-am spus?

— Mai puţin de o oră dacă avem norocul să nu întâlnim niciun buştean plutitor pe apă. Şi în plus vreo cinci mii de dolari...

Herbert Van Mook tresări şi spuse pe un ton nefericit:

— Oh! Tonton mergi cam departe cu pretenţiile! Doar ne cunoaştem de atâta timp!

— Tocmai de aceea, ripostă bătrânul francez. O dată facem şi noi o afacere, ce naiba... Dacă crezi că este prea scump, atunci foloseşte-ţi braţele vânjoase ca să vâsliţi până acolo... Acelaşi ton ironic şi hazliu. Olandezul înţelese că nu avea rost să se mai tocmească cu bătrânul aventurier.

— Eşti înarmat? îl întrebă olandezul.

— Destul ca să te arunc în aer dacă mă vâri într-o afacere dubioasă şi periculoasă, îl anunţă Tonton cu un ton amabil şi fără nicio bâlbâială. Noi nu am lucrat niciodată împreună aşa că te previn: nu vei avea ocazia să mă înşeli a doua oară. Apa sfinţită îi conservase bine mintea.

În ciuda reticenţelor sale verbale şi a cuvintelor cam tari, Van Mook simţea că fostul vagabond vibra din toate corzile sale la ideea ieşirii din sacristie. Dacă ar fi întins puţin coarda, ar fi obţinut un preţ mai mic pentru toată afacerea. Totuşi îi întinse mâna sa uriaşă în semn de înţelegere.

— Este OK. Uite, îţi las ceva bani pentru pregătirea motorului. Trec să te văd mâine, la hangar.

Îi întinse cu ostentaţie o bancnotă de o mie de florini pe care celălalt o înşfăcă şi o băgă în buzunar.

— Apropo, când... vre... vrei să fiu gata?

— Nu ştiu, spuse cu prudenţă Van Mook, dar este mai bine să fii gata cât mai repede posibil.

Francezul îl urmă până la vas şi îi spuse înainte să părăsească biserica:

— Va trebui să-mi spui momentul exact, pentru că

nu am nicio macara. În plus nu putem pleca în orice moment, trebuie să aşteptăm m... ma... mareea. Îmi garantezi că nu vom avea stricăciuni? Ştii că vasul nu este al meu...

— Jur pe capul mamei mele, făcu Van Mook.

Sărmana femeie murind chiar la naşterea propriei odrasle, nu-i mai crea niciun sentiment de vinovăţie acestuia.

Tonton Beretta, rămas în faţa bisericii, îl privea îndreptându-se, cu un aer meditativ, apoi intră să-şi termine treburile în biserică. Cunoştea toate afacerile legale şi ilegale ale lui Van Mook şi nu vedea ce ar fi putut să-l determine pe acesta să intre într-o problemă de politică... Asta însemna că Van Mook îi spusese numai o parte din adevăr... Tonton Beretta îşi promise, ca înainte de a împrumuta un vas care nu-i aparţinea, să afle mai mult.

Avea tot atâta încredere în Van Mook cât într-o tarantulă periculoasă. Din păcate, nu-şi putea alege întotdeauna partenerii de afaceri. Se întoarse în căsuţa sa, deschise un sertar, desfăcu o bucată de pânză din care scoase un pistol *Beretta* de 9 mm, automat, pe ca>e începu să-l demonteze.

În timp ce-şi curăţa pistolul vechi, îşi spuse că, dacă un nemernic ca Herbert Van Mook era gata să-i ofere cinci mii de dolari, însemna că acesta urma să câştige de o sută de ori mai mult. Trebuia deci să discute din nou termenii acestei afaceri în folosul său, gândi el testând resortul percutorului.

Avea impresia că întinerise brusc.

*

Malko întoarse capul spre stânga şi privirea lui întâlni gaura neagră a ţevii unei mitraliere îndreptate spre intrare, la postul de pază al cazărmii Memre Boekoe.

Îşi continuă drumul pe Gemenelandsweg, şi se opri la semafor chiar în faţa Ambasadei indoneziene. Memre Boekoe semăna cu toate cazărmile din lume; nişte clădiri triste înconjurate de un gard de sârmă ghimpată.

Întoarse la dreapta în Zinniastraat, efectuând turul complet al obiectivului său şi descoperi a doua intrare în cazarmă prin Gravemberchstraat. Coborî apoi pe bulevardul larg cu două benzi, spre centru. Memre Boekoe se afla foarte departe de fluviu, aproape patru kilometri de Fort Zeelandia. Malko se lăsă în voia sensurilor unice şi pentru a patra oară se regăsi în Gravenstraat, strada catedralei şi a spitalului. Începuse să cunoască traseul pe dinafară. Scopul lui era simplu: găsirea celui mai potrivit loc pentru o ambuscadă. Trebuia să îndeplinească două condiţii: să fie destul de departe de cazarmă pentru ca împuşcăturile să nu aducă o întărire imediată a forţelor, şi să se afle chiar pe drumul dintre Memre Boekoe şi Fort Zeelandia. În momentul de faţă era sigur de un lucru: oricare ar fi fost drumul ales, acesta se termina în Granvenstraat. Coborând strada în sens unic, trebui să pună frână brusc, deoarece o ambulanţă care ieşea de la spital prin stânga lui, îi tăie calea. Era exact ceea ce căuta! Singurul vehicul care nu ar fi atras atenţia în timpul tragerii ar fi fost o ambulanţă. Se opri un moment pentru a cerceta locurile. În faţa spitalului, un negru

era aplecat pe balustrada de lemn a unei case vechi, dărăpănate, precum o pasăre pe ramura unui copac. Privirea îi era total golită de viaţă.

Malko se îndepărtă cu discreţie, nedorind să atragă atenţia.

Puţin mai liniştit, parcă maşina în faţa hotelului *Torarica,* cu cămaşa lipită de spate din cauza transpiraţiei.

În afară de iguana care văzându-l, zvâcni cu coada în sus, piscina era la fel de pustie ca în celelalte zile.

Abia avu timp să intre în apă că difuzorul îl anunţă, deformându-i numele într-un mod de neînţeles.

Lângă barul închis, găsi un telefon şi vorbi prin centrală.

Auzi vocea veselă a Cristinei Ganders.

— Dacă nu aveţi altceva de făcut, trec după serviciu, pe la unu şi jumătate, să vă iau, propuse ea. Mergem să luăm masa la o prietenă.

Nu pronunţase niciun nume, nicio altă precizare. Malko puse receptorul în furcă, intrigat, dar mai degrabă mulţumit. Operaţiunea începuse să se pună în mişcare. Cu siguranţă, Cristina Ganders nu-l chemase pentru a-i propune o întâlnire mondenă. Oricum, ea deţinea elementul principal: modalităţile de transfer ale lui Julius. Fără această informaţie restul nu avea nicio valoare. Se gândi din nou la Van Mook. Acesta va scrâşni din dinţi când va afla ceea ce Malko avea în minte, cu adevărat.

Dacă Malko reuşea, cu aceeaşi lovitură ar fi privat guvernul surinamez ilegal de aurul din Banca Centrală. Deci o lovitură dublă.

*

Herbert Van Mook intră în garaj fluierând. Se oprise puţin pe la prostituatele din Watermolenstraat, unde reperase o columbiană nouă, de vreo şaisprezece ani şi pe care şi-o puse de o parte.

Chiar şi Rachel cu perversitatea ei nu reuşise să-i domolească gustul pentru „schimbare”. Se opri în pragul atelierului, căutând să zărească ceva în penumbra încărcată de carcase de maşini, de pneuri, de motoare vechi.

Era proprietarul jumătăţii din această întreprindere, ceea ce îi aducea un venit egal cu costul ţigărilor zilnice. Pe chip îi apăru o furie bruscă, ştergându-i orice urmă de decontractare. Unde se afla oare mecanicul său? Strecurându-se printre table şi ţevi, ajunse în fundul atelierului. Văzu o maşină montată pe pod. Sub el zări un negru pe jumătate dezbrăcat şi sub acesta, pe cel care ar fi trebuit să-i repare maşina, mecanicul său, Dutchie. Acesta era cu salopeta trasă în jos, într-o poziţie ce nu lăsa niciun dubiu asupra activităţii sale.

— Dutchie, ţipă Van Mook, ţi-am spus de zeci de ori să nu mai faci aşa ceva în timpul serviciului! Pentru a-şi întări spusele, îi trase. Un şut puternic lui Dutchie chiar în fesele sale brune.

Îngrozit, negrul dădu să iasă dar se ciocni cu capul de maşină, înjură şi căzu de partea cealaltă a podului. Trăgându-şi shortul, o luă la goană fără să mai ceară nimic... Dutchie, la rândul lui, în patru labe, cu faţa plină de ulei, se ridică în picioare. Van

Mook îl privi şi izbucni în râs. Dutchie era un ticălos mic de care Van Mook se servea, pentru micile sale necesităţi şi printre altele, strângea banii când Van Mook exploata prostituatele.

— Nu voiam, murmură mecanicul, dar nemernicul ăsta de negru m-a luat prin surprindere.

Olandezul protestă, dar nu mai insistă.

— Sper că ţi-a plătit înainte, prostule, pentru că a şters-o!

În faţa figurii mirate a lui Dutchie, Van Mook adăugă imediat:

— Ah, scuză-mă, este o poveste de dragoste! Bine. La spune-mi, tu te ocupi de maşina tinerei care lucrează la Banca Centrală, ştii tu, aia micuţă, cu ochelari, bine făcută.

— Daa! făcu Dutchie, ştergându-şi uleiul de pe faţă.

— Ea închide banca în fiecare seară?

— Da, cred că da.

Herbert Van Mook dădu un picior unui pneu de lângă el.

— Bine. Trebuie să faci în aşa fel încât maşina ei să aibă o pană. Să începi s-o repari şi să o tragi de limbă cât poţi. Vreau să aflu ce face înainte de a pleca de la bancă. Dacă există un sistem de alarmă, unde sunt cheile, paznicii, în sfârşit tot ce se poate afla…

Dutchie îl privea. Îngrozit.

Din zbor, Herbert Van Mook îi plesni un dos de palmă peste gură. Rănindu-l la buza inferioară. Apoi degetele lui se strânseră în jurul gâtului lui Dutchie şi îl dădu cu capul de bara rampei.

— Dacă sufli vreo vorbă sau nu faci ceea ce-ţi

spun, îl amenință el. Îți zbor creierii!

Dutchie îl privi îndreptându-se. Pipăindu-şi gura rănită, plin de ură şi teamă.

Îi era frică de Van Mook din cauza forței lui fizice, dar în acelaşi timp se simțea fascinat de el. Nu îndrăznea să-şi mărturisească că era oarecum îndrăgostit de Herbert. Se întrebă totuşi ce voia să facă acesta în sediul Băncii Centrale. La ce bun să fure florinii care nu valorau nimic în afara Surinam-ului? în sfârşit, nu era treaba lui. Începuse să lucreze din nou gândindu-se la idila scurtă din acea zi.

*

Herbert Van Mook rula la pas prin Keizerstraat, privind trecătorii, în căutarea unei siluete plăcute la privit. Se simțea într-o dispoziție bună. Se întreba unde ar putea găsi doi ţipi capabili să folosească un M 16 fără probleme. Din bac se revărsau valuri de oameni veniți din partea estică a ţării şi chiar din Guyana pentru piață. Paramaribo era extrem de animat. Brusc îi veni cheful să nu mai treacă pe la fermă. Ştia că Rachel putea să hrănească singură animalele. Se îndreptă spre Watermolenstraat în speranța că micuța sa columbiană mai era acolo, croindu-şi drum prin mulțime cu sunete de claxon, puternice.

Îi veni în minte un tip destul de temerar care îşi putea permite să folosească câțiva soldați. Totul era să-i câştige încrederea cu blândeţe şi să-l poată convinge fără să-i promită prea mult. Când se gândea la cele două tone de aur, îl apuca ameţeala. Şi totuşi, ştia bine că bărbatul care venise să-l ajute

pe Julius Harb să evadeze nu glumea.

*

Sânii voluminoşi ai Cristinei Ganders, mulaţi într-o rochie de jerseu portocalie, străluceau ca nişte faruri. Cei doi traversară holul hotelului *Torarica* şi urcară în maşina Mitsubishi a lui Malko.

— Unde mergem?

— La mama Harb. Este mama lui Julius Harb.

— De ce?

— Ea îmi dă toate informaţiile. Ştie totul, graţie unor prieteni ai fiului ei, din armată. Am fost obligată să-i pun nişte întrebări precise şi a început să se îndoiască oarecum. Aşa că am fost obligată să-i spun ceea ce punem la cale.

Malko, oprit între două benzi de pe Combeweg fu cât pe ce să se ciocnească cu un autobuz.

— Bine, dar este o nebunie. E suficientă cea mai mică indiscreţie şi cade totul.

Cristina nu se tulbură. Dimpotrivă, izbucni în hohote cristaline de râs.

— Nicidecum. Mama Harb intenţiona să-şi aştepte fiul la ieşirea din Cazarma Memre Boekoe şi să atace garda cu cuţitul. Pentru a nu se lansa în situaţii de genul ăsta, a trebuit să-i explic că noi vom acţiona mult mai eficace. Apoi i-am spus să nu sufle nimănui vreo vorbă dacă vrea ca fiul ei să rămână în viaţă. Îl adoră şi ar face orice pentru a-l salva…

Reticent, Malko ridică o ultimă obiecţie:

— Dacă vom fi văzuţi la ea, vecinii nu vor spune nimic, nu-şi vor pune întrebări?

Cristina îl linişti şi de data asta.

— Nu. Eu duc mereu la mama Harb, lume care ia masa acolo. Se pricepe foarte bine să gătească şi în plus îşi câştigă existenţa în felul ăsta. Toată lumea este la curent cu asta.

Mergeau spre vest, pe un bulevard mărginit de arbori superbi – acajou – de treizeci de metri înălţime, poate cei mai bătrâni arbori din Paramaribo. Superbul bulevard se termină brusc, lăsând locul unui drum obişnuit cu căsuţe de lemn, mai degrabă modeste ca aspect.

O negresă solidă în rochie înfloratăse ivi în cadrul porţii la numărul 62, cu un surâs lipsit de dinţi. Interiorul căsuţei strălucea de curăţenie ca o monedă nou nouţă. Neagră ca un cărbune, cu o privire maliţioasă şi cu burta împinsă înainte, mama Harb semăna cu o reclamă pentru rom. Portretele fiului ei erau aşezate peste tot, alternând cu portretele papei.

Negresa aduse pe masă eterna sticlă de Black Cat. În timp ce Malko îşi înmuie buzele în romul albi bătrâna începu o conversaţie lungă în taki-taki.

— Mama Harb spune că fiul ei este bătut tot timpul. I s-a refuzat mereu permisiunea de a-l vedea, l-au blocat banii lui Julius. Ea trăieşte numai. Cu şaizeci de florini pe lună şi nu i se mai dă nimic altceva. Îi trimite alimente prin prietenii lui. Vrea să ştie cum veţi proceda pentru a-l elibera. Este profund mişcată de faptul că aţi venit tocmai din Europa pentru a-l ajuta, dar îi este teamă pentru viaţa lui.

Era o scenă înduioşătoare şi hilară totodată. Malko îi explică într-o engleză simplă că voia să atace convoiul înainte de a fi executat, că ea nu trebuia să

vorbească cu nimeni despre asta, dar că trebuia să-i ţină la curent cu orice schimbare apărută.

— Bineînţeles, bineînţeles, aprobă mama Harb, apoi continuă să vorbească în taki-taki ca o morişcă. Cristina abia mai apuca să traducă.

— Spune că se tem de el pentru că este foarte popular şi că este un om cinstit. Nu i-a iubit niciodată pe cubanezi. Vor să-l ucidă ca şi pe ceilalţi. Toţi prietenii lui sunt revoltaţi şi dezgustaţi, dar se tem pentru pielea lor... Bouterse este un tip feroce... Acum o să mâncăm ceva; ne-a pregătit o specialitate locală.

O măsuţă mică era aranjată într-un colţ al bucătăriei; mama Harb aduse un ceaun mare plin cu o cremă de culoare gălbuie în care se zăreau bucăţi de pui.

— Se numeşte „pom” îi spuse Cristina. Sunt cartofi dulci cu pui.

Ţinând cont de căldura în care stăteau, era într-adevăr mâncarea ideală... Fără a mai vorbi de ardei. Fără cruţare, mama Harb îi servea de fiecare dată când farfuriile li se goleau... Singura băutură de pe masă era romul alb, servit din abundenţă.

Ochii Cristinei deveniră din ce în ce mai strălucitori. Iar mama Harb vorbea în taki-taki precum vărsa romul în pahare: neîncetat.

— Vrea să ştie cine sunteţi şi de ce vă ocupaţi de ţiul ei, explică Cristina. Este foarte intrigată. Spune că militarii sunt foarte periculoşi, li ucid pe toţi cei care nu sunt de acord cu ei. Trebuie să fiţi foarte atent...

După o jumătate de oră, Malko era pe punctul de a exploda. După un ultim pahar de rom, mama Harb

strânse în sfârşit farfuriile şi dispăru în bucătărie.

— Trebuie s-o lăsăm acum, spuse Cristina. Se va face luntre şi punte pentru a avea alte informaţii.

Mama Harb luă mâinile lui Malko într-ale ei şi cu lacrimi în ochi îi adresă un discurs lung în taki-taki.

Deodată, deschise un dulap şi scoase un cuţit lung cu lama strălucitoare şi foarte ascuţită pe care-l flutură sub nasul lui Malko.

— Spune că îl va ucide ea însăşi pe Bouterse, traduse Cristina, dacă îi vor face vreun rău fiului ei.

Cu pumnalul în mână, îşi luă la revedere de la cei doi, după ce jură să le aducă informaţii. În faţa scepticismului lui Malko, Cristina Ganders afirmă:

— Mamele de aici ştiu totul. Ele spală lenjeria tuturor, chiar şi pe cea a militarilor. Mama Harb îi cunoaşte pe toţi prietenii fiului ei. Aceştia nu îndrăznesc să protesteze pe faţă, dar îi transmit mesaje. Surinamezii nu sunt oameni răi.

Cei doi rulau printre arborii de acajou uriaşi. Era ora siestei şi Paramaribo aţipea sub căldura tropicală. Cristina căscă îndelung.

— M-aş duce să-mi fac siesta, dar îl aştept pe iubitul meu să sosească. Mă puteţi duce până la maşina mea? Am lăsat-o la *Torarica.*

Trecură din nou prin faţa spitalului şi Malko verifică amplasamentul pe care-l reperase data trecută. Cristina îşi aprinse o ţigară.

— Vi s-a vorbit despre mine în Olanda? întrebă ea deodată.

— Puţin, zise Malko cu prudenţă.

— Vi s-a spus asta, că m-am culcat cu tot oraşul, nu? Cel care v-a spus asta, s-a culcat şi el cu mine şi chiar i-a plăcut.

Într-adevăr, am avut mulţi bărbaţi, dar nu sunt o târfă. Unii îmi dau bani. Mi se pare normal. Altfel nu i-aş lăsa să se servească de corpul meu. Dar nu fac totul numai pentru bani. În afacerea asta, de exemplu, vreau pur şi simplu să ajut Surinam-ul să se debaraseze de ticăloşii ăştia. Dacă nu, suntem terminaţi cu toţii.

— Aţi putea trăi în Olanda, nu?

— Am încercat deja. Am trăit şi în Statele Unite, în Florida, la Jacksonville. Apoi am revenit aici. Surinam-ul este ţara mea. (Râse) Am şi sânge negru în vine. Dar pentru moment totul merge atât de rău că sunt obligată să plec, să mă stabilesc în Olanda.

Ajunseră la *Torarica* şi Malko se opri sub copertină în faţa hotelului. Romul îi servi drept moment de sinceritate Cristinei. Se aşeză şi mai confortabil pe locul ei şi îl privi ambiguu pe Malko.

— Veţi lucra cu Herbert Van Mook?

— Da, zise Malko. Datorită dumneavoastră.

Cristina trase nervos din ţigară:

— Fiţi foarte atent. Este în stare să-şi ucidă şi mama pentru bani. Dacă poate să vă înşele o va face. Este un ucigaş fără scrupule.

Malko rămase înmărmurit. Dacă Cristina ar fi ştiut şi de operaţiunea celor două tone de aur, cu siguranţă l-ar fi sfătuit să. Traverseze fluviul înot, cât mai repede.

— Poate veţi veghea asupra mea, spuse el.

Tânăra dădu încet din cap.

— Nu-l pot controla. Este capabil de orice. Rachel, fata care stă cu el, este de aceeaşi teapă. Este nebună şi perversă.

Malko era uimit.

— De unde ştiţi asta?

Cristina îşi stinse ţigara într-o scrumieră şi surâse în colţul gurii.

— Toată ziua mi se spun noutăţi la telefon. În taki-taki se numeşte *„molokorantt”* adică „telefonul negru”. Acest telefon mi-a spus că viaţa dumneavoastră este în pericol. Şi nu numai din cauza militarilor. Ne vedem diseară!

Cristina ieşi din maşină şi el o privi îndepărtându-se. Tânăra avea rochia despicată până sus, descoperindu-şi la fiecare pas coapsele creole.

Capitolul VI

Parbo Inn era la fel de întunecat ca de obicei. Malko avea impresia că retrăieşte aceeaşi scenă. Herbert Van Mook se afla la bar în compania lui Rachel, care purta aceeaşi fustă la limita indecenţei. Olandezul veni în întâmpinarea lui şi se aşezară amândoi la o masă pe care trona un Turn Eiffel enorm, din carton. Ayub sosi imediat, aducându-le două beri.

— Cred că am făcut o treabă bună! îl anunţă Herbert. Avem deja o parte din ceea ce ne trebuie.

Îi rezumă lui Malko în câteva cuvinte, momelile aruncate. Malko se simţi mai liniştit după ce îl ascultă: modul în care Van Mook aborda problema dovedea că este un profesionist. Dar era hotărât să verifice totul el însuşi. O singură greşeală în execuţia planului şi s-ar fi trezit cu toţii în închisorile din Cuba, până la sfârşitul zilelor. Sau chiar mai rău.

— Vreau să văd vasul, ceru el.

— Acum?

— De ce nu?

Herbert Van Mook se gândi un moment. La ora asta Tonton Beretta trebuia să fie prin localul său favorit. La urma urmelor de ce să nu-i satisfacă dorinţa comanditarului său? Cu cât acesta va avea mai multă încredere, cu atât va fi mai uşor de înşelat.

Toate aceste gânduri clocoteau în spatele frunţii sale înguste, în timp ce încerca să aibă un aer cât mai detaşat. Nu visa decât lingouri de aur masiv.

— OK, spuse el, voi încerca să-l găsesc. Dar atenţie, nu i-am spus nimic despre aur…

— Aţi procedat foarte bine, aprobă Malko.

Van Mook îi spuse lui Rachel să-i aştepte şi plecară în toiul căldurii crepusculare.

După câteva minute, se aflau în Watermolenstraat. În primul bar nu era nimeni, în al doilea erau numai negri care le aruncară nişte priviri ostile iar în al treilea bar se auzeau nişte ţipete furioase. Două prostituate negre ca tăciunele, cu părul împletit în codiţe tip. Rasta, mulate în fuste mini şi bluze foarte strâmte, erau pe cale să se ia de păr sub privirea veselă a unei columbiene. Un bărbat chel le privea de la bar, cu interes.

— El este, spuse Herbert.

Târfele tăcură când cei doi intrară în bar. Van Mook se îndreptă direct spre Tonton Beretta.

— Tonton, spuse el, ţi-l prezint pe prietenul meu, cel care finanţează operaţiunea. Am vrut să-l cunoşti.

Ochii cafenii ai franţuzului îl priviră îndelung pe Malko, cercetându-l ca pe o insectă. Apoi bărbatul îi întinse o mână grăsulie dar fermă.

— Salut, spuse el cu o voce gravă. Este în regulă. Îmi place să-i cunosc pe cei cu care lucrez. Luaţi o b... be... bere?

Băură în linişte, apoi olandezul îi spuse pe un ton şoptit:

— Ar dori să vadă vasul. Este posibil?

Francezul goli berea şi îi aruncă columbienei o privire plină de regret.

— Sunt nevoit să fac eco... eco... economii, în sfârşit, haideţi cu mine!

Plecară pe jos până la *Parbo Inn* de unde luară maşina lui Van Mook, după ce o recuperară şi pe Rachel.

Tonton Beretta urcă în faţă alături de Herbert şi Rachel se aşeză lângă Malko de care se lipi imediat, mângâindu-i mâna.

După ce ieşiră din lumina oraşului, fata îi luă mâna şi i-o băgă în buzunarul fustei ei. Malko simţi deodată căldura umedă a corpului fetei sub degetele sale. Rachel continua să vorbească cu amantul ei, care stătea cu spatele... Simţi o dorinţă care îi uscă gura. Rachel arbora acelaşi surâs puţin rătăcit şi inocent. Malko o simţea mişcându-se încet sub mâinile lui, deschizându-şi picioarele cu grijă, pentru ca el să poată urca cât mai sus. Apoi, fata se opri din mişcare şi Malko realiză că era în momentul orgasmului.

Din fericire, sosiseră la locul căutat. Cabana francezului era modestă şi se afla în mijlocul unei păduri virgine, pe marginea râului... Tonton îi duse la un hangar enorm ce adăpostea mai multe vase fluviale şi se opri la cel mai mare, o şalupă enormă, albastru cu alb, ce se profila ca un rechin.

— Lată fiara! îi anunţă Tonton Beretta. Are două motoare de 175 de cai putere. Douăzeci şi cinci de noduri fără să obosească. Două sute de litri de benzină la oră. Putem merge şase ore cu plinul făcut.

Tonton prinsese curaj şi vorbise fără să se bâlbâie. Malko urcă la bordul şalupei pentru a o examina. Şalupa părea în stare perfectă. Cabina de sub puntea din faţă era destul de spaţioasă pentru a ascunde aurul, iar pasagerii puteau sta liniştiţi pe punte. Şalupa era joasă, la nivelul apei şi nu era uşor de reperat.

— De unde o lansaţi la apă? întrebă el.

— Există un „loc special” în oraş înainte de autogară, explică francezul. Dar este potrivit numai când mareea este înaltă.

— În cazul ăsta trebuie să începi totul de cu seară, sugeră Malko.

Bătrânul francez se strâmbă, vizibil încurcat.

— Este neplăcut. Riscăm să ni se fure totul de pe punte şi sincer nu-mi place să dorm înăuntru. În plus, o să fim observaţi.

Trebuie să-l pui la apă de dimineaţă, insistă Malko, şi în timpul zilei, să-l ascunzi undeva pe celălalt mal al Surinam-ului.

— Tonton Beretta îşi mângâie chelia, gânditor.

— Există un loc mai ascuns în faţa şantierului. Acolo nimeni nu-l va vedea. Numai că ultimul bac este la ora şase şi jumătate. Trebuie ca unul dintre noi să-l ia şi să rămână până noaptea afară.

— Am pe cineva pentru treaba asta, afirmă Van Mook.

Se gândea la Dutchie. Malko făcu turul şalupei,

mulţumit.

Măsura aproximativ treizeci şi cinci de picioare, deci era destul de bine. Vasul putea transporta foarte bine două tone de aur plus cinci, şase persoane.

— Am văzut o patrulă pe fluviu, spuse el. Ştiţi cu ce viteză mergea?

Tonton Beretta râse voios.

— Oricum ei merg cu jumătate din viteza şalupei noastre şi până se pregătesc să pornească, noi vom fi deja la Domburg.

— Dar motoarele?

— Le revizuiesc acum. Dar în general funcţionează bine.

Bătrânul francez mângâie cu o privire duioasă silueta navei. Visul său din totdeauna fusese să aibă un vas de genul ăsta.

Cei trei bărbaţi reveniră în căsuţa lui Beretta, unde Rachel îi aşteptase. Creola părea cufundată în visele ei erotice. Tonton ţinu cu tot dinadinsul să le ofere un păhărel de rom. Se lăsase întunericul, dar căldura nu se diminuase deloc.

Malko începu să creadă că proiectul său nebunesc chiar prinde contur.

De fiecare dată când i se încrucişa privirea cu cea a lui Van Mook, se întâlnea cu un zâmbet dezarmant de sinceritate...

— Şi când... când este prevăzut să înceapă? întrebă Tonton Beretta, neliniştit. Îmi trebuie cel puţin încă o zi pentru revizia motoarelor şi gresajul tabloului de comandă.

— E în regulă, zise Malko.

Scoţând trei bancnote de câte o sută de dolari din

buzunar, le întinse francezului:

— Pentru cheltuieli şi benzină, spuse el.

Herbert Van Mook se schimbă la faţă şi pentru moment îi pieri glasul.

Malko îi strica învoiala cu Tonton. Acesta ar fi fost capabil să le ceară chiar zece mii de dolari, acum, în ultimul minut...

*

Pe drumul de întoarcere, Malko ceru olandezului să oprească pe Waterkant, strada care mergea de-a lungul fluviului, mărginită de case vechi coloniale, fermecătoare, din lemn vopsit. Alături de Ministerul Muncii, o clădire minusculă, se afla şi Banca Centrală a Surinam-ului, o clădire mică care semăna mai degrabă cu un decor de cinema, cu cele şase coloane albe, un fronton şi un acoperiş de ţiglă albastră. Nişte grilaje de fier protejau ferestrele parterului şi nu se zărea nicio pază.

În timpul zilei, un singur poliţist în uniformă maro, fără armă, moţăia în faţa intrării principale, aşezat pe un scaun, la umbră. Malko făcu câţiva paşi şi zări în stânga un grilaj deschis ce dădea spre curtea interioară a băncii. Rachel şi Van Mook rămaseră în maşină. Malko trecu prin faţa Ministerului Muncii, apoi se întoarse în Mirandastraat în colţul ministerului. Imediat după acest colţ se înălţa o casă mare de lemn care arbora o plăcuţă pe care scria: Consulatul Germaniei. Între cele două clădiri se afla un teren viran care servea drept loc de parcare. Malko pătrunse pe teren. Aşa cum prevăzuse, terenul nu era separat de curtea interioară a băncii

decât printr-un zid, micuţ, fără sârmă ghimpată sau cioburi de sticlă.

Apoi făcu calea întoarsă şi ajunse din nou la Waterkant.

Mai mulţi negustori ambulanţi staţionau în faţa Băncii Centrale oferind trecătorilor băuturi răcoritoare şi îngheţată. Malko înaintă până la marginea cheiului. Apa părea foarte adâncă. De pe strada Waterkant, vasul lui Beretta părea invizibil din cauza structurii lui. Apoi Malko reveni la maşină.

— Vom putea aduce vasul până aici, spuse el. Vom evita astfel o bună parte din transbordări.

— Trebuie să-l întreb pe Tonton dacă şalupa are balast.

Malko privi în stânga sa. Nava de pază se afla la două sute de metri, păzită de doi soldaţi, iar clădirea de cărămidă roşie, Fort Zeelandia, domina Surinam-ul în spatele lui.

Malko se urcă în vehicul.

— Mai sunt multe probleme de rezolvat, spuse el, dar în principiu vom proceda în modul ăsta. Nu mai există alt post militar pe malul fluviului care ar putea intercepta vasul?

— Niciunul, afirmă olandezul. Numai câţiva soldaţi care păzesc casele lui Bouterse, înainte de Domburg. În timpul nopţii, dorm.

În faţa porţii, întoarseră pentru a putea ajunge mai uşor la *Parbo Inn.* Rachel se întoarse către Malko şi-l întrebă cu vocea-i copilăroasă.

— Veniţi să luaţi masa cu noi, la fermă?

— Nu. Sunt ocupat, spuse Malko.

Cristina Ganders îl aştepta deja.

— Ne trebuie două vehicule, spuse Malko.

O ambulanţă şi un camion care ne va aştepta la bac.

— O ambulanţă? spuse olandezul surprins. De ce?

— O să vă explic, spuse Malko. Mâine seară, voi trece pe la fermă. Trebuie neapărat să rezolvaţi aceste două probleme imediat.

Malko intră în maşina sa parcată în faţă la *Parbo Inn,* evitând privirea arzătoare şi dezamăgită a lui Rachel... Partida erotică din maşină nu-i fusese de ajuns acesteia...

*

Câinele se năpusti spre grilajul de fier al porţii lătrând furios la Malko. Imediat apăru o siluetă în veranda de la primul etaj, neclară în semiîntuneric.

— Intraţi! strigă Cristina Ganders. Suki, taci o dată!

Malko împinse poarta, câinele se linişti şi agentul aristocrat urcă scara exterioară ce ducea spre verandă. În prag apăru tânăra creolă zâmbitoare, ţinându-şi rochia neagră cu mâna stângă. Se întoarse către Malko.

— Puteţi să mă ajutaţi să o închei?

Avea un spate superb pe care rochia decoltată până la talie, îl punea în valoare.

Malko trase fermoarul iar Cristina îşi netezi rochia, scoţându-şi sânii în evidenţă. Purta pantofi cu tocuri foarte înalte; talia foarte subţire îi era marcată de un cordon din piele de crocodil iar părul era pieptănat peste cap; era o femeie splendidă, debordând de senzualitate. O sticlă de whisky trena pe masă şi creola îşi turnă o. Porţie zdravănă. Probabil nu era

prima din seara aceea.

După romul pe care-l băuse la mama Harb... Oricum se bucura de o sănătate robustă.

— Am aflat câteva lucruri importante, îl anunţă ea. S-ar putea ca Julius să nu fie executat. Este o discuţie importantă pe seama lui între pro-cubanezi şi ceilalţi. Pro-cubanezii vor să-l lichideze, dar Julius mai are încă prieteni în armată. Preşedintele ar fi zis că demisionează dacă vor mai face alte execuţii. (Cristina râse). Cu siguranţă nu o va face. Iubeşte prea mult puterea şi palatul... Dar părerea lui îi face pe ceilalţi să ezite.

— Există şansa să-l elibereze?

— Nu. Numai să mai amâne execuţia sau dimpotrivă să o devanseze.

Cristina îşi privi ceasul şi se ridică foarte vioaie.

— Haideţi, la noi recepţiile încep devreme din cauza interdicţiei de noapte... Aveţi maşină?

— Da, spuse Malko.

Urcară într-un Colt, Cristina vorbea fără încetare, jucându-se cu brăţările groase de pe mâna stângă. Malko o întrebă:

— Sper că nu vă reţin din timpul dumneavoastră preţios. Poate trebuia să mergeţi cu cineva?

— Nu, spuse ea surâzând, în acest moment am un prieten hindustan a cărei soţie este foarte geloasă. E un tip pretenţios. În loc să mă odihnesc, sunt obligată să mă machiez şi să-i satisfac dorinţele. Şi asta pentru că mă plăteşte bine...

Cristina avea un suflet caritabil... îl îndrumă pe Malko pe nişte străzi întunecate care semănau între ele, cu case elegante, plasate în mijlocul unei vegetaţii luxuriante.

Cea în care se dădea petrecerea semăna cu celelalte, înecată între bananieri uriaşi şi nişte arbori exotici cu flori mari roşii.

Nişte libanezi întunecaţi la piele o priviră pe Cristina ca pe regina din Saba. Invitaţii sosiră foarte repede şi în curând începură să strige unii la alţii pentru a se auzi. Deodată, Malko zări o rochie ce imita pantera mulată la spate şi nişte şolduri somptuoase. Când tânăra se întoarse, el o recunoscu pe Greta Koopsie. Tânăra olandeză îi zâmbi şi Malko se apropie de ea, abandonând-o pe Cristina, acaparată la rândul ei de un tânăr metis cu ochelari.

Greta Koopsie îi întinse o mână parfumată.

— Ce surpriză plăcută! V-aţi integrat rapid în Surinam! spuse ea. Aţi găsit partenera ideală.

— De ce?

Greta Koopsie se aplecă spre urechea lui.

— Se spune că este cea mai tare femeie din Paramaribo, dar este foarte scumpă. De altfel se şi vede; probabil bănuieşte că aveţi ceva bani.

Greta tăcu deoarece Cristina se îndrepta spre ei. Creola îi adresă un surâs răvăşitor Gretei.

— Tot singură?

— Tot, răspunse tânăra olandeză. Şi sunt foarte mulţumită.

Cristina se îndepărtă, amestecându-se în mulţimea invitaţilor.

Aceştia se năpustiră ca lăcustele asupra bufetului. Greta pufăi.

— Vrea cu tot dinadinsul să-mi paseze vreunul dintre „foştii ei amanţi”. Ca şi cum ar fi „peştele” meu. Mai ales că pe unii chiar îi cunosc. Îţi trebuie

curaj să intri în patul unor astfel de târâturi... Nu am niciun chef.

— Mai faceţi jogging? întrebă Malko.

— Da. Cât pot de mult. Când obosesc, fac un duş bun...

Malko îi aruncă o privire inchizitoare.

— Numai ca să vă răcoriţi? Cu un duş se pot face multe lucruri...

Fata îi întoarse spatele cu o piruetă. Malko urmări silueta feţei îmbrăcată cu imitaţii de panteră. De altfel nu era singurul care o privea. Greta împreună cu Cristina erau femeile cele mai excitante ale seratei. Cu excepţia unei chinezoaice sculpturale, aşezată de-o parte, rigidă, cu o rochie despicată până sus, dezvelindu-i coapsele fuselate.

Toată lumea bea şi se îmbuiba. Cu cât se întuneca mai mult cu atât căldura devenea mai înăbuşitoare. Invitaţii intrau şi ieşeau afară fără încetare. Cristina reveni la Malko cu un pahar de scotch în mână şi îşi trecu familiar braţul sub al lui.

— Să nu-mi spuneţi că aţi cucerit-o pe puicuţa asta!

— Am văzut-o întâmplător o singură dată, numai o jumătate de oră...

Frumoasa creolă îi aruncă o privire ambiguă şi tulbure.

— Câteodată este suficient, dacă ai într-adevăr chef.

Literalmente tânăra creolă transpira senzualitatea prin toţi porii... Era ca o floare tropicală în deplina ei splendoare. Un firicel de transpiraţie se zărea între sânii ei minunaţi iar ochii erau din ce în ce mai strălucitori.

Cineva pusese un disc cu o melodie de *meringué* lentă şi senzuală.

— Dansăm? propuse Cristina.

Câteva cupluri dansau deja sub un bananier uriaş care la lumina lunii semăna cu un imens evantai.

Malko nu fu prea surprins simţind corpul suplu al Cristinei lipindu-se de al lui în timp ce că îşi înnoda braţele în jurul gâtului lui. Faţa părea că nu are oase. Bazinul ei se legăna uşor, sânii i se frecau de pielea lui iar parfumul pielii se amesteca armonios cu cel de pe rochie, un alt dansator, care evolua lângă ei, o mângâie pe şolduri în trecere şi Cristina îi răspunse cu un zâmbet carnasier, murmurând la urechea lui Malko.

— Toţi bărbaţii de aici s-au culcat cu mine sau au încercat s-o facă. Cred că sunt foarte geloşi... Dacă printre ei se află câţiva bârfitori, îmi vor atribui deja un amant nou în persoana dumneavoastră. Am reputaţia de a nu scăpa niciun nou venit. Aşa că, nu faceţi excepţie.

În zadar glumea Cristina, vanitatea lui Malko nu era plăcut impresionată. Nu reuşise să-şi dea seama dacă ea dorea să-şi mărească palmaresul sau simţea sincer o atracţie pentru el.

Îi fu ciudă pe el însuşi că-şi făcea astfel de gânduri pentru o femeie care-şi număra amanţii cu sutele, dar totuşi simţea o atracţie violentă pentru această creatură splendidă. Muzica se schimbă şi Cristina îl părăsi cu un surâs fermecător pentru un hindustan cu o mustaţă deasă, care începu să o pipăie fără neruşinare.

Malko zări privirea ironică a Grefei Koopsie care stătea în picioare, lângă bufet. Se apropie de ea.

— Nu dansaţi?

— Am încercat, spuse ea. Dar am constatat că toţi bărbaţii sunt nişte brute...

— În ceea ce mă priveşte, vă jur că nu o să vă violez... o asigură el.

Greta se lipi de el, zâmbitoare.

— Vedeţi că nu sunt reticentă, spuse ea. Este plăcut să simţi un corp de bărbat lângă al tău. Cu condiţia să-l alegi.

Dansară mai multe *meringué*, strânşi unul lângă altul. Malko se surprinse fugind cu gândul la ceea ce se afla sub rochia de panteră a fetei când deodată aceasta se dezlipi de el, spunându-i:

— Ei bine, trebuie să plec, mâine dimineaţă îmi fac partida de jogging la ora şapte.

Pe curând, poate...

Ce provocatoare! Malko rămase în tête-à-tête cu o cupă de Dom Perignon, până când Cristina ţâşni cu o tânără negresă după ea, buclată ca un caniche şi cu nişte sâni tari şi ascuţiţi.

— Helena vrea să vă cunoască! spuse ea.

Aceasta se aruncă în braţele lui Malko şi începu să danseze un dans absolut obscen, lipindu-şi pieptul de oţel de pectoralii lui şi dând din buric ca o orientală.

Din păcate muzica se opri şi Helena fu înhăţată de un javanez înalt care o trase în grădină. Cristina, aşezată lângă Malko, pufni în râs.

— Nu ştiţi să profitaţi de ocazii! De un sfert de oră vă devora din priviri. Nu poate rezista nici unui blond. Dar în seara asta a băut prea mult. Primul care o va conduce acasă, va putea să profite de ea. Cu atât mai rău pentru dumneavoastră.

Moravurile păreau destul de libere în Surinam... Văzând numărul bărbaţilor care o înconjurau pe Cristina cu priviri pline de subînţelesuri, se pare că nu minţise asupra numărului ei de amanţi.

Malko se plictisise de acest carnaval tropical zgomotos. Toată atmosfera respira erotism şi Malko dorea să-şi potolească tensiunea nervoasă pentru câteva ore.

— Dacă am pleca? întrebă el.

Spre marea lui mirare, Cristina îşi strânse repede geanta.

— O idee bună! Trebuie să nu mai beau nimic. O să mă îngraş...

Apoi ea îşi luă la revedere în trecere de la vreo duzină de amanţi şi cei doi părăsiră serata. Temperatura scăzuse puţin, erau în jur de 30° şi cerul era senin. Cristina se prăbuşi pe scaunul din maşină.

— Sunt frântă de oboseală! Am băut cel puţin douăsprezece pahare de scotch!

Era abia ora unsprezece şi străzile erau deja pustii. Părea un oraş abandonat, mort.

În liniştea adâncă se auzea zgomotul mecanismului de la luminile semnalizatoare. Oprindu-se în faţa vilei, Malko zări o lumină. Cristina se ridică şi exclamă dezamăgită:

— *Godferdom!* A venit!

— Cine?

— Iubitul meu! Credeam că este la Cayenne. Probabil a luat ultimul bac.

Cristina se întoarse către Malko.

— Îmi pare rău, dar o lăsăm pe altă dată.

Malko nu se mai întrebă la ce făcea aluzie.

Aplecându-se, ea îi oferi gura cărnoasă cu ardoare. Într-o fracţiune de secundă fură lipiţi unul de altul. Excitat peste măsură după această serată frustrantă, Malko era gata să explodeze. Dar Cristina îl îndepărtă cu un surâs:

— Pe mâine, o să vă telefonez.

Îl părăsi în grabă cu un ultim sărut pe gură. Sosit la hotel, Malko nu se liniştise încă. Două „provocatoare" în aceeaşi seară, era prea mult. Se gândi la Rachel şi îşi mărturisi cu oarecare jenă că tânăra îl excitase teribil în ciuda laturii sale perverse. Rar îi fusese dat să cunoască o perversă totală.

Toate aceste gânduri îl aduseră apoi cu picioarele pe pământ, amintindu-şi de fapt pentru ce venise în Surinam. Măcar dacă Herbet Van Mook ar fi fost la înălţimea promisiunilor făcute. Totul depindea de el.

În holul hotelului *Torarica,* trei clienţi întârziaţi priveau un film cubanez despre cultura porumbului, în timp ce grupuri de indieni şi de chinezi jucau ca nişte nebuni la tarife de ospiciu la mini cazinoul hotelului.

Malko îşi puse ceasul să sune la şase dimineaţa. Se hotărâse să verifice el însuşi punctele esenţiale ale operaţiunii. După aceea urma să-l supravegheze îndeaproape pe Herbert Van Mook.

Nu mai rămăseseră decât şase zile până la eliberarea lui Julius Harb.

Capitolul VII

Drumul de latent roşu, se întindea cât vedeai cu ochii, parcă tras la aţă, flancat în dreapta de o linie

de înaltă tensiune suspendată pe nişte stâlpi metalici imenşi, aşezaţi în mod straniu în mijlocul acestei păduri dese. Nu se vedea nici cea mai mică poiană în afară de acest drum făcut cu buldozerul.

Din loc în loc, se mai zărea mica enclavă a vreunui sat indian, la capătul drumului, unde locuitorii aşezaţi la umbră aşteptau un autobuz ipotetic.

Cu toate geamurile deschise, în maşină erau patruzeci de grade. Malko plecase din Paramaribo pe la şapte dimineaţa, dar soarele strălucea deja. De la uzina uriaşă de prelucrare a bauxitei de la Soracom şi până la Paranam, şoseaua era asfaltată. De acolo, se făcea un fel de slalom printre gropile drumului care duceau spre lacul Van Blommestein, punctul terminus al liniei de înaltă tensiune care aducea la uzină curentul produs la barajul Afobaka. Din când în când, mai cădeau câteva picături de ploaie din cerul întunecat. Transpiraţia îi cuprinsese toată faţa. Făcuse în aproape o oră şi jumătate distanţa de cincizeci de kilometri, de la plecarea din Paramaribo. Într-un nor de praf roşu de laterit zări un minibus. Stomacul său se mişca în ritmul maşinii ce sălta pe drumul ondulat, dar nu putea depăşi şaizeci de kilometri la oră, pentru că, probabil, maşina s-ar fi dezmembrat. Deodată, zări în stânga sa ceea ce căuta, un panou de lemn pe jumătate şters care indica: Jodensavanna 45 km. Acest orăşel minuscul se afla pe coasta de est a Surinam-ului. Deci, drumul acesta pe care tocmai mergea, era drumul bun spre hacul Carolina. Apoi Malko intră pe un drum mai îngust care se înfunda în plină junglă. Urmele adânci săpate în colbul drumului puteau să înghită o turmă de elefanţi; sezonul ploilor tropicale

tocmai se sfârşise. Nu se mai zărea niciun sătuc, nici ţipenie de om, ci numai drumul sinuos de laterit lăsat la voia pădurii iar din loc în loc câte-o poieniţă defrişată probabil de muncitorii forestieri.

O oră mai târziu, după ce trecu peste două râuri mici peste care se formaseră nişte păduri naturale, ajunse brusc chiar lângă fluviul Surinam. Acesta era mai puţin larg decât la Paramaribo, dar tot atât de mâlos. Drumul se termina abrupt. La dreapta, într-o baracă, se vindeau banane şi băuturi.

Bacul – o vechitură ruginită – se afla în momentul ăsta tras pe malul celălalt. Un panou aproape şters, ţintuit pe un stâlp, afişa orarul. De la ora şapte de dimineaţă până la ora cinci seara, în toate zilele.

Deci, dacă Malko şi echipa lui ajungeau cu şalupa în timpul nopţii, nu aveau de cine să fie deranjaţi. Coborî din maşină şi se apropie de mal. Un ponton de lemn, vechi, permitea maşinilor să se îmbarce pe bac. Alături, o potecă cobora chiar până la nivelul fluviului. Aceasta putea servi foarte bine descărcării vasului şi transferului în camionul care îi va aştepta. Rămăsese să mai verifice lucrul cel mai important: pista de aterizare pentru Xingu. Malko îşi consultă harta. Aproximativ o sută treizeci de kilometri de pistă până la Pokigron. În cel mai bun caz trei ore, în cel mai rău cinci-şase. După ce mâncă câte ceva şi bău un Pepsi, Malko făcu calea-ntoarsă.

*

Herbert Van Mook încetini în dreptul satului Lelidorp, un târguşor mic, aflat la cincisprezece kilometri de Paramaribo, pe şoseaua spre aeroport.

La ieşire, puţin mai retrasă, se găsea o băcănie chinezească. Olandezul ajunse pe poteca ce ducea la prăvălie şi intră în curte. Un camion roşu era parcat într-un colţ, acoperit cu o prelată. Van Mook se apropie şi examină pneurile. Erau aproape noi. Cu transmisia pe cele patru roţi, acest ţip de vehicul putea să treacă cu bine pe orice tip de teren. În pragul uşii se ivi o tânără chinezoaică care-l pândea cu coada ochiului pe Van Mook. Olandezul o văzu şi îi zâmbi:

— Ce mai faci, Ah-luan?

— Bine, bine!

Acesta îi mângâie sânii în trecere şi femeia zâmbi încântată. Herbert trecea uneori pe la ea când soţul ei era plecat cu treburi în Guyana franceză. În prezent, olandezul pusese ochii pe nepoata chinezoaicei, o copilă creolă mult mai provocatoare decât Rachel. Cei doi se aşezară în spatele magazinului, înconjurat de ambalaje, cartoane şi case de marcaj.

— Soţul tău nu este acasă?

— Ba da; este sus. Îşi face siesta.

— Du-te şi trezeşte-l!

O mângâie din nou pe şolduri iar ea nu se dădu în lături, dimpotrivă rămase puţin dezamăgită că olandezul nu mersese prea departe; magazinul era închis pentru ora siestei iar soţul ei dormea profund aşa că ar fi avut timp suficient pentru o îmbrăţişare rapidă...

Soţul ei, cu părul ciufulit, coborî scara de lemn, se aşeză la o masă şi înşfăca imediat o sticlă de coniac Gaston de Lagrange, după care umplu două pahare în timp ce soţia sa dispăru pentru a-i lăsa să

vorbească în linişte despre afaceri.

Van. Mook făcuse câteva afaceri cu el şi se înţeleseseră destul de bine. Când chinezul venea la Paramaribo, olandezul îi găsea întotdeauna câte o prostituată pe cinste.

— Am nevoie de camionul tău, îl anunţă Van Mook.

Îl mai împrumutase de la chinez pentru transportul unor lăzi cu şerpi până la Cayenne şi de acolo spre Europa. Negustorul înghiţi puţin coniac Gaston de Lagrange.

— Dacă vrei. În momentul ăsta nu prea am de lucru. Nu pot să obţin licenţe de import. Stau toată ziua pe la Ministerul Comerţului. Pentru cât timp îl vrei?

— Două, trei zile.

— Ai pe cineva care să-l conducă?

— Da.

— Bine. Ia-l când doreşti. Costă cincizeci de florini pe zi.

— Patruzeci, corectă Van Mook preţul.

Chinezul ridică paharul de coniac.

— Nu ai vrea să ţi-o dau şi pe nevastă-mea pentru preţul ăsta? Este un camion nou nouţ.

Chinezoaica care revenise la masa lor zâmbea prosteşte, în momentul în care creola intră, Herbert Van Mook nu mai văzu decât funduleţul cărnos şi mulat în jeans. Ondulându-şi şoldurile ostentativ, puştoaica urca scara dreaptă care ducea spre hambar, trăgând cu coada ochiului la vizitator. Chinezul urmări privirea lui Van Mook şi protestă...

— Văd că îţi place cam tot atât de mult cât camionul... Dar până acum n-a făcut-o niciodată...

cu nimeni…

Spre regretul său, Van Mook văzu crupa dispărând. Se ridică şi strânse mâna chinezului.

— Îţi telefonez înainte de a veni. Deci, patruzeci şi cinci de florini…

Băcanul îl urmă până-n pragul uşii şi îi strigă:

— Dacă nu sunt aici, vorbeşti cu soţia mea…

Herbert se întrebă dacă acesta bănuia ceva. În Surinam moravurile erau extrem de lejere şi era un miracol că cele câteva prostituate de import îşi puteau câştiga existenţa.

Din când în când câte o lovitură de cuţit mai rezolva câte o ceartă, dar în ansamblu totul se petrecea în cea mai mare linişte şi înţelegere. Odată, Herbert agăţase o tânără creolă pe stradă la Paramaribo şi fără măcar să-i ofere ceva de băut abuzase de ea, în spatele unei grădini, apoi o abandonă cu brutalitate. Aceasta părea încântată de tot ce i se întâmplase.

Herbert se îndreptă spre Paramaribo, euforic. Lingourile de aur îi reveneau mereu în minte. Bineînţeles exista o mică formalitate neplăcută înainte de a le obţine. Dar avea încredere în steaua lui şi în talentele de ticălos. Dacă ar fi ratat lovitura asta, nu-i mai rămânea altceva de făcut decât creşterea acestor animale pentru tot restul vieţii.

*

Dutchie opri maşina Austin în faţa casei, în zona Ambasadei Chinei. Conştiincios, după ce ieşi din maşină o şterse cu o cârpă pe parbriz şi apoi desfăcu lanţul de la poartă.

— Miss Rita!

Rita Moengo, secretara Băncii Centrale din Surinam, apăru în verandă. Puţin durdulie, foarte brună, jumătate chinezoaică şi jumătate indoneziană.

— Vin numaidecât!

Ajunse rapid în curte şi îşi privi maşina lustruită ca nouă.

— Am curăţat-o puţin, o anunţă cu modestie Dutchie.

— Ce drăguţ din partea ta! îi răspunse cu căldură Rita Moengo. Hai să bem un rom!

Mecanicul îşi frecă fruntea plină de sudoare mimând refuzul.

— Hai, hai vino, insistă tânăra, este foarte cald.

Dutchie se instală destul de stângaci într-un fotoliu de pânză, pe verandă. Rita reveni cu o sticlă şi cu două pahare; se aşeză în faţa lui, îşi puse picioarele unul peste celălalt, fără să-l slăbească din ochi pe. Vizitatorul său. Privirea ei deveni înceţoşată.

Dutchie realiză deodată că tânăra din faţa lui nu îi era indiferentă. Fata vorbea cam mult, se mişca continuu şi avea o lucire în privire care nu însemna numai recunoştinţă pentru munca lui. Dutchie îşi spuse că e timpul să-şi pună planul în acţiune.

— Aţi venit pe jos de la Bancă? întrebă el.

— Nu, răspunse ea. Am luat autobuzul.

— Nu v-a însoţit nimeni?

Rita bău puţin coniac.

— Nu. Plec întotdeauna ultima. Eu închid toate uşile şi pun şi sistemul de alarmă.

— Ah da? făcu Dutchie foarte mirat. Adică?

Viclean ca un cimpanzeu, Dutchie ştia să facă pe naivul atunci când trebuia.

Rita Moengo, flatată că-şi poate etala importanţa, se ridică, luă din geantă un teanc de chei şi puse de-o parte una plată şi decupată. Apoi se aplecă spre tânăr, atingându-l cu sânii ei voluminoşi.

Dutchie simţi o repulsie dar şi-o ascunse imediat. Era doar, în interes de serviciu comandat.

— Vezi cheia asta? îi explică Rita Moengo. Ei bine, există un tablou, în apropierea uşii, care dă în curte. Când plec, introduc cheia şi o răsucesc. Am un minut ca să închid uşa. Dacă nu, alarma se declanşează şi telefonul sună la Poliţie. Olandezii au făcut instalaţia... Din cauza aurului...

— Care aur? întrebă Dutchie, sincer mirat.

— Cum? Nu ştii? întrebă duios Rita. Tot aurul care se află în camera blindată.

Dutchie uită s-o mai facă pe idiotul.

— Şi aveţi şi cheia de la camera asta? întrebă el avid, prins de fantasme neaşteptate. La urma urmelor, s-o faci cu o femeie numai o dată, nu era chiar atât de respingător pe cât credea...

Din nefericire, Rita Moengo îi risipi aceste reverii.

— Ah, nu! Cheia aia se află la directorul băncii. El o păstrează. Acum cât este plecat, cred că se află la colonelul Bouterse. Dar până acum nu a venit niciodată la bancă... Rita puse cheia în geantă.

— Nu vă este frică că vi-o fură? întrebă Dutchie.

Rita Moengo scutură din cap, cu privirea fixă pe coapsele musculoase ale tânărului mecanic, mulate în jeanşi vechi.

— Nu, nu mă despart niciodată de ea. Dacă o pierd nu se mai poate intra la bancă. Am şi cheia de

la poartă…

Dutchie dădu din cap, impresionat, gândindu-se cum s-o şteargă mai repede.

Dar romul accentua tot mai mult natura generoasă a secretarei. Îl învălui pe Dutchie într-o privire fals ocrotitoare.

— La spune-mi, văd că ţi-e foarte cald, nu vrei să faci un duş… o să-ţi facă bine…

Dutchie se ridică grăbit.

Dacă amantul femeii, un metis musculos, ar fi apărut pe neaşteptate ar fi luat o bătaie zdravănă…

— Nu, nu, trebuie să mă întorc la atelier. Mai am mult de lucru. Mă aşteaptă patronul. Dutchie se găsea deja pe scară. Rita Moengo se aplecă peste balustrada verandei. Frustrată, dar bine dispusă.

— Aşteaptă-mă, cobor să te conduc.

— Nu, nu te mai deranja, strigă Dutchie.

Apoi începu să alerge sub picăturile de ploaie cu viziunea unei grămezi imense de aur în faţa ochilor. Niciodată nu se gândise la aşa ceva. Se întrebă cum va proceda patronul său pentru a deschide camera blindată dar mai ales cum ar putea face să pună şi el mâna pe puţin aur.

*

Malko nimeri drumul principal în mijlocul unei ploi tropicale torenţiale. Apa biciuia parbrizul maşinii Colt Turbo ca un jet lansat de pompieri. Între trombele de apă şi şanţurile săpate în drum era cât pe ce să se ciocnească cu un taxi de junglă care mergea în zig-zag la fel ca Malko, în căutarea unui pasaj carosabil. În plus, uitase total că în Surinam se

şofa pe stânga chiar şi în plină junglă…

Ploaia încetă brusc şi pădurea începu să fumege. Drumul părea fără sfârşit. Din nou, căldura deveni toropitoare şi praful pătrunse peste tot, în cele mai mici cute ale pielii.

Apoi jungla făcu loc unui tip de savană cu nişte porţiuni curioase de nisip alburiu care semănau cu nişte mlaştini sărate. Apoi din nou vegetaţia deveni luxuriantă. În faţa lui, drumul se scinda în două. Stâlpii liniei de înaltă tensiune continuau pe partea stângă. Malko o luă pe partea dreaptă, spre Brownsweg, ultima aşezare înainte de Pokigron. Drumul cobora în pantă lină spre lac, fără prea multe şanţuri săpate în praf şi astfel reuşi să accelereze.

Era cât pe ce să nu observe satul micuţ! Nu erau decât câteva case la marginea drumului, cu eterna băcănie chinezească şi staţia de benzină cu pompă de mână.

O sută de metri mai încolo, o şină de cale ferată tăia drumul, invadată de ierburi. Cel puţin avea un reper. Era calea ferată de la Sorecom, nefolosită vreodată şi care lega Brownsweg cu Zanderij. Imediat, drumul se depărta de lac, ocolind un masiv muntos acoperit de o vegetaţie luxuriantă de junglă.

Din nou, apăru praful de laterit! Cămaşa i se lipise de pielea transpirată. De data asta, nu mai era niciun fel de circulaţie. Merse cam o oră şi jumătate într-un decor monoton şi verde, dând peste câte un şarpe imens sau vreo iguană. Din când în când, zărea lacul Van Blommestein, apoi revenea printre vegetaţia luxuriantă. La o cotitură, apărură câteva căsuţe de lemn. O maimuţică legată cu un lanţ sălta

în jurul unei case. Câţiva negri îl priviră pe Malko cu curiozitate. Nu prea aveau ocazia să vadă mulţi turişti. Două sute de metri mai încolo, drumul se termina brusc la marginea unui râu lat de câteva sute de metri. După hartă, era Gran-Rio care se vărsa puţin mai departe în lacul Van Blommestein. Deci Malko se afla la Pokigron.

Apa gălbuie a râului curgea năvalnic ducând destule resturi cu ea. În faţă nu mai era niciun drum deşi pe hartă era indicat unul. Malko se simţi la capătul lumii. Şi nici urmă de pistă de aterizare. Se întoarse, traversă din nou sătucul şi continuă să ruleze la pas, căutând cea mai mică poieniţă din junglă.

Nu văzu nimic.

Făcu din nou calea-ntoarsă. Revenit în centrul satului, aproape de băcănie, coborî din maşină şi fu înconjurat de îndată de un nor compact de muşte şi alte insecte, încântate de carnea lui proaspătă. Îşi cumpără un Pepsi de la magazin apoi riscă interpelând pe unul dintre tinerii metişi aşezaţi la umbră.

— *Airfield?*

Tânărul metis îl fixă cu privirea de parcă i-ar fi expus teoria lui Einstein. Malko insistă şi, între germană, engleză şi gesturi, înţelese în cele din urmă de la interlocutorul său ceea ce voia să afle. Metisul consimţi să se smulgă din siestă şi să se urce în maşina lui Malko, aducând cu el şi un milion de muşte. Îl îndrumă spre ieşirea din sat şi, lângă o berărie în ruină, îi făcu semn să întoarcă la dreapta.

— *Over there!* făcu el.

Apoi coborî şi plecă spre centrul satului. Malko

privi poteca; era imposibil să intre cu maşina. Închise maşina cu cheia şi porni pe jos, dând la o parte ramurile, lianele şi ferigile sălbatice, uriaşe. Avea impresia că este exploratorul Livingstone. În afară de bâzâitul insectelor, liniştea era totală. Parcurse mai mult de un kilometru într-o căldură bestială, asaltat de hoarde de ţânţari din ce în ce mai numeroşi şi rugându-se ca febra galbenă să nu-şi facă apariţia.

În sfârşit, chiar în momentul în care îşi croia drum prin vegetaţia bogată, sigur că s-a rătăcit, zări în stânga resturile unei construcţii de lemn. O examină. În spate, pe o porţiune de patru sute de metri lungime şi treizeci lăţime, pădurea era mai puţin deasă...

În faţa lui zări un stâlp care probabil odată susţinuse o parte de avion. Ceea ce fusese terenul de aviaţie din Pokigron devenise acum o plantaţie de ferigi uriaşe. Nu se putea înălţa nici măcar un zmeu!

Un arbore enorm, probabil atins de trăsnet, tăia pista în două iar înălţimea vegetaţiei ajungea la vreo trei metri.

I-ar fi trebuit un buldozer şi câţiva zeci de oameni ca să degajeze pista de aterizare. Descurajat, Malko porni spre sat. Ceasul său, un *Seiko-quartz*, indica ora unu şi douăzeci şi îl cuprinsese o foame teribilă.

Ajuns la maşină, se cufundă din nou în studiul hărţii. Aceasta îi indica un drum care continua pe celălalt mal al râului, spre sud-est, pentru a ajunge în alt sat, unde se afla un aeroport: Drietabbetje, situat la marginea unui alt râu, Tapanahoni.

Era o speranţă slabă, dar totuşi exista.

Metisul revenise la locul de început.

— Nu se poate traversa râul? îl întrebă Malko.

— Ba da, îl asigură tânărul.

— Cum?

— Există o plută...

O bancnotă de un florin îl făcu mai simţitor. De data asta abandonă maşina pe malul râului. O sută de metri mai încolo, metisul îi arătă lui Malko o platformă făcută din trunchi de copaci şi pirogi, pe jumătate băgată în apă, trasă spre mal şi ţintuită cu un ţăruş.

În faţă nu se vedea nimic ce ar fi putut însemna un drum. Pădurea era compactă ca o perdea de fier vopsită în verde.

— Există un drum de cealaltă parte a râului? întrebă Malko.

Metisul întinse braţul spre un colţ al râului.

— Acolo. Dar nu este bun. Nimeni nu trece pe acolo. În afară de vânători şi de indieni.

— Dar cu maşina?

Metisul îl privi total năucit.

— Cu maşina? Oh, nu, nu cred.

— Unde duce? îl interogă Malko, încăpăţânat.

Metisul scoase un sunet bizar care trebuia să însemne pronunţarea în taki-taki a cuvântului Drietabbetje. Descurajat, Malko nu mai insistă. După ce îl lăsă pe metis la locul lui să-şi termine siesta, porni înapoi. Dacă mergea repede, ar fi ajuns în Paramaribo înainte de miezul nopţii. Din fericire, Budget îi închiriase o maşină practic nou nouţă.

*

Un avion vechi Constellation şi un DC 6 erau aşezate pe marginea pistei din Zanderij, aeroportul din Paramaribo, înconjurat de junglă. Frânt de oboseală, Malko fu fericit când dădu de şoseaua asfaltată cu beton. Dar starea de angoasă care-l cuprinsese de când văzuse Pokigron-ul nu-i dădea pace.

Tot planul făcut de olandez era în aer. La ce bun să-l salveze pe Julius Harb din închisoare dacă nu puteau părăsi ţara? Le mai rămăseseră şase zile pentru găsirea unei soluţii şi aceea nesigură.

Nu se poate trasa o pistă în plină junglă numai cu bune intenţii. Chiar şi un tip atât de descurcăreţ precum Van Mook nu ar fi putut rezolva problema aceasta.

Capitolul VIII

Herbert Van Mook îl privea cu stupefacţie pe Malko transformat într-o statuie de latent. În ceea ce priveşte maşina, aceasta părea un muşuroi de furnici… Nu i se mai zăreau nici oglinzile.

— La naiba, de unde veniţi în halul ăsta? întrebă olandezul.

— Am verificat anumite puncte ale operaţiunii, spuse Malko. Dar rezultatul nu este prea încurajator. De când nu aţi mai fost la Pokigron?

— De ce?

— Terenul este inutilizabil, spuse Malko. Acum mi-aş dori să fac un duş bun, înainte de a sta de vorbă pe îndelete.

Malko preferase să se oprească la ferma lui Van Mook pentru a-l ţine la curent cu totul. Olandezul îl

urmă în interiorul casei, cu un aer îngrijorat. Rachel îşi făcu apariţia îmbrăcată în jeans şi chipul i se lumină când îl văzu. Pe Malko.

— Arată-i unde este duşul şi vino să-mi pregăteşti un Tom Collins, îi spuse olandezul, vizibil mohorât.

Rachel îl conduse pe Malko pe o scară până la baia destul de sumară. Din fericire, baia avea aer condiţionat. Rachel deschise duşul şi îl privi cu un surâs cuceritor.

— O să vă dau cu peria pe haine, cât faceţi duşul.

Malko se dezbrăcă, urmărit de privirea ochilor ei stranii şi foarte depărtaţi. Când Malko se dezbrăcă total, Rachel se apropie de el şi fără să spună, un cuvânt începu să se frece ca o pisică în călduri. Deodată, o voce o făcu să tresară.

— Rachel!

Herbert Van Mook devenise nerăbdător. Tânăra creolă se bosumflă ca un copil căruia i s-a luat desertul, mormăi ceva, îl mângâie drăgăstos pe Malko şi ieşi din baie, întrebându-se de ce, aşa dintr-o dată, amantul său nu mai avea chef s-o împartă cu altcineva.

*

— Terenul de aterizare de la Drietabbetje este practicabil îl asigură Herbert Van Mook. Am fost acolo, acum două luni, să adun nişte broaşte de la indieni. Nu cred că s-a stricat de atunci şi până acum. Evident, este mai mic decât cel de la Pokigron. Pista de decolare nu depăşeşte şapte, opt sute de metri. Lângă el se află o mină de mangan şi ştiu că un avion mare poate ateriza.

— Dar drumul până acolo?

— Asta este o altă problemă, admise olandezul. Nu am folosit acest drum până acum. De la plecarea olandezilor, acest drum nu a mai fost întreţinut. Probabil, nu este foarte bun. Dar un vehicul cu patru roţi ar trebui să reuşească.

— Aveţi aşa ceva?

— Da.

Rachel se legă într-un hamac întins de-a curmezişul în verandă, fumând o ţigară şi aruncându-i ocheade tot timpul lui Malko. Se simţea frustrată.

— Cât timp credeţi că ne trebuie începând cu punctul Pokigron?

Van Mook ridică privirea spre cer.

— Habar n-am. Între trei ore şi trei zile. Sunt aproximativ 120 de km. Dacă dăm peste vreun trunchi de pom sau un pod luat de ape ne vom împotmoli de tot. Dar nu văd altă soluţie. Toate celelalte terenuri sunt păzite de militari şi riscăm să ne intercepteze.

Trebuie să avem nişte lopeţi, cuţite, medicamente, lanterne... Trebuie să trecem; acum începe sezonul uscat. Să sperăm că n-a plouat prea mult prin părţile alea.

Olandezul strivi un ţânţar pe obraz.

— În orice caz, continuă el, nimeni nu ne va urmări acolo şi în plus azi am rezolvat destule puncte ale afacerii noastre.

Îl informă pe Malko despre întâlnirea cu chinezul, proprietarul „camionului”, şi îi vorbi despre informaţiile culese de Dutchie. Dar toate acestea nu rezolvau problema numărul unu; a pistei de

aterizare.

Fără a părea prea preocupat de această problemă, Van Mook îşi urmărea visul său „de aur”.

— Îl trimitem pe Dutchie să aducă cheile cu câteva ore înainte. Se pare că Rita vrea să se culce cu el aşa că, nu va simţi sustragerea cheilor. Când va observa, a doua zi de dimineaţă, vom fi departe.

Deci, în cel mai rău caz, gândea Malko, dacă, „Camionul” se împotmoleşte, vor putea continua drumul pe jos. Evident, vor trebui să abandoneze aurul. Oricum, Julius Harb era mai important decât lingourile de aur ale Băncii Centrale.

La rândul său, Malko strivi un ţânţar enorm pe mână. Orice ar fi, trebuia să o caute pe Cristina ca ea să transmită schimbarea de program olandezilor. Numai să dea Domnul ca vreo revizie tehnică să nu interzică folosirea terenului de la Drietabbetje!

— Apropo, întrebă el, aţi găsit oameni suficienţi? Ne-ar trebui cel puţin cinci oameni pentru acţiunea propriu-zisă, plus unul care să conducă camionul şi altul. Pentru ambulanţă. Deci, vreo şapte... Herbert Van Mook numără pe degete.

— Dumneavoastră, eu, Tonton. Dutchie va conduce ambulanţa iar Tonton vasul. Pentru munca „adevărată” suntem deja trei persoane. Ne mai lipseşte unul. Mi s-a vorbit despre un dezertor din Legiunea Străină, care a trecut fluviul Maroni. Se ascunde pe undeva, prin oraş. Un tip ca ăsta nu ar refuza câteva mii de florini. Numai că trebuie să-l băgăm în afacere în ultimul minut; să nu riscăm să ne înşele...

Lupta împotriva ţânţarilor devenea prea inegală. Malko se ridică. Se grăbea s-o vadă pe Cristina

Ganders pentru a avea semnalul de începere din partea olandezilor pentru al doilea plan.

— Ne întâlnim mâine seară.la *Parbo Inn,* spuse el. Trebuie ca până mâine să avem puse la punct toate elementele. Rachel se strecură din hamac şi îi întinse o mână moale şi lipicioasă. Dimpotrivă, mâna uriaşului olandez aproape că-i smulse degetele...

— Totul va fi bine, îl asigură el pe Malko cu un surâs liniştitor.

„The Smiling Cobra”... „Totul” însemna în limbajul său că „toată” lumea va fi mulţumită de câştig... Ultimii kilometri până la Paramaribo păreau că se lungesc la nesfârşit. Malko trecu pe la hotelul *Torarica* să-şi schimbe hainele; o sună pe Cristina, fără niciun rezultat şi plecă din nou. Vila Cristinei nu era luminată şi maşina nu se vedea în curte. Se gândi să aştepte; dar imediat îşi aminti că tânăra creolă ar putea să ia masa pe undeva, prin oraş, şi deci nu va sosi prea curând. Aşa că putea să-şi încerce norocul cu Greta Koopsie, care locuia foarte aproape. Cinci minute mai târziu, bătea la uşa ei. De data asta n-o mai găsi goală, ci drapată într-un sarong mov minunat. Surâsul lui Malko îi risipi nedumerirea ivită pentru moment.

— Am venit să vă invit la cină, spuse el. Nu aveam numărul dumneavoastră de telefon.

*

„New China” semăna cu un restaurant chinezesc aşa cum Liban-ul seamănă cu Franţa. Totuşi, preparatele indoneziene deghizate în specialităţi

chinezeşti erau comestibile.

Malko îşi permitea doar câteva clipe de destindere. Greta îl observa cu o curiozitate pe care nu încerca să şi-o ascundă.

— Este curios, spuse ea căzând pe gânduri, nu prea vă văd vânzând orez...

— De ce? întrebă Malko.

Greta se strâmbă meditativ.

— Nu ştiu... Am acest „feeling”. Poate din cauza ochilor dumneavoastră sau a ţinutei; îmm... nu ştiu. Îmi păreţi un tip periculos, aventurier. Sper că nu sunteţi vreun mercenar ca Bouterse, cum se văd astăzi, peste tot.

Greta vorbea aproape serios, cu o mină uşor glumeaţă. Malko se cam nelinişti.

— Vă jur că nu ascund nicio mitralieră prin buzunare, spuse el. Şi nici nu am intenţia să vă înrolez în legiunea mea privată.

— Ei bine, suspină Greta, visam cu voce tare. V-aş ruga să mă conduceţi acasă. Dimineaţă trebuie să mă trezesc devreme.

Străzile din Paramaribo erau pustii ca întotdeauna seara. Malko se gândea în altă parte, obsedat de descoperirea pe care o făcuse după-amiază. Se grăbea să pună mâna pe Cristina, singura persoană care putea transmite schimbarea de program olandezilor. Ajuns în faţa uşii lui Greta Koopsie se înclină, luându-i mâna pentru a i-o săruta. Tânăra îi adresă un surâs ironic.

— Bravo, aţi trecut examenul cu brio. Asta vă dă dreptul la o altă cină cu mine.

Apoi se întoarse râzând şi-şi legănă şoldurile în formă de amforă.

Abia dispăru olandeza că Malko făcu cale-ntoarsă pentru a ajunge la vila Cristinei. Dar nu se zărea nicio lumină. Aceasta nu se întorsese acasă. Ceasul arăta ora unsprezece şi jumătate. Se hotărî s-o aştepte, nedorind s-o întâlnească la biroul ei. La ora douăsprezece noaptea, farurile maşinii luminară aleea curţii. Malko tresări. Numai de ar fi singură. Într-adevăr, Cristina venise singură. Mai întâi se dădu înapoi puţin speriată, apoi, văzându-l pe Malko ieşind din maşină, izbucni în râs:

— Ce spaimă am tras! Dar ce surpriză frumoasă!

Fata îl îmbrăţişă. Mirosea puternic a scotch. Cu siguranţă, nu-şi petrecuse seara jucând şah...

— Trebuia să vă văd cu orice preţ, spuse Malko. Este ceva foarte important.

— Haideţi, urcaţi!

Malko o urmă; Cristina îşi aruncă geanta pe un fotoliu şi imediat îşi turnă un scotch sec. Malko îi spuse rapid cum îşi petrecuse ziua şi problema gravă cu care se confrunta. Alcoolul nu părea să-i fi întunecat facultăţile mintale, căci fata reacţionă instantaneu.

— Voi face contactul mâine. Cred că vom avea un răspuns chiar în timpul serii. Dar, într-adevăr, mă gândesc şi eu la calea de acces. Dacă nu este întreţinută chiar de loc, nu veţi putea trece nici măcar pe patru roţi. Va trebui să aşteptaţi sezonul uscat.

— Cu atât mai rău, spuse Malko, vom termina acţiunea mergând pe jos, dacă trebuie. Fata îl privi cu un zâmbet admirativ.

— Bravo. Sper totuşi să nu fiţi nevoiţi s-o faceţi. Trebuie să acţionaţi în timpul nopţii. Deci, fixaţi

întâlnirea cu avionul la două zile din momentul serii în care veţi începe.

Era logic. Malko îi aprobă planul. Apoi se ridică pentru a pleca, când, tânăra scoase un ţipăt uşor.

— *Lieve beme!* Este trecut de miezul nopţii.

Nu mai putea pleca. Ar fi fost total neindicat să se facă remarcat. Malko vru să-i propună să se culce pe divan, chiar în momentul în care Cristina îi aruncă câteva priviri elocvente. Fata se ridică, se apropie de el, şi-l sărută cu ardoare.

— Aveaţi un credit de ieri seară! spuse ea.

Dacă, la început, ar fi putut avea ceva inhibiţii, alcoolul le înlătură total. Cinici minute mai târziu, se aflau strâns îmbrăţişaţi într-un pat mare protejat de o plasă contra ţânţarilor, foarte romantică, care înconjura patul. Cristina se dezbrăcă total într-o clipă, păstrându-şi numai pantofii albi. Apoi se aşeză în genunchi pe pat în faţa lui Malko, îşi cuprinse cu mâinile sânii pe care îi oferi lui Malko, spunându-i:

— Mângâie-mă aici.

Malko atinse vârfurile sânilor. Erau tari. Cristina închise ochii şi cu mâna începu să-l maseze uşor pe Malko. La rândul său începu să martirizeze cu blândeţe aceste extremităţi atât de vulnerabile ale sânilor. Cristina gemea de plăcere. Crezând că îi face rău, Malko se opri. De îndată auzi vocea răguşită a creolei:

— Mai tare, vreau să termin!

Ascultându-i capriciul, Malko continuă aşa cum dorea ea.

Respiraţia accelerată şi ondulările involuntare ale bazinului ei exprimau mai bine decât orice cuvânt plăcerea pe care tânăra o încerca în aceste

momente. În cele din urmă, scoase un strigăt înăbuşit, proiectându-şi sânii spre Malko. Apoi, foarte natural, se aplecă şi-l prinse cu gura, continuând astfel ceea ce făcuse cu mâinile, înainte. După aceea, se ridică şi-l trase în afara plasei de ţânţari, în faţa unei oglinzi foarte mari. Punând un picior pe pat, îl trase pe Malko şi reuşi să-l facă pe acesta s-o penetreze într-o poziţie inconfortabilă, dar cu privirea îndreptată spre imaginea lor din oglindă. Apoi căzu pe pat, râzând, cu mâinile înainte. Malko o penetră din nou, ca un animal care-şi penetrează femela, cu mâinile crispate pe şoldurile ei. Cu unghiile în plasa de ţânţari, Cristina scotea câte un strigăt de fiecare dată. Când terminară amândoi, fata strigă din nou înăbuşit, rupând o fâşie din plasa ce înconjura patul. Apoi rămaseră pe pat, frânţi de oboseală şi total transpiraţi, încercând să-şi regleze respiraţiile. Cristina îşi reveni prima, apoi se apropie de Malko, care era pe jumătate adormit, oferindu-i buzele cărnoase. Cu multă răbdare, tânăra reuşi să-i trezească din nou dorinţa. Cei doi începură să facă dragoste din nou, de data asta mai puţin violent. Mai târziu, Malko avu impresia că ieşise dintr-o baie, atât de mult transpirase. Plasa de ţânţari era total sfâşiată.

— Vino, îi spuse Cristina.

El o urmă pe verandă. Luna se înălţa pe cerul inundat de stele. Era mult mai plăcut afară în răcoarea nopţii decât în casă.

Rămaseră amândoi, mai multe minute, cu privirile aţintite spre constelaţiile sclipitoare.

Malko se simţea minunat în compania acestei

femei care ştia atât de bine să fie un complice şi foarte feminină în acelaşi timp. Nu se vedea nici urmă de afectare în modul ei de a face dragoste. Era ceva instinctiv, natural. Cristina îi înlănţui gâtul cu braţele ei lungi.

— Sunt fericită că ai venit în seara asta, spuse ea. Altfel, nu am fi avut, poate, niciodată ocazia să facem dragoste.

*

Malko se trezi a doua zi puţin mai târziu. Cristina stătea aplecată asupra lui, machiată, îmbrăcată, zâmbitoare, cu o tavă cu micul dejun, lângă ea.

— Este ora şapte, spuse ea. Peste câteva minute plec la birou.

Şi Malko avea de lucru. Tocmai voia să-i spună ceva când auziră bătăi în uşă. Cristina deschise şi reveni cu o scrisoare în mână.

— Mama Harb mi-a trimis-o, spuse ea. Într-o fracţiune de secundă, Malko se trezi de-a binelea. Cristina deschisese scrisoarea şi o citea. Malko văzu cum i se stinge toată voioşia de pe chip şi cum i se usucă gâtul.

— Ce este? L-au executat?

Cristina îl privi în ochi.

— Nu încă. Dar au devansat execuţia. Se va face mâine în timpul nopţii.

— Mâine?

— Ştie de la un caporal care i-a fost subaltern lui Julius, îi explică Cristina. Îl cunosc. Are informaţii corecte pentru că este secretarul lui Bouterse la Fort Zeelandia. Malko rămase înmărmurit. Nu numai că

nu putea să zboare de la Pokigron aşa cum fusese prevăzut, dar trebuia să realizeze în mai puţin de patruzeci şi opt de ore, ceea ce fusese prevăzut să se desfăşoare în şase zile. Altfel spus, să lucreze fără răgaz. Era ceva la limita imposibilului.

Capitolul IX

Cristina se aşează pe pat cu un aer dezamăgit.

— Tot am avut puţin noroc, spuse ea, că am aflat acum. Voi comunica toate schimbările contactului meu. Evident, nu au mult timp la dispoziţie, dar asta e!

— Numai să poată face rost aşa repede de avion! spuse Malko.

Firul care-l lega de toată operaţiunea se numea Cristina Ganders. Ar fi fost prea periculos pentru el să aibă un contact direct cu Serviciile olandeze de la Paramaribo care, cu siguranţă, erau supravegheate de surinamezi. Cât despre CIA, situaţia era şi mai dificilă. Malko trecuse de mai multe ori pe lângă Ambasada Statelor Unite din Sophie Remondstraat, cu sediul în clădirea cea mai înaltă din Paramaribo, fără să îndrăznească măcar să întoarcă capul. Probabil, „imperialiştii” americani erau ţinta numărul unu a cubanezilor şi a prietenilor surinamezi. Gândurile îi năvăleau în cap. Ceea ce fusese organizat şi pus la punct ca un mecanism de ceas elveţian, urma să se desfăşoare după cea mai obişnuită improvizaţie: Nimic nu putea fi mai periculos. Sări din pat şi începu să se îmbrace în cea mai mare viteză. Nu avea niciun minut de pierdut.

— Trebuie să-l previn pe Herbert Van Mook, spuse

el. După aceea, ne vom întâlni diseară.

— Iar eu mă voi duce la *Torarica.* Sunt sigură că voi avea veşti bune.

Ieşiră împreună din vilă. Neras, încă obosit după noaptea scurtă petrecută cu Cristina, Malko se hotărî să nu mai treacă pe la hotel. Dacă Van Mook nu dădea drumul acţiunii imediat, totul era sfârşit. Traversarea oraşului fu pentru Malko un chin. Din cauza pieţii, strada de-a lungul fluviului era plină de lume. Îi trebuiră patruzeci şi cinci de minute pentru a ieşi din blocajul circulaţiei.

Malko îşi dădu seama că nu ştia, de fapt, nimic despre modalităţile de transfer pentru Julius Harb.

Câţi oameni? Câte vehicule? La ce oră? Şi în ce stare fizică se afla Harb? Tot atâtea întrebări care, dacă ar fi rămas fără răspuns, riscau sa eşueze operaţiunea. Ar fi fost nevoie de mai multe miracole în acelaşi timp pentru ca Julius Harb să scape din mâinile călăilor săi.

Totuşi, ultima lui şansă se baza tot pe Malko, pe oamenii săi de legătură şi pe norocul său.

*

Herbert Van Mook ieşi din clădirea fermei cu un cuţit în mână, cu pieptul gol şi într-un slip din imitaţie de panteră. Avea ochii umflaţi de oboseală. Nici el nu dormise prea mult. Înaintă spre Malko care se opri în faţa casei. Era vizibil neliniştit.

— Ce s-a întâmplat? Aveam vreo întâlnire în seara asta?

— Nu. A apărut o schimbare. Trebuie să acţionăm mâine seară, îl anunţă Malko. Chiar acum am aflat.

Trăsăturile olandezului căzură şi începu să înjure înfundat.

— E cam scurt timpul, mormăi el.

— Nu avem de ales, spuse sec Malko. Odată executat Julius Harb, acţiunea nu mai are rost. Trebuie să organizaţi totul pentru mâine. Herbert implântă cuţitul în pământ şi îşi mângâie barba nerasă, gânditor. Trase cu coada ochiului la Malko. Avea chef să-i spună câteva... dar nu îndrăznea. Cu o prudenţă de felină, hotărî că nu este momentul potrivit.

— Da, spuse el în cele din urmă. Evident... O să mă pun pe treabă imediat. Numai să mă rad...

— Veţi face rost de cinci oameni până mâine seară?

Olandezul făcu un gest fatalist.

— Sper. Dacă nu, ne vom folosi de mai puţini. Surinamezii nu sunt israeliţi chiar dacă deţin mitraliere Uzi.

Herbert căuta o scăpare cu disperare. Singura soluţie era să pună mâna pe aur şi să evite orice masacru. Cu un glonţ în burtă, ar fi fost foarte trist, dar, când tocmai ai pus mâna pe o avere ar fi fost mai îngrozitor...

— Dar vasul? îl hărţui Malko.

— Duceţi-vă la Tonton, îl sfătui Van Mook. Acum îl cunoaşteţi, nu mai este nicio problemă. Îl găsiţi la catedrală sau la el. După aceea, ne întâlnim aşa cum am convenit la *Parbo Inrt* pe înserat.

Malko urcă din nou în maşina sa Colt Turbo, zburând literalmente prin colbul drumului.

*

Tonton Beretta lucra cu muzica dată la maximum. Un zgomot asurzitor se auzea din hangar. Malko îl strigă, dar nimeni nu-l auzi. Se îndreptă spre mijlocul hangarului printre vasele de diverse tipuri şi-l zări pe bătrânul francez. Acesta, împreună cu un tânăr mecanic, era pe cale să demonteze transmisia unuia dintre cele două motoare ale şalupei. Beretta se întoarse brusc. Fără ca Malko să-l fi văzut prinzând pistolul, acesta era deja cu arma în mână.

Cum îl văzu pe Malko, lăsă pistolul jos şi se înclină în faţa lui cu un zâmbet mieros.

— Nu trebuia să... Să... să veniţi pe neaşteptate! îi reproşă el. Sunt un bătrânel cam nervos. Ce s-a întâmplat?

Privirea întrebătoare a lui Malko asupra tânărului mecanic, îl făcu pe Tonton să zâmbească liniştit.

— Puteţi să vorbiţi fără grijă, spuse Tonton. Herbert mi l-a trimis pe Dutchie. Este foarte priceput la motoare.

Dutchie îl privi ursuz pe Malko, apoi se cufundă în uleiul motorului.

— Operaţiunea va avea loc mâine seară, spuse Malko. Trebuie ca vasul să fie gata mâine dimineaţă, aşa încât să puteţi să-l puneţi la apă şi să-l ascundeţi în timpul zilei pe celălalt mal. După aceea, trebuie să-l aduceţi din nou pe malul ăsta la căderea nopţii şi să-l duceţi în dreptul străzii Waterkant. Am cercetat cheiul, este destul de înalt şi nu se observă nimic de pe stradă.

— Unde vreţi să-l aşez?

— De-a lungul străzii Waterkant, repetă Malko. Mai sunt şi alte vase, aşa că nimeni nu-l va observa. Ştiţi

locul?

— D... da... îl cunosc, făcu Tonton Beretta.

Apoi dădu din cap cu un aer neliniştit.

— La naiba! Avem o problemă de transmisie la motorul stâng. Sper s-o rezolvăm. În cele din urmă, o să lucrăm în noaptea asta, ce zici Dutchie?

Tânărul mecanic scoase un sunet care părea să fie afirmativ.

— Trebuie neapărat să fie gata, insistă Malko.

Era inutil să le spună ceva în plus sau să le vorbească despre aur: o va face chiar în faţa Băncii Centrale.

Tonton Beretta îl bătu familiar pe umăr pe Malko şi-l privi debordând de bunăvoinţă.

— Să nu vă faceţi griji! Va fi gata. Îl voi duce foarte devreme la locul stabilit şi voi lua bacul, apoi Dutchie va rămâne pe vas să-şi facă siesta, ca să nu ni se fure benzina sau motoarele. După aceea, voi lua ultimul bac şi vom reveni împreună spre orele opt, nouă seara. Să treceţi pe la catedrală, în seara asta. Vă voi ţine la curent.

Tonton era atât de mulţumit, încât nici nu se mai bâlbâia.

Îl conduse pe Malko până la maşină şi-l privi îndepărtându-se. Dutchie îi spusese totul despre transportul aurului în cea mai mare taină.

Tonton Beretta nu-şi mai revenise din acel moment. Un lucru era sigur: această comoară reprezenta ultima şansă din viaţa lui şi era foarte hotărât să facă totul pentru a pune mâna pe ea. Pe vremea când locuia în Caracas, era capabil să ucidă opt oameni numai cu opt cartuşe ale pistolului său Beretta. Acum, chiar şi fără antrenament, ar fi putut

să demonstreze măiestria.

Înapoindu-se la hangar, se întrebă pe care dintre cei doi trebuia să-l ucidă primul: pe acest comanditar sau pe Herbert Van Mook? Gândindu-se la suma mizerabilă de cinci mii de dolari, pe care acesta din urmă i-o promisese, înclină mai degrabă spre Herbert, cu toată furia împotriva lui. Totuşi, îşi spuse că numai, circumstanţele îi vor determina alegerea. Malko îşi continuă drumul, trecând prin faţa clădirii Fort Zeelândia. Santinelele erau la posturi, iar vasul-patrulă era ancorat.

Acum, că acţiunea se apropia, se simţea mai calm; încerca un sentiment de fatalitate. Odată în plus, îşi lăsa viaţa în voia hazardului.

Informaţiile pe care putea sau nu să le obţină asupra alcătuirii convoiului, înclinau balanţa de o parte sau alta.

O luă la dreapta ca să intre pentru a suta oară pe Gravenstraat, acolo unde urma să se desfăşoare totul.

*

La treizeci de kilometri de Paramaribo, Van Mook părăsi drumul principal şi o luă pe o potecă laterală care traversa pădurea, dând într-un spaţiu deschis, ocupat de o imensă aşezare amenajată ca restaurant-bar.

Două femei se legănau într-un hamac. Una dintre ele avea un bebeluş în braţe.

Rachel dormea pe scaunul din faţă al maşinii alături de Herbert. După vizita lui Malko, Van Mook nu pierduse timpul, îşi pregătise toate armele

necesare expediţiei. Femeile din hamac îi priveau pe cei doi sosiţi cu nedumerire. Una dintre ele se dădu jos şi se îndreptă spre Van Mook cu un mers extrem de graţios, îmbrăcată într-un sarong strâns în jurul şoldurilor cam largi. La glezna stângă purta o brăţară groasă de argint.

— Este acasă Midnight Cowboy? întrebă Van Mook.

Fata întinse mâna spre arborii din curte.

— E acolo, la „creek”, dar revine imediat.

Olandezul simţi că i se ia o greutate de pe inimă. Dacă Selim, şoferul de taxi, supranumit şi „Midnight Cowboy” nu ar fi fost disponibil, atunci cine ar fi condus camionul? Trebuia să fie cineva obişnuit cu astfel de drum şi care să-şi ţină gura.

Selim, un metis sino-hindustan, corespundea profilului dorit de Van Mook. Îl văzu ieşind din tufişuri şi trăgând după el un rozător mic prins în capcană. Van Mook se îndreptă cu paşi grăbiţi spre Selim:

— Salut Selim, am nevoie de tine.

Oricând la dispoziţie! zise metisul. Unde mergem?

— Oh, nu prea departe, spuse olandezul. Dar nu vreau un taxi. Nabibox mai are ambulanţa aia mare, Mercedes-ul 600?

— Da, cred că da, spuse Selim. Dar adu şofer.

— Nu vreau orice şofer preciză Van Mook, ci pe tine. Altfel n-aş fi fost acum, aici. Deci, trebuie să te descurci cumva şi să-i împrumuţi de la el, ambulanţa pentru mâine seară. Numai pentru câteva ore. Vei avea pentru asta două mii de florini. Poţi să aranjezi cu paznicul de acolo? Cred că va fi de acord pentru vreo două sute de florini, ce zici?

Selim îl privea cu gura căscată.

— Dar, ce vrei să faci cu o ambulanţă? De ce nu te adresezi direct lui Nabibox? Atât aşteaptă.

Privirea lui Herbert se întunecă dintr-odată. Cu un gest hotărât şi rapid îl luă pe Selim de gât, aproape ridicându-l de la pământ.

— Nu mai pune întrebări, făcu el. Nici măcar nu trebuie să conduci tu ambulanţa. Pentru tine am altă treabă de făcut. Nenorocitule! Dar am nevoie de ambulanţă.

Apoi îl lăsă pe Selim care îşi înghiţi saliva de frică. Acesta nu mai îndrăzni nici măcar să-l privească pe Van Mook. Rămase acolo ţintuit, apoi, în sfârşit. Înfruntă privirea dură a lui Van Mook care îl terorizase.

— Ascultă Herbert, îmi este foarte neplăcut să-ţi spun, dar nu pot să fac astfel de lucruri. Dacă Nabibox află că l-am înşelat, m-am ars cu taxiul. Ştii bine că-i închiriez maşina mea. În plus, afacerea ta mi se pare cam ciudată. Nu vreau să mă bag în afaceri necurate. Dacă vei avea nevoie altă dată de mine. Dar pentru lucruri mai liniştite...

Van Mook nu se înfurie. Dimpotrivă, dădu din cap aprobator:

— O.K. Înţeleg. Dar aş vrea totuşi să-ţi arăt ceva. Vino.

Herbert se îndreptă spre maşină, urmat de metis şi deschise portbagajul. Între timp, femeile îşi reluară conversaţia. Cu calm, olandezul luă din portbagaj o puşcă mitralieră, şi-o agăţă de brat şi îi îndreptă ţeava spre metis.

— Îmi pare nespus de rău că nu vrei să mă ajuţi, Selim, spuse el, aşa că mă văd obligat să-ţi zbor

creierii.

Metisul privi gaura neagră a ţevii cu groază, picioarele i se înmuiară şi simţi o senzaţie de vomă.

— Dar, Herbert, bâigui el, ce ţi-am făcut? Van Mook dădu trist din cap.

— Nimic Selim, dar ai putea să-mi faci. Nu-mi pot permite să te las liber. Sunt persoane care ar da mulţi bani ca să afle ce ţi-am spus eu. Midnight Cowboy se dădu înapoi câţiva paşi.

— Herbert, îţi jur că…

— Bye, bye, făcu olandezul.

Şoferul văzu cum degetul lui Herbert se crispează pe trăgaci şi scoase un strigăt sugrumat de emoţie:

— Nu, Herbert. O.K., O.K., voi face tot ce doreşti.

Din interiorul maşinii Rachel urmărea scena cu privire lacomă. Nimic nu o excita mai mult decât comportamentul acesta ascuns şi dur al amantului ei.

— Nu vreau să-ţi forţez mâna… spuse olandezul cu o voce foarte dulce, dar fără să lase arma jos.

— Herbert, îţi jur că este totul O.K., spuse Selim cu o voce rugătoare.

Avea o stare de leşin din cauza fricii. Van Mook continuă să surâdă:

— Selim, aia de acolo este sofia ta? Cea cu copilul?

Metisul aprobă din cap.

— Dacă îţi schimbi părerea, îl avertiză Van Mook, voi ajunge aici înaintea ta şi îi voi ucide necruţător. Mă crezi?

— Da, bâigui Selim.

Îl credea sută la sută. Herbert Van Mook puse arma la loc în portbagaj şi îi dădu o palmă peste

fund lui Selim care era tot transpirat din cauza fricii.

— O.K. eşti băiat de treabă. Te iau cu mine. În seara asta vei dormi la mine, la fermă! Îţi voi explica tot ce ai de făcut. Spune-i lui nevastă-ta că pleci cu mine la Cayenne şi că te întorci poimâine.

Herbert se urcă în maşină în timp ce Selim se duse să-şi ia schimburile cu el. Herbert începu să fluiere. Prima dificultate fusese trecută cu destulă uşurinţă. Totul era să motiveze oamenii. Nicio secundă nu-i trecuse prin cap că Selim ar putea să-l trădeze, dar fusese mai abil din partea sa să-şi arate colţii… Rachel suspină:

— Mi-e cald. O să mor de cald aici, hai să plecăm…

— O să plecăm imediat.

Închise ochii pentru o clipă, imaginându-se într-un hotel din Rio, cu Rachel sub el, dezlănţuită şi strigând cum numai ea ştia s-o facă, în răcoarea delicioasă a aerului condiţionat şi cu o ladă plină de lingouri de aur masiv. Tânăra creolă era destul de vicioasă pentru a-i împărţi fantasmele fără să-l întrebe nimic sau să-i facă vreo problemă.

Selim se îndrepta în grabă spre ei, cu un bagaj de mână. Era cu adevărat motivat.

*

Malko, întins pe marginea piscinei de la *Torarica,* îşi făcea pentru a suta oară planul de acţiune, când vocea voioasă a Cristinei îl smulse din calculele sale.

— Mor de căldură, spuse ea.

Într-o clipă îşi scoase rochia şi rămase într-un costum de baie întreg, de culoarea pielii ei creole.

Plonjă imediat în apa limpede a piscinei şi rămase în mijlocul apei. În picioare. Malko sări în apă după ea.

— Deci?

— Totul este bine, îl anunţă ea cu o voce şoptită, deşi nimeni nu ar fi putut s-o audă. Am transmis mesajul tău. Ei cred că schimbarea asta nu va crea probleme. Numai că nu ştiau dacă vor avea răspunsul înainte de mâine seară.

— Şi mai spui că totul merge bine! protestă Malko. Ce se va întâmpla dacă noi vom ajunge la Drietabbetje şi nu vom avea avion?

Cristina îşi întinse părul ud, apropiindu-se cu tandreţe de el pentru a-l încuraja. Căldura corpului ei îi creă o stare de bine lui Malko.

— La Drietabbetje, spuse ea, sunteţi numai la cincizeci de kilometri de fluviul Maroni. Veţi găsi cu siguranţă nişte negri „bonis” care să vă coboare cu pirogile. După aceea, nu vă rămâne decât să traversaţi Maroni pentru a ajunge în Guyana franceză. Şi chiar în siguranţă. Bineînţeles, s-ar putea ca francezii să fie la curent, dar asta este oricum mai bine pentru Harb decât să fie împuşcat de surinamezi.

Malko nu răspunse. Nu prea se vedea coborând şi traversând fluviul în pirogă cu două tone de aur.

— Şi dacă vom avea vreun rănit?

— S-ar putea, dar nu se poate face altceva mai bun decât acest plan.

Cristina îl înlănţui cu braţele, apoi îşi lipi buzele de ale lui, murmurându-i:

— Vei vedea, totul va fi bine.

— Şi transferul? întrebă el, încă tensionat. Mai ai alte informaţii?

— Mâine. Te voi găsi tot aici, cam ia aceeaşi oră.

— E sigur?

— Cu siguranţă. Nu ai încredere în mine?

Cristina ieşi din apă, se sprijini de trambulină şi-l întrebă:

— Pot să fac un duş la tine în cameră?

Malko privi corpul superb al fetei, mulat în costumul de baie maro. Fiecare părticică din el părea că debordează de erotism.

*

Eric, barmanul de la *Popenkast,* se dădu înapoi pentru a-l lăsa pe Herbert Van Mook să treacă:

— Este aici, spuse el.

Scara întunecată care scârţâia la fiecare treaptă mirosea îngrozitor. Van Mook se trezi în faţa unei camere. Apăsă pe mânerul clanţei pentru a intra. În cameră domnea o căldură înfiorătoare. Erau la ultimul etaj al unei case de lemn din Grachtstraat.

Un bărbat dormea întins pe pat. Van Mook îl scutură cu violenţă. Acesta se ridică în picioare tresărind speriat, cu mâna dreaptă deja pusă pe mânerul unei baionete care se afla lângă el.

Laba enormă a piciorului lui Van Mook îi strivi mâna bărbatului care scoase un strigăt de durere.

— Nu face pe tâmpitul, îl avertiză olandezul. Ridică-te! Bărbatul ascultă şi se ridică clătinându-se încă zăpăcit de somn, aruncând o privire înfricoşată vizitatorilor săi.

În spatele lui Van Mook se profila silueta barmanului bărbos, cam de acelaşi gabarit cu al olandezului.

Cei doi vizitatori îl examinară din priviri pe bărbat. Era mai degrabă brun, slab, cu ochii înfundaţi în orbite, cu tenul palid şi cu un aer bolnăvicios. Acesta bâigui câteva vorbe în franceză, apoi în germană.

— *Was wollen sie*?

Era legionarul dezertor. Herbert Van Mook îi adresă faimosul său zâmbet şi-i spuse în germană:

— Să nu-ţi fie frică. Suntem nişte prieteni. Vrem să te ajutăm. Spune-mi mai întâi de ce ai dezertat?

Celălalt bâigui ceva în aceeaşi limbă:

— Căldura, m-am săturat, vreau să mă întorc în Europa…

Barmanul care-l găzduise de câteva zile, după ce îi luase ultimii bani, îi spuse:

— Am putea să te ajutăm să te întorci dacă vrei să lucrezi pentru noi. Avem nevoie de un tip care să ştie să se bată într-o acţiune mai specială. După aceea îţi vom da nişte bani şi un bilet pentru Europa. Te scoatem şi din ţară. Dar înainte, trebuie să ne ajuţi folosindu-ţi arma.

Legionarul îi privi pe cei doi bărbaţi total neîncrezător.

— Ce anume trebuie să fac?

— O să-ţi explicăm.

Se lăsă linişte. Privirea legionarului trecea de la unul ia altul, iar cei doi vizitatori îl examinau precum un entomologist care îşi priveşte insectele. Legionarul se hotărî, simţind că este inutil să mai discute altceva.

— De acord, spuse el. Când trebuie să fiu gata?

— Mâine seară, spuse Van Mook. Ştii să foloseşti un M 16?

— Da.

— Câţi ani ai stat în Legiune?

— Şase ani.

— O.K. Rămâi aici, să nu te mişti până mâine seară. Îţi vom aduce de mâncare şi de băut şi îţi voi da instrucţiunile necesare.

Legionarul le strânse mâna şi cei doi ieşiră din cameră. De îndată ce ieşiră pe scară, barmanul exultă.

— Ei, eşti mulţumit?

Herbert nu răspunse. Dar, ajuns la parter, în loc să iasă, se opri pe culoar, reţinându-l pe Eric.

— Aşteaptă!

Rămaseră pe loc fără să spună nimic. Afară, în stradă, prostituatele ţipau de la un balcon la altul. Căldura era înăbuşitoare. Barmanul nu înţelegea nimic. Deodată, treptele scării începură să scârţâie. Îl văzură pe legionar care voia să coboare pe furiş. Herbert se opinti în faţa lui chiar în momentul ieşirii.

— Unde te duci?

Legionarul tresări, luat prin surprindere, ca şi cum l-ar fi muşcat o tarantulă, clipi din ochi şi bâigui:

— Mă duc să-mi cumpăr ţigări.

— Urcă la loc!

Privirea lui Van Mook era de aşa natură că bărbatul ascultă spăşit, urcând grăbit în cameră cu cei doi vizitatori după el.

Îndată ce ajunseră în cameră, Van Mook îl împinse cu brutalitate pe pat. Herbert luă baioneta. Fără nicio ezitare i-o înfipse în spate cu un „icnet” de tăietor de lemne.

Lama pătrunse în inima nefericitului şi ajunse până la saltea. Legionarul horcăi puţin, tresări de câteva ori, apoi mâinile sale se agăţară cu disperare

de cearceaf după care rămase nemişcat. Van Mook continuă să apese pe mânerul baionetei.

Când victima nu mai mişcă, îl prinse cu ambele mâini şi cu lama baionetei îi secţionă arterele care mai funcţionau încă.

Eric privea scena îngrozit. Nu mai văzuse până atunci pe nimeni ucis în modul ăsta sălbatic şi cu atâta sânge rece.

Herbert Van Mook îşi reveni şi scoase baioneta. De îndată sângele inundă cadavrul. Apoi se întoarse spre prietenul său, barmanul. Chipul lui Herbert era calm şi zâmbitor.

— Vezi, spuse el, am avut dreptate.

— La dracul făcu barmanul, ucizi o persoană numai pentru că vrea să-şi cumpere ţigări?

Îl treceau fiorii…

— Nu pentru că dorea să-şi cumpere ţigări, spuse încetişor Herbert, ci pentru că se pregătea să ne trădeze.

— Cred că l-ai speriat.

— Poate da, poate nu. Nu putem risca să vedem că un tip se plimbă după ţigări, când noi punem la cale o lovitură împreună cu el, nu?

— De ce „noi”?

Olandezul zâmbi cu subînţeles:

— Pentru că tu vei veni cu noi. Tu l-ai recrutat pe ăsta. Aşa că îl înlocuieşti.

Obrazul barmanului deveni livid. Nu îndrăznea să zică nu, deşi mii de obiecţii i se îngrămădeau în cap. Van Mook îl luă uşurel pe după umeri.

— Tu eşti mai inteligent, îţi vei face treaba şi vei primi un lingou de aur de douăsprezece kilograme şi jumătate.

Oricum era genul de ofertă pe care nu puteai s-o refuzi...

Cu mult calm, Herbert luă o sticlă de alcool şi stropi cadavrul şi camera. Continuă la fel şi pe scară. Când ajunse jos, aprinse un chibrit. Rapid, flacăra se înălţă până la capătul de sus al scării, cuprinzând în câteva minute întreaga baracă de lemn.

Apoi se întoarse spre Eric:

— În felul ăsta, scăpăm de întrebări, autopsie şi de altele...

Barmanul nu făcu niciun comentariu. Herbert Van Mook era perfect lucid. Se hotărâse să elimine fără nicio cruţare pe toţi cei care se interpuneau într-un fel sau altul între el şi fabuloasa comoară de aur.

Capitolul X

Malko avu grijă să nu parcheze maşina în faţa catedralei, ci în apropierea spitalului unde nu putea fi uşor remarcată. Răcoarea din interiorul catedralei din lemn de acajou contrasta plăcut cu căldura înăbuşitoare de afară. Privi peste tot dar nu văzu pe nimeni. Tonton Beretta întârzia. Cel puţin să nu fi avut vreo problemă cu motoarele, se gândi Malko. Încercă uşa care ducea spre locul corului, dar era încuiată. Aşa că se opri pe trepte, ascuns în penumbra scării. Era un loc ideal pentru a aştepta pe cineva căci pentru oricine ar fi intrat în biserică era invizibil. Zgomotele de afară se auzeau foarte slab. Trecură mai multe zeci de minute. Apoi, deodată auzi scârţâitul unei uşi. Cineva intrase în biserică. Probabil era bătrânul matelot francez,

Tonton Beretta. Malko se aplecă puţin şi zări în mijlocul naosului o siluetă nemişcată, care părea că spionează împrejurimile. Nu era Tonton, ci un bărbat cu barbă şi tenul foarte închis la culoare. Un pakistanez sau indonezian. Ce căuta oare într-o biserică catolică?

Malko se gândea la acest fapt straniu, când i se păru că-l recunoaşte; era Ayub, barmanul de la *Parbo Inn!* Inima începu să-i bată cu putere. Nu putea fi vreo coincidenţă. Apoi se linişti. Herbert Van Mook părea să aibă toată încrederea în el şi probabil venise să-i aducă vreun mesaj din partea lui Beretta.

Malko se pregătea să coboare scara pentru a-i face semn cu mâna când observă că barmanul se îndreptă rapid spre confesional, nu departe de el şi dispăru în interiorul cămăruţei. Dar nu avu timp să reflecteze prea-mult. Câteva minute mai târziu, auzi un zgomot de paşi, de data asta venind din camera corului şi zări capul chel al lui Beretta. Ieşind din ascunzătoarea sa, Malko se îndreptă către francez. Acesta îl întâmpină cu un zâmbet larg:

— Totul este în ordine! îl anunţă el. Cele două motoare funcţionează ca nişte ceasuri elveţiene. Era foarte excitat, iar la colţurile gurii îi apăru puţină salivă. O lucire avidă i se citea în ochii maronii. Cu o voce şoptită, Malko îl întrebă:

— Îl cunoaşteţi pe barmanul de la *Parbo Inn,* Ayub?

Beretta îl fixă cu surprindere.

— Da, de ce?

— Este aici, ascuns în confesional. A intrat după mine. Credeţi că l-a trimis Van Mook?

Ochii lui Beretta deveniră sticloşi, dar nu avu nicio

exclamaţie de mirare. Spuse numai pe un ton egal:

— Vom ştii im... imediat. Duceţi-vă la *Parbo Inn,* şi de el mă oc... ocup eu...

*

După ce Malko ieşi din naos, Beretta se apropie cu paşi uşori de confesional. Vârful nasului i se lungi, parcă ajungându-i spre gură, ceea ce-l făcea să semene cu un bătrân polichinelle. Puse mâna pe clanţa confesionalului şi trase cu putere, brusc.

Pakistanezul nu-l auzise venind, tresări atât de tare că se lovi cu cotul de peretele confesionalului. Privirea sa îngrozită nu se putea dezlipi de gaura neagră a ţevii pistolului îndreptat spre el de francez. Mâna acestuia făcu o mişcare abilă şi ţeava pistolului se lipi de gâtul lui Ayub, chiar în dreptul bărbii.

— Ce fa... faci a... aici înăuntru? întrebă Beretta.

Ayub înghiţi în sec de mai multe ori, dar avea gâtul prea uscat de frică ca să poată răspunde. Chipul lui Beretta se crispă îngrozitor şi îl împinse şi mai tare cu arma.

— Te-a trimis Herbert?

Cu oamenii ăştia simpli era bine s-o ia pe ocolite. Pakistanezul dădu afirmativ din cap.

— Să-mi spui ceva?

Se făcu linişte. Ayub avea o privire fugară. Părea că se topeşte în propria-i făptură. Tonton Beretta era edificat. Zâmbi larg, arătându-şi toţi dinţii falşi, pe cei adevăraţi pierzându-i de mult din cauza scorbutului, pe când îşi ispăşise o pedeapsă într-o închisoare venezueleană.

— Dacă tot eşti aici, poţi să te... te... sp... spovedeşti!

*

Barul *Parbo Inn* era închis. Malko făcu înconjurul lui de câteva ori, apoi se îndreptă spre *Popenkast,* de asemenea închis. Întâlnise în drum o maşină de pompieri care încerca să stingă un incendiu ce cuprinsese mai multe case care arseseră precum chibriturile, nu departe de locul în care se afla. Tot oraşul era la curent cu acest gen de incident.

Tocmai se pregătea să plece când uşa barului *Parbo Inn* se întredeschise şi zări ochii albaştrii ai lui Herbert Van Mook.

— Intraţi repede, spuse el către Malko.

Acesta intră în bar! mai erau de faţă doi bărbaţi. Barmanul solid şi bărbos de la *Popenkast şi* un metis înalt şi slab. Într-un colţ, inevitabila Rachel fuma ca de obicei. Van Mook îi zâmbi lui Malko încântător.

— Cred că-l cunoaşteţi pe Eric... vine cu noi.

Barmanul burtos şi roşcovan se legănă important şi îi întinse, mâna lui Malko.

— Încântat să vă revăd.

— Este un element de bază, spuse sobru Herbert. Ştie să folosească armele şi va fi încântat să-i facă piftie pe nemernicii ăştia... Iar celălalt este Selim, Midnight Cowboy. O veche cunoştinţă. El va conduce camionul. Şi el este un tip solid...

Îi dădu o lovitură puternică peste fund şi „tipul solid" fu cât pe ce să se dezarticuleze. În rest avea aerul fericit al evreului care merge în camera de gazare. Malko se întrebă cum oare îl convinsese

olandezul, dar mai ales, dacă era în stare să-i ajute în această operaţiune.

Van Mook continuă cu jovialitate:

— Nu mai lipseşte decât canalia asta mică de Dutchie. Cred că îl ajută pe Tonton Beretta.

— Asta-i tot? întrebă Malko.

— Este suficient.

Van Mook nu îndrăznea să spună că aurul nu trebuie împărţit în prea multe părţi.

— Ayub, barmanul, nu vine?

— Ayub?

Herbert Van Mook părea de-a dreptul surprins.

Malko simţi un nod în gât şi-şi ascunse neliniştea într-un zâmbet glacial.

— În cazul ăsta, avem o problemă foarte serioasă de rezolvat.

Herbert Van Mook izbucni cu furie într-o serie de înjurături în timp ce Malko îi relata ceea ce se petrecuse în catedrală.

Ochii i se împăienjeniră de sânge. Selim era gata să leşine, în cele din urmă. Uriaşul olandez reuşi să se stăpânească.

— OK, spuse el, mă duc la catedrală. Aşteptaţi-mă aici. Să nu deschideţi nimănui. Mai există o ieşire prin spate. Eric va rămâne cu dumneavoastră. În caz că se iveşte ceva, ne întâlnim la fermă.

Van Mook ieşi ca un fulger fără a-i mai spune ceva lui Rachel.

*

Herbert Van Mook traversă în trombă naosul catedralei şi se opri în faţa lui Tonton Beretta.

— Unde este nemernicul?

Francezului arătă cu pistolul confesionalul.

— Acolo. Înăuntru. Cu fri… frica în oase.

— Încuie biserica!

În timp ce Beretta se îndreptă spre uşă, Herbert Van Mook deschise confesionalul cu o lovitură puternică a braţului drept şi-l prinse de gât pe Ayub, smulgându-l din adăpostul lui, unde tremura de groază. Îl izbi apoi cu brutalitate de peretele de lemn care se sparse cu zgomot. Pakistanezul era livid.

— Ce faci aici? strigă Herbert.

Terorizat, Ayub nu reuşi să răspundă. Smulgându-şi cuţitul de la brâu, olandezul îl lovi în zbor cu latul lamei rănindu-i nasul şi tăindu-l la gură.

Apoi îi împinse vârful cuţitului în gât şi îi spuse cu o voce vibrantă de furie:

— Vorbeşti sau te ucid?

Beretta, observa scena fără să intervină.

— Ai grijă să nu… mu… murdăreşti pe… peste tot, spuse el. După aceea, tre… trebuie să cu… curăţ…

Pakistanezul îşi rotea îngrozit ochii, ştergându-şi sângele care-i curgea din obraz, mut ca un peşte. Van Mook îşi dădu seama că folosind cuţitul îl va decapita din prima lovitură, atât de furios era. Or, trebuia neapărat ca Ayub să vorbească.

Dacă nu, toată operaţiunea cădea. Aurul i-ar fi trecut pe sub nas.

Zărind cele două sfori ale clopotniţei care atârnau până la pământ în faţa scării ce ducea în lăcaşul corului, Van Mook avu o idee.

Apucându-l pe Ayub de cămaşă îl târî până acolo şi îl înfăşură cu una dintre sfori în jurul gâtului,

făcând un nod care se putea strânge din ce în ce mai tare.

Beretta îl aprobă:

— E cel mai bine aşa...

— Hai, ajută-mă, spuse Van Mook.

Cei doi îl forţară pe Ayub să urce scăriţa, apoi îi trecură picioarele pe deasupra balustradei de lemn, legându-l bine cu sfoara în jurul gâtului, picioarele rămânându-i în aer.

Olandezul strânse apoi nodul brusc, lăsându-i numai un firicel de aer, încât să nu se sufoce total. Era suficient să-l împingă puţin pe Ayub din spânzurătoarea improvizată pentru ca acesta să-şi găsească sfârşitul.

Van Mook îl prinse de barbă cu mâna şi-l forţă să-l privească în ochi.

— Îţi dau un minut ca să-mi spui ce făceai, zise el. Dacă nu, trag de sfoară.

Pakistanezul tuşi şi în cele din urmă murmură cu o voce imperceptibilă.

— Îl urmăream pe prietenul dumneavoastră.

— De ce?

— Mi s-a cerut.

— De către cine?

Se făcu linişte. Van Mook îl împinse puţin, pentru a-l intimida. Ayub scoase un strigăt sugrumat.

— Şeful Miliţiei din cartierul nostru. Mi-a spus de mult să vă supraveghez, să-i spun tot ce făceaţi, cu cine vă întâlneaţi.

Herbert fu cât pe ce să-l arunce peste balustradă, atât de furios era.

— Ticălosule, nu mi-ai spus nimic, ţipă el. Aveam atâta încredere în tine...

— Mi-a spus că mă va „durui” dacă nu-i ascult ordinele, spuse Ayub.

Olandezul respiră adânc pentru a se linişti.

— Ce le-ai spus?

— Nimic, nimic, jur, spuse Ayub. Le-am spus numai că v-aţi întâlnit de mai multe ori la *Parbo Inn.* Mi-a cerut să vă urmăresc. Le este frică de mercenari. Nu am spus nimic altceva, vă jur. De altminteri, nu ştiu nimic…

— Nu ştii ce aveam de gând să facem? întrebă Van Mook cu o voce mult prea mieroasă.

— Nu, nu.

Beretta stătea mut ca un peşte, dar privirea sa maronie şi catifelată exprima un dezgust profund.

— Ei bine, o să-ţi spun ce urmează să facem, continuă Van Mook.

— Nu!

Era un urlet adevărat. Van Mook nu-l lăsă să termine. Cu o lovitură bruscă îl proiectă pe Ayub în gol. Strigătul lui se sfârşi într-o buşitură scurtă. Zgomotul vertebrelor lui sfărâmate umplu liniştea din catedrală.

Corpul lui mai tresăltă câteva momente apoi rămase nemişcat.

Din afară se auzea sunetul clopotelor. Ayub fusese legat cu sfoara clopotniţei şi aceasta suna involuntar ultimul ceas al barmanului nefericit. După câteva minute sunetul încetă. Van Mook scuipă pe jos, livid de furie.

— Ce mizerie, tipul ăsta…

— Eşti prea… prea credul, spuse Tonton. Crezi că a spus?

— Da, avea prea mulţi bani. Dar nu cred că a aflat

mare lucru; nu eram niciodată în apropierea lui.

— Sper că nu te înşeli, spuse bătrânul Beretta. Oricum, nu-l putem lăsa aici. Seara, bătrânele vin la slujbă. Hai, ajută-mă!

Cei doi bărbaţi desfăcură sforile şi transportară corpul inert sub scăriţă.

Când Herbert se ridică, o lucire periculoasă i se citea în ochi.

— Tonton, spuse el, trebuie să vorbim serios.

— Cr... crezi? ripostă Beretta.

— Eşti la curent cu aurul?

— Da.

— Bine, spuse olandezul. Nu aveam chiar intenţia să mă lansez în atacul diligenţei, dar acum, nici nu mai poate fi vorba despre asta. Ticălosul ăsta de barman, o fi spus ceva... Şi oricum, poliţia este precaută, lată care este planul meu. Dăm lovitura la bancă cu celălalt şi apoi...

— Îl lăsăm în locul aurului, completă cu cruzime Tonton Beretta.

— Exact, spuse Van Mook. După aceea, împărţim juma-juma, tu şi eu. Am organizat totul. Midnight Cowboy ne aşteaptă cu un camion la bacul Carolina. De acolo, mergem la Zanderij şi o luăm pe drumul dinspre est, spre Witagron, după aceea spre Avanero. Acolo este un teren de aviaţie şi câteodată mai aterizează nişte avioane din Venezuela pentru cercetările miniere. Am putea să ne aranjăm în modul ăsta...

— Dar, spune-mi, făcu Tonton, chiar nu vom avea nicio greutate de întâmpinat?

— Tocmai. Este necesar să ne aprovizionăm cu benzină. De mâncare, vom găsi pe la indieni. Acolo,

nu ne va căuta nimeni. Şi dacă nu vom găsi avion la Avanero, ne vom continua drumul până în Venezuela, traversând Guyana. Există drumuri pe care nimeni n-a călcat vreodată. Nu vom fi presaţi de nimic. Apoi ajungem în Caracas...

În Venezuela Beretta se simţea ca acasă. Planul olandezului i se păru dificil dar realizabil. Nimeni nu-i va căuta în junglă. Important era ca vehiculul să fie suficient de solid şi ei să poată ajunge înainte de sezonul ploilor. Beretta îşi plecă într-o parte capul, perfect mulţumit.

— E bine pus la cale, spuse el dar să nu... fa... faci pe neb... nebunul cu mine...

Herbert Van Mook îi aruncă o privire şocată.

— Tonton! Doar mă cunoşti!

— Toc... tocmai de aia, spuse francezul. Acum du... du-te şi spune-le ce vrei celorlalţi. Ne în... întâlnim mâine seară la... mine.

Beretta îl conduse până la uşa catedralei apoi rămase nemişcat privind maşinile care treceau. Herbert Van Mook începu să fluiere uşor. Tonton avea dreptate să nu aibă încredere. Olandezului nici nu-i trecea prin cap să împartă cu bătrânul francez prada. Acum nu-i mai rămăsese de făcut decât să-l motiveze şi să-l liniştească totodată pe cel care-l conducea spre comoară.

*

La *Parbo Inn* domnea o tăcere totală, la fel de apăsătoare ca aerul înăbuşitor de afară. Rachel încerca în zadar să le arunce ochiade incendiare lui Malko şi Eric. Cei doi bărbaţi erau prea încordaţi pentru a mai fi interesaţi de senzualitatea ei

animalică.

Într-un colţ, Selim nici măcar nu se atinsese de bere.

Van Mook îşi făcu apariţia cu o faţă gravă. Închizând bine uşa în urma lui îi anunţă:

— Nenorocitul ăsta de Ayub lucra pentru Miliţia populară.

Malko simţi o transpiraţie rece pe coloana vertebrală. Pe lângă asta, celelalte dificultăţi păreau o joacă.

— Unde este Ayub? întrebă el.

Herbert Van Mook îi aruncă o privire înduioşătoare.

— Acolo unde nu mai poate face nimic rău. Tonton s-a ocupat de el.

Selim înghiţi cu zgomot puţină bere. Eric îşi lăsă privirea în jos şi simţi un junghi în stomac. Doi morţi într-o singură zi.

— Care sunt consecinţele practice? întrebă Malko. Ce ştia Ayub?

Van Mook făcu înconjurul barului şi îşi turnă un rom. În ciuda calmului aparent şi el era foarte neliniştit.

— Cred că nu riscăm prea mult, spuse Herbert, în cele din urmă. Oamenii lui Bouterse sunt obsedaţi de mercenari. Ei ştiu că eu nu sunt de-ai lor aşa că i-au cerut lui Ayub să mă supravegheze. Pentru că aţi venit de curând în oraş, s-au interesat şi de dumneavoastră. Asta-i tot.

— Este suficient, spuse Malko cu amărăciune. Dacă sunt urmărit vă daţi seama de consecinţe, nu?

— Nu cred că merg chiar până acolo, spuse Van Mook. Îi cunosc. Acţionează încet. Când se vor trezi,

vom fi departe.

— Da, dar dispariţia lui Ayub ar putea să-i alerteze, remarcă Malko.

— Într-adevăr, ar fi trebuit să stea la bar până la miezul nopţii, spuse Herbert. Cred că numai mâine îşi vor pune problema lui Ayub. Eu mă voi întoarce la fermă şi Eric la bar. Nu ne schimbăm planul. Ne vom întâlni la Tonton, mâine seară. Vasul ne va aştepta pregătit de plecare.

— Unde sunt armele? întrebă Malko.

— Aici, în portbagajul maşinii mele, o să i le las lui Tonton.

— Şi eu? întrebă timid Selim.

— Tu vii cu mine, spuse Van Mook. Înainte de plecare, treci pe la Nabibox şi îi spui că vei lua ambulanţa la sfârşitul zilei. Când vom pleca, te las acolo, apoi o duci la Tonton şi după aceea te voi duce să-ţi iei camionul. Vei pleca cu camionul la bacul Carolina, vei dormi acolo şi ne vei aştepta. După asta, treaba ta se va sfârşi şi vei câştiga două mii de florini.

— Şi ambulanţa?

— O vei recupera de la Tonton şi o vei duce proprietarului ei, a doua zi dimineaţă.

Malko asculta cu atenţie. Totul părea bine organizat. Oricum, aprecie stăpânirea de sine a olandezului.

Evident, singura soluţie era să depăşească cu bine momentul denunţării posibile şi să nu se schimbe nimic din planul alcătuit înainte, în speranţa că tânăra Cristina le va aduce informaţii precise despre transferul, lui Harb. Dacă nu, ar fi trebuit demontată toată operaţiunea. În cazul ăsta, Julius Harb urma să

fie executat în noaptea următoare.

Ieşiră toţi trei din bar. Herbert Van Mook luă cheia de la *Parbo Inn* şi agăţă pe uşă plăcuţa cu „închis”. Malko îi văzu pe cei doi bărbaţi, Van Mook şi Selim, urcându-se în maşină împreună cu Rachel, în timp ce Eric, barmanul, se îndrepta spre localul lui. Orele care urmau, păreau deja nesfârşite.

*

Lui Malko i se păru că tânăra chinezoaică de la recepţia hotelului *Torarica* îl priveşte pe furiş. În holul mic al hotelului se foiau aceeaşi clienţi obişnuiţi. Malko îşi inspectă camera, dar nu remarcă nimic deosebit, ceea ce îl linişti. Mai avea timp să facă un duş, să se schimbe şi apoi să plece...

Plecând de la hotel, îşi supraveghea oglinda retrovizoare, dar nu zări nicio maşină. Nu era urmărit, ceea ce însemna destul de mult... Maşina Cristinei se afla în faţa casei. Asta i se păru a fi un semn bun. Zări silueta ei pe veranda primului etaj şi urcă rapid scara exterioară.

Tânăra metisă stătea într-un fotoliu din pai cu un pahar de scotch într-o mână şi cu ţigara în cealaltă. Faţa nu-i mai era luminată de zâmbetul ei strălucitor obişnuit. Strivindu-şi ţigara, se ridică, privindu-l pe Malko cu tristeţe.

— Am veşti proaste, spuse ea. Nişte ţipi de la Miliţia populară s-au informat despre tine la hotelul *Torarica.*

Capitolul XI

Malko luă în mod maşinal paharul întins de Cristina. Totul se prăbuşea. Herbert Van Mook păcătuise prin prea mult optimism. În lumea paralelă, optimiştii sfârşesc în general la cimitir...

— Cum ai aflat?

— Am trecut pe la hotel să te Văd. Cineva de-acolo m-a prevenit.

— Nu mai pot să mă întorc, spuse Malko. Şi nici măcar nu pot rămâne aici. Se ştie că te cunosc.

Cristina părea mai calmă.

— Într-adevăr, aşa că m-am gândit la o soluţie până mâine seară. Te va găzdui altcineva.

— Cine?

Cristina zâmbi.

— Greta Koopsie.

— Greta? Bine dar...

— O cunosc destul de bine. Nu a ezitat niciun moment când i-am spus.

— Dar ce i-ai spus?

— Aproape tot adevărul. Că militarii vor să ne facă necazuri. Că tu cauţi un refugiu pentru douăzeci şi patru de ore şi că după aceea vei pleca la Cayenne. Nu mi-a pus întrebări. Te aşteaptă deja.

Lui Malko îi veni s-o sărute. Dar asta nu rezolva totul.

— Şi ceilalţi?

— Există *o* şansă, spuse Cristina. Cred că mai întâi te vor căuta pe tine. Pe ceilalţi îi au deja sub control. Dacă se vor dezlănţui cu adevărat vei putea fugi noaptea următoare în Guyana franceză.

Malko îşi pipăi cheia de la camera de hotel, aflată în fundul buzunarului. Bun obicei, de a nu o lăsa niciodată la recepţie... în fundul valizei sale din

cameră se afla legătura cu cele trei chei de la Banca Centrală. Malko bău puţin alcool care-i destinse nervii şi o întrebă:

— Ai informaţii precise privind transferul lui Harb?

Cristina aprobă din cap:

— Va avea loc noaptea următoare, imediat după interdicţia de a circula după ora fixată. Un singur vehicul, probabil un minibus, în care vor călători în afară de Harb şi şofer, patru, cinci soldaţi de escortă, cu arme uşoare. După câte ştim, Julius se află într-o stare bună de sănătate.

— Ştie că vrem să-l ajutăm să evadeze?

Din nou, tânăra îşi aprinse o ţigară.

— Dacă contactul meu este „serios”, Julius va afla. L-am transmis să se aşeze culcat în spatele vehiculului, dacă aude focuri de armă.

Cristina se uită la ceas, nervoasă.

— Nu e bine să rămâi prea mult aici. Nu se ştie niciodată. Îţi voi telefona mâine spre sfârşitul zilei, la Greta acasă. Până acum nu s-au folosit ascultările telefonice. Mai treci pe la hotel?

— Da.

Se ridicară amândoi iar Malko o îmbrăţişă. La rândul ei Cristina îl strânse cu toată forţa.

— Mult noroc!

— Mulţumesc, spuse el. Poate ne vom revedea într-o zi.

— Poate.

Cristina îl urmări cu privirea cum traversează grădina şi îi făcu semn cu mâna. Malko îi răspunse la fel, dar cu o strângere de inimă.

Plecă spre oraş, depăşi hotelul *Torarica* şi se opri în faţa barului *Papillon* de partea cealaltă a zonei

Combeweg. Lăsându-şi maşina, se întoarse înapoi şi pătrunse în grădina hotelului trecând prin terenul viran cu care se prelungea aceasta. Ocoli apoi peluza şi ajunse în faţa uşii camerei sale, dinspre grădină. Nicio lumină nu era aprinsă. Răsuci cheia în broască. Camera era goală. Aprinse lumina, scotoci printre lucrurile sale, luă câteva din cele necesare, îşi luă servieta şi ieşi tiptil. Malko lipsise câteva nopţi de la hotel aşa încât personalul nu ar fi fost prea mirat văzând că lipseşte.

Afară în faţa barului *Papillon,* două tinere prostituate îi adresară un zâmbet promiţător. Malko urcă în maşina sa Colt şi porni spre Eldoradolaan.

*

Greta Koopsie, coafată, machiată, parfumată, arbora o bluză albă cu un decolteu adânc, superb şi o fustă mini din piele, imitând pantera. Era panoplia unei femei care avea chef să ademenească un bărbat în patul ei. Îl privi pe Malko cu un amestec de timiditate şi îndrăzneală. Îi luă bagajele din mână şi îi spuse:

— Instalaţi-vă!

Camera, un fel de *capharnaüm* înţesat de maşini de jocuri mecanice, era cufundată într-un întuneric aproape total; o muzică romantică se auzea dintr-un difuzor invizibil. La video se zăreau scene dintr-un film cunoscut, dar fără sonor. După câteva imagini, Malko recunoscu filmul „Emmanuelle”. Greta reveni şi se aşeză lângă Malko pe divan foarte jos, în faţa lui.

— V-am pregătit ceva de mâncare, îi spuse ea.

— Nu prea mi-e foame, mărturisi Malko.

Fata se îndreptă spre bar într-un mod ostentativ, fiecare mişcare şi gest fiind de fapt nişte provocări mute. Un dop de şampanie sări pe neaşteptate şi fata se întoarse spre Malko cu o sticlă de Moët et Chandon în mână şi cu două pahare.

— Este un cadou, spuse ea. Îl vom bea împreună. Se aşeză eu picioarele într-o parte, cu fusta mulată peste fese, ridicată până sus spre coapse. Când se aplecă să-i dea paharul lui Malko, părul ei lung şi desfăcut îi atinse în mod plăcut acestuia obrazul. Îi turnă şampanie şi apoi ciocniră paharele:

— În cinstea ospitalităţii dumneavoastră, spuse Malko.

Bulele de şampanie îi gâdilau plăcut cerul gurii. Greta îl devora, în linişte, din priviri. Avea o expresie total diferită de cea de dinainte.

Malko înţelese raţiunea acestei transformări: ca multe alte femei, Greta avea nevoie să se simtă utilă, să protejeze un bărbat. Numai atunci se simţea împlinită!

Micuţa secretară din Rotterdam se afla deci amestecată fără voie într-o aventură veritabilă, periculoasă şi excitantă. Malko se simţea înduioşat. Băură fără să spună ceva, apoi Greta îi zise cu o voce visătoare:

— Sunt sigură că tot ce faceţi este pasionant.

Malko nu răspunse aşa că tânăra adăugă:

— Oh. Nu vă cer să-mi vorbiţi despre asta. Sunt pur şi simplu fericită că vă aflaţi aici. Nu vă temeţi, nu voi fi curioasă.

Apoi dădu paharul pe gât pentru a prinde puţin curaj şi îl umplu din nou.

Atitudinea de camaraderie aproape platonică a Gretei de dinainte, dispăru total. Când Malko îi întâlni privirea, văzu doi ochi negri arzând de dorinţă. Cu toate astea, Malko îşi repeta în minte toate detaliile planului său. Multe dintre ele depindeau de Herbert Van Mook iar restul de noroc.

Zarurile fuseseră aruncate. Mai avea douăzeci şi patru de ore. Malko bău din nou şampanie. Grefa îi umplea paharul mereu. Pe jumătate întins pe pernele divanului, Malko se destindea încetul cu încetul privind filmul cu coada ochiului.

Deodată, Greta apăsă pe telecomandă şi imaginea rămase fixă pe scena „violului" lui Emmanuelle în avion. Deîndată, Greta se lipi de Malko şi-l sărută pe gură, cu buzele întredeschise. El îşi strecură un braţ în jurul taliei ei, simţindu-i bazinul lipit de al lui. Greta îl sărută cu ardoare, pasiune şi chiar cu puţină tandreţe.

Malko îşi trecu palma peste crupa ei şi Greta îşi cambră şoldurile precum o pisică. Tot fără să scoată vreun cuvânt. Apoi Malko începu să o descopere încetul cu încetul, jenat dar şi excitat în acelaşi timp.

Când îi atinse abdomenul, descoperi două lucruri. Mai întâi Greta, ca majoritatea femeilor care-şi primesc amanţi în pat, nu purta nimic sub fustă şi al doilea, faptul că nu era deloc „frigidă" cum crezuse el.

Fata se desprinse puţin de el şi îi spuse în şoaptă.

— Mi-era teamă că nu vă plac, după câte v-am spus înainte despre mine.

Încet, degetele ei desfăcură nasturii cămăşii lui Malko şi gura sa începu să-i sărute pieptul. Malko închise ochii, savurând această plăcere fină. Când

femeile „frigide” se hotărăsc să schimbe modul de a acţiona, devin într-adevăr imbatabile.

*

Discul se terminase de mult şi Greta nu se gândea să-l mai schimbe. Dar şi fără ritmul *„meringué”*. Greta îşi propusese să extragă din Malko plăcerea până la ultima picătură. Fusta ei mini şi bluza cea albă zburaseră de mult în mijlocul camerei. Sportul îi conservase un corp ferm şi suplu în acelaşi timp pe care părea fericită să-l întrebuinţeze şi în alte scopuri decât jogging-ul.

Îl instalase pe Malko confortabil pe divan, după ce îi scosese toate hainele, precum un paşă în mijlocul haremului. Greta se aşezase între picioarele lui, opintindu-se într-o felaţie savuroasă şi interminabilă din care părea că simte tot atâta plăcere cât Malko. Crupa sa se ondula fără încetare, ca şi cum ar fi chemat mereu un amant invizibil. La un moment dat, din cauza jocului prelungit, simţi că Malko este la capătul plăcerii, în loc să-l agaseze, limba ei îl învălui cu o asemenea mişcare, încât acesta ejaculă inundându-i gura, arcuit de spasmul plăcerii precum o persoană electrocutată.

Greta, la rândul ei, tremura din tot corpul; muşchii i se înţepeniră, ca şi cum ar fi simţit un orgasm, dar nu-şi lăsă „prada” nicio secundă, continuându-şi mângâierea precum o pisică ce-şi linge puii.

Mai târziu, după ce mai băură puţină şampanie, îi şopti lui Malko la ureche cu o gură umedă de plăcere:

— Vreau să te simt în interiorul meu!

Ca o albinuţă harnică, Greta reluă felaţia, îndulcită de prospeţimea şi savoarea şampaniei Moët et Chandorţ încetul cu încetul, Malko se simţi din nou viguros. Greta părea neobosită.

Malko o penetră cu forţă, atât de tare îl excitase. Sexul lui părea că ia foc. Greta începu să strige. Apoi începu să se mişte cu multă vigoare. Deodată se opri, legănându-şi capul de la dreapta la stânga şi începu să geamă:

— Nu, nu, nu vreau, nu mai vreau…

Malko rămase nemişcat, apoi începu din nou să se mişte, ceea ce declanşă din nou mişcările ei contrare şi cu aceeaşi reacţie:

— Dar, ce ai? Ce s-a întâmplat?

Ochii ei negri ardeau cu o flacără insolită.

— Nu pot, gemu ea; nu pot să termin… cu un bărbat care nu mă iubeşte. Am impresia că sunt violată, că mă aflu cu soţul meu. Nu te mai mişca, rămâi pur şi simplu în mine. Apoi Greta îşi înnodă mâinile în jurul corpului lui Malko, lipindu-l strâns de ea, ondulându-se sub el şi scoţând nişte gemete scurte de fericire. Respiraţia ei deveni din ce în ce mai rapidă şi încetul cu încetul bazinul ei regăsi acelaşi ritm cu corpul lui Malko.

La un moment dat, Greta scoase un geamăt înăbuşit, picioarele se deschiseră, se ridicară spre cer, bazinul îi tresăltă şi în câteva secunde fu traversată de un orgasm violent şi scurt. Apoi picioarele se lăsară în jos şi rămase total imobilă, aproape fără respiraţie, încă în extaz. Apoi îşi potriviră împreună suflul respiraţiilor. Greta nu vorbea deloc, parcă jenată că se lăsase antrenată de puterea plăcerii. Apoi, deodată, făcu o mişcare

inversă; se întoarse cu faţa îngropată în pernele divanului lăsându-i lui Malko imaginea superbă a feselor ei.

— Te rog, încet, spuse ea.

Malko, foarte excitat, realiză că siluetele lor se reflectau într-o oglindă mare aşezată lângă una din maşinile automate.

Fascinat, el întâlni privirea Gretei care, la rândul ei, privea membrul lui pe cale s-o penetreze din nou. Încetul cu încetul Greta simţi o plăcere intensă, mai întâi se destinse apoi îşi dădu seama că nu mai este capriciul unei femei îndrăgostite, ci mai de grabă un fel de pulsaţie sexuală instinctivă. Malko o prinse de şolduri cu putere şi îi smulse de fiecare dată câte un strigăt de plăcere. Explodară în acelaşi timp amândoi, simţindu-i carnea tare a trupului ei tresărind lângă al lui. Apoi, lent, ca şi cum ar fi intrat într-o stare de leşin, Greta deveni moale şi se lungi peste el fără a scăpa din ochi imaginea lor reflectată în oglindă.

Malko se simţea golit după aceste două orgasme atât de violente. Greta bău un alt pahar de şampanie, aprinse o ţigară şi se întoarse spre el.

— Am vrut să te fac fericit, spuse ea.

— Ai reuşit, spuse Malko,

Dacă urma să moară, cel puţin avusese o compensaţie. Gândul îi zbură la Alexandra şi la castelul lui. Fu cuprins de o oarecare spaimă. Întotdeauna este mult mai târziu decât credem...

Poate într-o zi va sta mai mult cu ea, dar nu vor mai recupera niciodată momentele risipite pentru totdeauna în hăul timpului.

— La ce te gândeşti? întrebă Greta.

— La ceea ce am de făcut, spuse el. Nu este prea uşor.

Greta fuma în linişte, apoi îi spuse:

— Ia-mă cu tine mâine.

Era atât de neaşteptată cererea încât nu-şi putu ascunde surprinderea. Greta surâse puţin contrariată.

— Ştiu că este o nebunie ceea ce-ţi cer. Dar aici mă plictisesc îngrozitor. Am făcut o greşeală că am venit la Paramaribo. Credeam că voi descoperi o lume nouă, aventura, şi în schimb m-am trezit într-un birou ca la Rotterdam şi cu bărbaţi care roiesc în jurul meu vrând să se culce cu mine între două uşi, pe furiş. Tu eşti diferit. Nu ştiu exact cu ce te ocupi, dar aş vrea să particip măcar odată în viaţă la ceva care să-mi dea aceeaşi satisfacţie ca atunci când fac dragoste bine...

Sinceritatea ei era evidentă iar lui Malko i se puse un nod în gât. O mângâie tandru pe păr.

— Nu pot. Este foarte periculos.

Rămase un moment tăcută apoi îşi scutură părul lung şi negru ca şi cum ar fi vrut să uite tot ce spusese.

— Bine, hai să ne culcăm. Mâine dimineaţă mă duc la birou la ora şapte şi jumătate. Mă întorc pe la prânz. Mai eşti încă aici?

— Da. Îţi promit.

Greta se întoarse şi-l sărută prelung pe gură.

*

Herbert Van Mook privi cerul înnorat şi brusc îi veni în minte că aceasta era ziua decisivă. Îl

cuprinse o anume teamă. Rachel dormea încă, la fel ca şi Selim, şoferul camionului. În jurul fermei nu se zărea nimic suspect. Despre Ayub, barmanul ucis, nu se aflase încă nimic. Căscă lung şi-şi întinse braţele. Dacă totul mergea bine, peste câteva ore devenea miliardar.

Începu să se îmbrace şi-şi strecură în cizmă un pistol mic automat 32 cu un singur glonţ pe ţeavă. În prag apăru Eric, barmanul, cu trăsăturile trase şi cearcăne la ochi.

— Nu am putut să dorm, spuse el, sunt frânt de oboseală.

Herbert Van Mook îl privi glacial.

— Rău ai făcut, pentru că nici noaptea următoare nu vei dormi prea mult.

Van Mook îşi pusese în gând să-l lichideze şi pe Eric de îndată ce aurul va fi încărcat. Rămânea numai comanditarul – Malko – care îi punea probleme. Dar îndată ce va pune mâna pe aur…

O scutură pe Rachel care se trezi tresărind:

— Hai, trebuie să plecăm peste două ore.

Malko se uită la ceas. Era ora şase fără zece minute, seara. Peste o jumătate de oră se lăsa întunericul. Puţin înainte primise un telefon de la Cristina prin care îi confirma că nu se schimbase nimic. Dormise până spre orele unsprezece dimineaţa. Chiar profund. Ca o reacţie la starea încordată în care se afla. Greta venise să-l îmbie cu nişte fructe proaspete. Mâncară, apoi făcură din nou dragoste, de data asta mai simplu, cu mai multă tandreţe.

În timpul după amiezii, în orele atât de calde, aţipiră un timp, iar acum, de câteva momente,

rămaseră tăcuţi unul lângă altul. Malko reflecta la ce avea de făcut iar tânăra olandeză prefera să nu se gândească că urma să se despartă de el.

La fel ca partenerii care se despart într-un aeroport, care au o mulţime de lucruri să-şi spună, dar rămân tăcuţi.

Greta se cuibări lângă Malko şi rămaseră îmbrăţişaţi până când se făcu întuneric total. Malko se afla într-o stare de agitaţie. Era nerăbdător să-i întâlnească pe ceilalţi şi să verifice dacă totul era în regulă. Tânăra olandeză îl simţi şi-i spuse cu blândeţe:

— Trebuie sa pleci, nu-i aşa? Hai, du-te!

Îl însoţi până la maşină şi în ultimul moment îl strânse cu putere în braţe. Apoi se îndepărtă în fugă spre scara exterioară fără să-şi întoarcă privirea.

*

Farurile maşinii luminară poteca. Inima lui Malko bătea năvalnic, dar rămase calm. Urma să înfrunte nu numai armata surinameză dar şi pe complicii lui. Era absolut sigur că un om ca Herbert Van Mook nu avea decât o idee în cap: să-l ucidă şi să fugă cu aurul. Nici ceilalţi nu erau mai buni. Dar toţi ignorau faptul că Malko, ca şi ei de alt fel, era un bun cunoscător al sufletului omenesc.

Capitolul XII

Dutchie aştepta de câtva timp prin preajma poştei. Aici era locul de întâlnire al tuturor celor fără căpătâi din Paramaribo, atunci când căutau diverse aventuri. Telefonul internaţional se închidea pe la

orele zece seara şi mulţi străini veneau aici să-şi sune familia după ce terminau lucrul. Dutchie pusese ochii pe un tânăr coreean care îi plăcea foarte mult. Puţin mai încolo, chiar pe pavimentul staţiei de benzină Esso, închisă, nişte maşini cu portierele deschise aşteptau cu radioul dat la maximum. Proprietarii lor erau cei care racolau fetele. Dădeau un tur pe la *Skorpio* în faţa barului *Krasnapolski* şi după aceea direct spre malurile Surinam-ului. Fetele nu erau sălbatice ci dimpotrivă, încălzite de muzică şi rom se lăsau uşor manipulate.

Dutchie se uită la ceas nerăbdător, uşor contrariat. Nu mai avea timp să-l aştepte pe tânărul coreean în seara asta. O lăsă pe altă dată. Nici nu se punea problema să-l supere pe Van Mook întârziind.

Urcă în bătrâna sa Toyotă şi se îndreptă spre ieşirea din oraş. Rita Moengo se culca devreme, întotdeauna. Probabil, la ora asta dormea deja, îşi zise el. Rita îi spuse odată că se trezea la ora şase dimineaţa, să joace tenis.

Efectiv toată vila Ritei era cufundată în întuneric. Totuşi, Dutchie se simţea oarecum neliniştit. Îşi luase cu el şi cuţitul cu lamă crestată.

Se apropie de grilaj. În tot cartierul lătrau câinii. Asta era una din problemele oraşului. Dacă maidanezul Ritei îl auzea pe Dutchie şi se alătura corului general al câinilor din cartier, risca ca fata să se trezească. Cu ochii holbaţi în întunericul serii, tânărul mecanic scrută obscuritatea şi zări silueta unui câine care cobora scările apropiindu-se de grilaj. Acesta, bucuros, începu să dea din coadă. Dutchie îl mângâie prin gard şi dintr-o săritură se trezi peste grilaj cu sufletul la gură. Nu. Făcuse

niciun zgomot. Câinele îl însoţi, gudurându-se pe lângă el. Dutchie ştia că secretara dormea cu ferestrele deschise pentru că nu avea aer condiţionat. Uşa salonului era deschisă. Se strecură uşor, ajutat de razele lunii; se opri, ascultând respiraţia regulată a Ritei care străpungea liniştea nopţii. Dutchie încercă să-şi dea seama în ce parte a camerei se află pentru a căuta mai bine geanta Ritei. O găsi destul de repede, pe o măsuţă joasă lângă pat. Era momentul cel mai dificil. Câinele îl observa nemişcat. Dutchie avea gura uscată, aşteptând în fiecare moment ca acesta să înceapă să latre. Băgă mâna în geantă cu precauţie, scotoci şi deodată simţi legătura de chei.

Le scoase cu mare băgare de seamă, cu două degete, chiar în momentul în care câinele, care avea chef de joacă, începu să-i lingă încheietura mâinii, împingându-l cu botul.

Surprins, Dutchie scăpă cheile din mână care căzură pe parchet făcând un zgomot puternic. Cu un mormăit înfundat, secretara se trezi şi strigă:

— Titus! Termină!

Dacă Dutchie ar fi avut puţină prezenţă de spirit, ar fi luat rapid cheile de jos şi ar fi fugit cât îl ţineau picioarele. Dar el rămase împietrit, cu inima gata să-i sară din piept.

Brusc, o lumină violentă inundă camera. Secretara, trezită pe neaşteptate, îl privea năucită de somn şi de uimire, arătându-şi fără voie sânii voluminoşi mulaţi într-o cămăşuţă de noapte din satin negru, de altfel destul de apetisantă în aşternutul patului. Oricare bărbat ar fi fost încântat de o astfel de imagine, dar Dutchie avea în cap

numai imaginea coreeanului. El văzu numai faţa uimită şi crispată a fetei, mai întâi de frică apoi de surpriza atât de mare.

— Dutchie! Ce faci aici?

Vocea i se îndulci când pronunţă cuvântul „aici”. Rita era chiar gata să creadă că tânărul mecanic venise să-i ofere serviciile lui în urma avansurilor pe care ea i le făcuse. Dar Dutchie nu se mişca, neîndrăznind nici să ridice cheile de jos, nici să fugă. Herbert Van Mook era capabil să-l ucidă dacă venea fără ele.

Secretara reuşi în cele din urmă să surâdă.

— Ei, Dutchie, spune ceva, pentru Dumnezeu!

Cum tânărul mecanic rămase mut, ea dădu la o parte cearceaful, având grijă să-şi arate coapsele goale, se ridică şi se îndreptă spre el fără nicio teamă. Îl considerase întotdeauna pe Dutchie total inofensiv. Dar gestul lui fu atât de rapid, încât tânăra secretară nu-şi dădu seama. Pe ascuns, Dutchie îşi scoase cuţitul şi cu o cruzime neaşteptată i-l împlântă în sânul stâng, tăind ca într-o bucată de brânză.

Timp de o fracţiune de secundă, fata privi, fără să înţeleagă, ochii negri şi plini de răutate ai lui Dutchie, apoi sângele îi inundă cămaşa de noapte. Brusc, durerea îi cuprinse tot corpul, făcând-o să urle; se îndreptă clătinându-se spre pat, cu creierul golit, în faţa acestei agresiuni neaşteptate. Câinele începu să latre la Dutchie, înconjurându-l cu un aer ameninţător. Tânărul metis se aplecă şi tăie cu o lovitură scurtă gâtul animalului. Câinele căzu, scuturat de spasme, clănţănind din dinţi şi golindu-se de sânge.

Rita Moengo se îndreptă cu un ultim efort spre telefon. Dutchie o prinse şi luând din zbor o scrumieră grea de cristal o lovi cu o furie oarbă peste ceafă. Fata scoase un geamăt surd. Aşezat în genunchi, pe pat, cu mâna stângă pe umărul victimei, Dutchie continua să o lovească până când osul craniului se zdrobi complet. Aruncă scrumiera şi îi înlătură şuviţele de păr care îi atinseseră faţa. Pentru câteva minute fusese scos din minţi. Frica şi apoi acea privire a Ritei care îl umilise, ca şi cum tânăra ar fi putut „să-l cumpere" îl înnebuniseră. Şterse lama cuţitului pe cearceafuri, îl puse în buzunar şi se aşeză în patru labe căutând cheile.

Apoi coborî scara, sări grilajul porţii şi se trezi liber în strada pustie. Herbert Van Mook putea să fie mândru de el.

Totuşi, groaza şi neliniştea puseră stăpânire pe el. Dacă se descoperea cadavrul Ritei, risca mari necazuri. De ce n-ar pleca cu Van Mook? Acum, că-i cunoştea secretul olandezului, nu putea să-l refuze. Înviorat de această idee, se grăbi spre locul de întâlnire.

*

Mama Harb ascuţea lama cuţitului, cu obrazul crispat de atenţie. Ridică lama la lumină şi o admiră. Apoi, luă o foaie de hârtie şi o tăie în două, fără efort. Mulţumită, puse cuţitul în haină, stinse lumina şi ieşi. Dorea să-şi vadă fiul pentru ultima oară şi dacă era cazul, să le dea o mână de ajutor celor care voiau să-l salveze. Graţie Cristinei Ganders ştia locul atacului. Foarte credincioasă, bătrâna îşi spuse

că vecinătatea catedralei îi va purta noroc. Mergea cu paşi mari şi apăsaţi, îndreptându-se spre arborii giganţi de acajou din Nassylaan. Îşi puse în buzunar şi ceva de mâncare în caz că i se tăcea foame. În celălalt buzunar, strângea cu mâna ultima scrisoare a fiului ei mult iubit.

*

Malko cuprinse cu privirea armele întinse pe masă. Un pistol Beretta, două mitraliere Uzi şi două pistoale M 16. Acasă la. Tonton, toate armele erau verificate, puse la punct apoi încărcate. Într-un săculeţ de pânză se aflau încărcătoarele şi cartuşele pentru pistolul Beretta.

Vasul fusese tras la mal, chiar în faţa Băncii Centrale. Midnight Cowboy trebuia să fi ajuns deja la bacul Carolina. Ambulanţa fusese ascunsă după hangarul pentru nave al bătrânului francez. Tonton dădea în cărţi în colţul mesei, Herbert cu privirea în gol se juca cu o sticlă goală, observat cu mare atenţie de privirea pătrunzătoare a tinerei Rachel.

Eric se străduia să privească nişte desene animate după ce băuse una după alta vreo cinci, şase beri având gâtul uscat de emoţie şi tensiune. Nimeni nu avea chef de vorbă. Era ora unsprezece seara şi mai rămăsese o jumătate de oră până la interdicţia de noapte.

Îl aşteptau pe Dutchie, dar acesta întârzia. În mintea sa, Herbert îşi reproşă că avusese atâta încredere în puştiul ăsta. Tânărul homosexual era capabil să-i lase baltă şi să fugă. Herbert simţea un bolovan în stomac din cauza neliniştii. Tonton

Beretta terminase de făcut pasenţa, se ridică şi se duse la fereastră să privească înspre grădină.

— Uite vi… vi… vine cineva!

— E Dutchie, sări în sus de bucurie Herbert, luându-i-se o piatră de pe inimă.

Toţi pândeau uşa. Dar nu se deschidea. Van Mook se întoarse către Tonton.

— Spui numai prostii!

Furios, Beretta se năpusti afară.

— Mă duc să văd.

Rămaseră toţi în aşteptare, încordaţi, cu ochii pe arme, gândindu-se ia tot felul de lucruri. Deodată, se auziră nişte strigăte în grădină. Malko şi Van Mook săriră de la locurile lor. Dădură peste Tonton Beretta care ţinea pe cineva ce se zbătea cu furie şi pe care-l zvârli efectiv în interiorul camerei.

— Am găsit-o în… ha… hangar! îi anunţă el.

Era Greta Koopsie! Malko simţi că i se opreşte inima în loc. Nu mai avu timp să intervină. Herbert Van Mook îi dădu o palmă îngrozitoare tinerei femei, lovind-o de perete. Se pregătea s-o lovească din nou când Malko reuşi să se interpună.

— Încetaţi! O cunosc!

Malko o ajută pe Grefa să se ridice. Mâinile îi tremurau dar privirea ei era fermă. Îl înfruntă cu curaj pe Malko.

— Ce cauţi aici? o întrebă el. Cine ţi-a spus că suntem aici?

— Cristina, bâigui ea. Am minţit-o. L-am spus că am ceva foarte important să-ţi comunic.

— De ce ai venit?

Fata îşi plecă privirea şi murmură:

— Vreau să vin cu tine.

Ceilalţi, adunaţi în cerc în jurul celor doi, ascultau cu gurile căscate de uimire.

Niciunul dintre ei nu o cunoştea pe tânăra olandeză. Malko, la rândul lui, era uimit de starea de inconştienţă şi de încăpăţânarea tinerei femei! O luă pe după umeri şi îi spuse cu blândeţe.

— Este imposibil. Este o operaţiune foarte periculoasă. Ţi-am mai spus doar. Trebuie să te întorci. Înţelegi? Este imposibil să vii cu mine.

Vorbise destul de tare şi Greta tresări, ca şi cum se trezea dintr-un vis.

— Bine, spuse ea, iartă-mă. O să plec acasă.

Greta se îndreptă spre uşă, dar se opri dintr-o dată. Tonton Beretta îşi îndreptă pistolul către ea cu o intenţie periculoasă:

— Dacă vră... vră... vrăbiuţa asta ple... pleacă îi descarc glo... gloanţele în stomac.

Malko se interpuse din nou.

— Ce v-a apucat? Eu răspund pentru ea. Beretta îşi scutură capul chel şi spuse:

— ... Ră... răspunzi pe... pentru ea... pe dracu! Dacă a venit, să rămână!

— De unde a mai apărut şi asta? întrebă Van Mook total uimit.

— M-am ascuns la ea, explică Malko.

Tonton Beretta mormăi cam pentru sine, fără a lăsa arma din mână. Era decis să-şi pună ideea în aplicare. Rachel nu o slăbea din priviri pe noua sosită, furioasă foc de concurenţa neaşteptată. Bătăile scurte care se. Auziră la uşă îi făcură pe toţi să tresară. Beretta, cu arma în mână, se îndreptă spre uşă şi strigă:

— Cine-i acolo?

— Dutchie!

Francezul îi deschise uşa tânărului metis. Acesta se îndreptă ţintă spre Van, Mook. Îi întinse un teanc de chei şi îi spuse cu o mândrie puţin spăşită:

— Domnule Van Mook, totul a decurs cum trebuia.

Olandezul luă cheile şi le săltă în mână. Malko observă îndată ceva ciudat şi puse degetul pe o pată mare de sânge de pe cămaşa lui Dutchie.

— Ce-i asta?

Malko şi Beretta se apropiară şi ei. Era clar că era vorba de sânge. Dutchie, încurcat, dădu cu mâna peste pată ca şi cum ar fi vrut s-o şteargă apoi spuse cu o voce nesigură:

— Idioata aia a vrut să cheme poliţia.

Palma enormă a lui Van Mook îl lovi pe Dutchie trosnind ca o armă de foc.

— Imbecilule! Ce-ai făcut?

Dutchie se ridică, ţinându-şi bărbia dislocată cu mâna şi cu ochii-n lacrimi spuse:

— E în regulă domnule Van Mook, nu a mai avut timp s-o facă.

— Ai ucis-o? întrebă Malko îngrozit.

Începea bine! Greta Koopsie era albă ca varul. Dutchie nu răspunse dar tăcerea lui era elocventă. Malko simţi că se înăbuşă de furie.

Operaţiunea nici nu începuse propriu-zis, dar derapase deja… Şi încă ce derapaj…

Îl privi cu dezgust pe Dutchie care se străduia să fie cât mai umil.

— Imbecilul ăsta o să conducă camionul, apoi îl lăsăm în pace.

Malko realiză deodată că Greta Koopsie asistase la întreaga scenă. Armele erau întinse pe masă sub

ochii tuturor.

În cele din urmă, punctul de vedere a lui Beretta era de înţeles. Era suficientă cea mai mică inadvertenţă. Apoi, era inutil să-şi pună în cap pe cei de care avea atâta nevoie. Cu atât mai mult cu cât mai avea ceva important să le comunice complicilor săi „drăgălaşi”.

— Foarte bine, spuse el francezului. Greta rămâne cu noi.

— E... e... mai bine aşa, mormăi Tonton Beretta privind-o cu ură pe tânăra olandeză.

Privirea lui Van Mook nu-l slăbea pe Dutchie. Dacă mecanicul rămânea la Paramaribo putea fi prins. Tânărul metis era singurul care-l putea incrimina pe olandez.

Niciodată nu poţi fi sigur de viitor...

Dutchie îi interceptă privirea. Îşi spuse că la prima ocazie ivită acesta îl va strânge de gât.

Pentru olandez, alianţa cu Tonton Beretta era indispensabilă în situaţia dată.

Van Mook îl privi pieziş şi pe Eric barmanul apoi se apropie de Malko.

— Îmi pare rău pentru secretară, spuse el cu o voce mieroasă – de fapt puţin îi păsa – dar cel puţin am obţinut cheile, aşa că ne putem pregăti.

— Exact, spuse Malko, dar a apărut o mică schimbare.

— Care? spuseră într-un glas Beretta şi Van Mook.

— Am aflat că transferul lui Julius Harb trebuie să se facă imediat după interdicţia de noapte, explică Malko cu inocenţă. Trebuie deci să ne ocupăm mai întâi de Julius Harb şi apoi de Banca Centrală.

O linişte „furioasă” se lăsă între. Cei prezenţi.

Trăsăturile lui Van Mook păreau o mască de ceară care începuse să se topească.

Capitolul XIII

Într-o linişte mormântală, Malko observă pe rând chipurile celor prezenţi. Numai Rachel rămase indiferentă. Tonton Beretta se făcu mic de tot, Eric barmanul rămase împietrit, Dutchie părea înfricoşat şi Herbert Van Mook alb de furie, îl fixă pe Malko cu nişte ochi de nebun.

— Este imposibil! explodă olandezul. Tot oraşul va fi în alertă. Vor fi patrule peste tot, ne vor prinde imediat. Trebuie să mergem mai întâi la Banca Centrală.

— Nu vom folosi şoselele care ies din oraş, remarcă Malko, vom fugi pe apă. Centrul oraşului nu va fi supravegheat în mod special, dimpotrivă. Nu se vor gândi deloc că suntem atât de aproape de ei.

Tonton Beretta scutură capul cu un aer dezgustat.

— E o pro… prostie! Ne vor prinde imediat! Trebuie să luăm aurul imediat. Chiar… chiar acum. Peste o jum… jumătate de oră… cu orice preţ.

Van Mook nici măcar nu mai reuşea să articuleze vreun cuvânt, din cauza furiei.

Prudent, Malko se apropie de masa pe care erau aşezate armele. Fără ostentaţie, puse mâna pe o armă Uzi.

Dacă el ar fi murit, ceilalţi nu puteau deschide safe-ul, chiar dacă aveau cheile, pentru că numai el cunoştea cifrul. Ar fi putut totuşi să-l tortureze pentru a-i smulge secretul acestui cifru.

Întâlni privirea Gretei Koopsie care era fascinată şi

îngrozită totodată. Cărţile fuseseră date pe faţă. Liniştea se prelungea.

— Vă rămâne foarte puţin timp la dispoziţie şi vă hotărâţi, îi anunţă Malko. Peste o jumătate de oră trebuie să începem acţiunea, după aceea va fi prea periculos.

Van Mook îl apostrofă:

— Şi dacă nu mergem?

— E dreptul vostru. Mă voi duce singur şi dacă prin minune reuşesc, voi încerca să fug şi să las aurul.

— Ştiţi prea bine că singur nu aveţi nicio şansă, îi spuse Van Mook. Şi în plus armele astea sunt ale mele.

Malko se trezi într-un impas. Beretta şi Van Mook schimbară nişte priviri furibunde. Dacă Malko se îndoise asupra bunei credinţe a celor doi, toate îndoielile i se risipiră. Era evident că îi interesa numai aurul Băncii Centrale.

Deci, hotărârea lui era cea bună, iar el trebuia să le ţină piept indiferent ce se întâmpla. Clipele se scurgeau într-o linişte de plumb.

Malko îşi imagina circumvoluţiunile creierului lui Van Mook într-o fierbere continuă, căutând o soluţie. Deodată, îi veni o idee, singura salvatoare în acel moment. Prezenţa lui Dutchie îl inspiră. I se adresă direct lui Van Mook:

— Trebuie să vă amintesc ceva: prietenul dumneavoastră Dutchie a asasinat-o pe secretara băncii. La fel aţi procedat şi dumneavoastră cu Ayub, barmanul de la *Parbo Inn.* Aceste două crime vor face valuri. Dacă rămâneţi la Paramaribo riscaţi necazuri serioase... Poate e mai puţin periculoasă acţiunea mea... Cel puţin, în urma ei veţi obţine

douăzeci şi cinci de kilograme de aur şi puteţi să începeţi o nouă viaţă.

— Şi eu? întrebă Tonton Beretta. Eu... cu ce mă aleg?

— Dacă rămâneţi, zise Malko, veţi avea probleme din cauza lui Ayub. Dacă mă ajutaţi, veţi avea un lingou de aur de douăsprezece kilograme şi ceva.

Se făcu din nou linişte. Rachel părea total absentă. Greta Koopsie nu-şi mai putea lua ochii de la Malko. Dutchie îşi pipăia maxilarul zdrobit, dorind, probabil, să plece cât mai repede. De afară se auzi lătratul furios al unui câine. Cu fruntea încreţită, Van Mook părea cufundat în gânduri.

Eric, barmanul, deschise ochii cât cepele, privind când la Malko, când la Van Mook. Şi el regreta că se lăsase prins în cursă.

În cele din urmă, Herbert Van Mook se hotărî şi privi spre armele întinse pe masă.

— Bine. Facem cum spuneţi dumneavoastră. Nu avem de ales.

Tonton Beretta deschise gura să spună ceva dar o închise imediat. Eric deveni palid. Ar fi preferat o ruptură diplomatică care să-i permită întoarcerea la barul său, în vârful picioarelor.

Privirea lui Malko parcurse încet toate chipurile din faţa lui. Imaginea mergea de la faţa indiferentă a lui Rachel până la ura totală din ochii albaştri ai lui Herbert Van Mook, Apoi îşi privi ceasul. Mai erau douăzeci de minute până la miezul nopţii. Numărătoarea inversă începuse. Dintre toţi, cel mai descompus la faţă părea Dutchie. Acesta îşi turnă un pahar zdravăn de rom, urmat de altele, dintr-o sticlă de Black Cat.

Malko câştigase prima manşă, dar nu putea să lase garda în jos. A se lansa în această operaţiune cu o asemenea echipă era aproape la fel de periculos cu a adormi în acelaşi culcuş cu o familie de şerpi cu clopoţei.

*

— Plecăm peste cinci minute, îi anunţă Malko. Herbert, Eric, Tonton şi cu mine în ambulanţa condusă de Dutchie. Cele două femei vor lua maşina mea şi se vor duce direct în parcarea din Mirandastraat, lângă reşedinţa consulului Germaniei. Ne vor aştepta acolo. Noi ne vom instala în Gelukkige Dag, lângă spital. Ştiu sigur că vehiculul care-l va transporta pe Julius Harb va fi singur. Îndată ce-l vom zări, Dutchie va demara şi îi va tăia calea, pentru a-l bloca pe Gravenstraat. Prezenţa ambulanţei ne va ajuta să câştigăm câteva secunde preţioase. Vom fi patru persoane pentru a neutraliza vehiculul. Julius Harb va auzi primele focuri de armă. Sper să nu fim obligaţi să tragem. După ce neutralizăm escorta, fugim cu ambulanţa prin Watermolenstraat.

— Dar are sens unic, obiectă Herbert Van Mook.

— La ora aia nu va fi niciun fel de circulaţie, este ora interdicţiei de noapte, îl corectă Malko: în felul ăsta evităm palatul prezidenţial şi Fort Zeelandia. Avem de făcut mai puţin de două sute de metri până la Gelukkige Dag şi la parcarea care se află lângă curtea Băncii Centrale.

Este un loc invizibil de pe stradă şi mă îndoiesc că adversarii noştri vor scotoci Paramaribo casă cu

casă. Vor căuta mai degrabă pe la ieşirile din oraş. După aceea vom trece la faza a doua a operaţiunii.

Van Mobk îl întrebă cu interes:

— Cum vom transporta aurul până la vas?

— Asta-i partea cea mai delicată, mărturisi Malko. Trebuie să traversăm strada Waterkant de mai multe ori. Dar, dacă cineva dintre noi stă la pândă, este posibil să reuşim. Waterkant are sens unic şi deci nu riscăm vreo surpriză, decât dintr-o parte a străzii. În cazul intervenţiei militarilor, dispunem de suficiente arme de foc ca să le ţinem piept exact până când vom reuşi să ajungem la navă. În cel mai rău caz vom abandona o parte din aur.

Un înger trecu, cu aripile sclipind de paiete de aur. Malko se gândi că-i va fi foarte greu să-i dezlipească pe coechipierii săi din camera blindată a băncii. Chiar cu riscul vieţii, aceştia nu vor pleca până nu vor lua cu ei şi ultimul gram de aur.

Nervos, – Herbert Van Mook zdrobea un băţ de chibrit între dinţi.

— E al dracului de riscant, spuse el. Vom fi la patru sute de metri de Fort Zeelandia şi toţi maimuţoii ăia vor fi în alertă.

Malko îl privi cu ochii săi aurii, uşor ironic.

— Vă înţeleg îngrijorarea Herbert. Dar, din nefericire, nu există altă soluţie. Sunteţi sigur de şoferul care ne aşteaptă la Carolina?

— Tot atât de sigur ca de rabla de maşină. Dar cred că l-am motivat suficient, l-am spus că nu este periculos ceea ce face. Sper că va fi acolo. Dacă nu, suntem terminaţi. Era evident. Fără vehicul, vor fi prinşi imediat. Herbert Van Mook părea că înghiţise găluşca şi era hotărât să meargă mai departe.

Era, de fapt, un om de acţiune. Dacă tot era obligat să atace, măcar s-o facă cum trebuie. Ar fi fost stupid să moară cu comoara sub nas. Îşi făcu rapid un calcul mental. Cu douăzeci de mii de dolari kilogramul de aur, însemnau patruzeci de milioane de dolari, în total.

Chiar dacă ar fi fost obligat să dea câte ceva şi asociaţilor pe care nu-i va putea elimina, tot îi mai rămânea suficient pentru a duce o viaţă fabuloasă până la sfârşitul zilelor.

Oricum, cine ar fi putut să-l urmărească?

Surinamezii erau incapabili de aşa ceva iar olandezii aveau şi alte lucruri mai serioase de făcut. I se păru dintrodată lovitura ideală a vieţii lui.

Închise ochii şi se felicită pentru faptul că prevăzuse în planul său iniţial eliminarea lui Beretta. Pentru Malko trebuia să se dovedească mai iscusit. Căci totul depindea de lichidarea lui Malko. Aruncă o privire neîncrezătoare Gretei Koopsie care ignora total în ce viespar nimerise. Şi ea trebuia să dispară. Van Mook luă un pistol M 16, scoase încărcătorul şi verifică trăgaciul. Pentru moment, principala problemă era să reuşească prima parte a operaţiunii… Dacă nu…

Un gând îngrozitor îi trecu prin minte.

— Spuneţi-mi, ce se întâmplă dacă îl transportă cu vreun tanc sau ceva blindat? Ce putem face?

Malko îi înfruntă privirea.

— Nimic, spuse el. Condiţia „sine qua non” este eliberarea lui Julius Harb.

— Bine, dar ne punem pielea în saramură degeaba! protestă olandezul. Ne riscăm vieţile.

— Exact ca la ruletă, spuse Malko, există

totdeauna un risc. Dacă voiaţi securitate socială trebuia să vă angajaţi în armată.

Evident cu un salariu mult mai modest decât... Van Mook puse încărcătorul înapoi foarte nervos. Mi-o va plăti nenorocitul ăsta... îşi spuse el în gând.

— Să mergem, spuse Malko, luând o mitralieră Uzi şi mai multe cartuşe, îndreptându-se spre grădină. Greta Koopsie îl prinse din urmă.

— Veţi ucide nişte oameni? întrebă ea cu o voce pierdută.

Temperatura serii era plăcută; aceasta ar fi putut fi o seară delicioasă pentru doi îndrăgostiţi... Din păcate, avea altceva de făcut, dar problema pe care Greta i-o ridicase îl obseda deja. Malko nu era şi nu putea fi niciodată un asasin. De data asta însă era un fel de război. Iar la război, ca la război... Nu vedea cum ar fi putut conduce operaţiunea asta fără vărsare de sânge...

— Mi-e teamă că aşa voi face, spuse el. Nu există altă posibilitate de a-l elibera pe Julius Harb...

— Dar şi tu poţi fi ucis, nu-i aşa?

— Bineînţeles, ca toată lumea de aici.

— Dumnezeule... Este îngrozitor. Şi cum voi afla?

— Vei auzi nişte împuşcături. Mă îndoiesc că-i putem neutraliza fără să tragem.

Ceilalţi îl urmară şi ei pe Malko. Acesta ridică ochii spre cerul înţesat cu mii şi mii de stele. Se auzi un lătrat de câine, urmat de alţi câini care îi ţineau isonul.

Herbert Van Mook îi şopti ceva lui Rachel care se apropie de Greta Koopsie.

Malko se întoarse spre Tonton Beretta:

— Cunoaşteţi suficient fluviul ca să navigaţi pe

timp de noapte?

Bătrânul francez protestă imediat:

— Nu-i gr... greu. În afară de vechiul crucişător şi un banc de nisip, înainte de a aj... ajunge la Domburg, nu sunt alte obstacole. Apele sunt înalte. Sigur, mai sunt trunchiuri, de copaci, buşteni plutitori, dar...

— Bine, aduceţi ambulanţa, îi ordonă Malko lui Dutchie.

Tânărul mecanic scoase un soi de scâncet strangulat apoi se repezi spre Van Mook agăţându-se de braţul acestuia şi văicărindu-se cu o voce falsă:

— Dom'le Van Mook, nu pot, mi-e frică, lăsaţi-mă aici „vă jur că nu voi spune nimic... pe capul mamei mele...

Van Mook se aplecă, luă pumnalul din centură, îndreptând lama pe orizontală spre abdomenul metisului.

— Dutchie, eu ţin la tine, spuse el fără răutate, dar îţi spun că eşti „terminat". Nu putem avea încredere în tine. Dacă nu vii cu noi, va trebui să-ţi săpăm groapa în grădină...

Dutchie privi pumnalul, apoi chipul olandezului. Înghiţindu-şi suspinele, Dutchie se îndreptă spre hangar, cu umerii căzuţi. Începea bine... După câteva minute, Mercedes-ul 600 vopsit în alb se opri lângă ei.

În afară de brancardele pentru bolnavi, în spate mai puteau lua loc cinci-şase persoane pe cele două banchete. Geamurile fumurii disimulau oarecum interiorul maşinii.

Malko şi Van Mook se aşezară în faţă alături de

Dutchie. Beretta se instală pe bancheta din spate cu Eric şi cu toate armele. Greta şi Rachel se îndreptară spre maşina lui Malko. Acesta privea semaforul, cu gâtul uscat de emoţie. În ambulanţă domnea o linişte de mormânt. Dutdhie ezită în momentul pornirii şi Van Mook îi dădu o lovitură puternică cu cotul.

— Să nu mai faci aşa…

În cele din urmă, tânărul metis smulse ambulanţa de pe potecă, îndreptându-se spre şosea. Pentru a evita Fort Zeelandia, nu o luară pe lângă Anton Dragtenweg, strada ce mergea de-a lungul fluviului, ci întoarseră pe Jan Steenstraat de-a lungul marelui canal, pentru a se îndrepta apoi spre sud, mult mai departe, ajungând în cele din urmă lângă spital pe Gravenstraat. Maşina rula în linişte pe străzile pustii ale oraşului. La zece minute după interdicţia de noapte, nu se mai vedea nici ţipenie pe străzi.

Dutchie opri în sfârşit maşina în străduţa întunecată pe care se afla spitalul, cu vârful maşinii la trei metri distanţă de Gravenstraat, apoi opri motorul şi farurile. În faţa lor, căsuţele vechi de lemn păreau părăsite. Intrarea principală a spitalului se afla la stânga lor. Malko ştia de la Cristina că militarii patrulează rar în centrul oraşului şi mai ales în acest colţ, situat între Ministerul de interne şi Fort Zeelandia. Era ultimul loc unde autorităţile s-ar fi aşteptat la un atac armat. Se auzi un trosnet sec în spate. Tonton Beretta îşi pusese un cartuş în pistol. Apoi se făcu din nou linişte. Primul gong al clopotului de la catedrală care bătu miezul nopţii îi făcu să tresară. Din acest moment intrau în ilegalitate.

Malko lăsă geamul mai jos, apoi ascultă. Nu se auzea nimic: ca atmosfera oraşului Pompei după cataclism; o linişte mormântală. Se întoarse spre Van Mook care-şi. Ţinea arma cu ambele mâini.

— La început, atacăm toţi patru. După aceea, ne împărţim în două grupe. Vă voi acoperi împreună cu Tonton. Dumneavoastră şi Eric deschideţi portierele maşinii lor şi-l scoateţi pe Julius Harb. Este mai uşor pentru că vorbiţi olandeza. În acest timp Dutchie va porni şi ne va aştepta în Watermolenstraat. După aceea, dacă totul decurge bine, dumneavoastră şi cu mine vom rămâne în urmă să neutralizăm un eventual contraatac. Nu ştim în ce stare se află Julius Harb. S-ar putea să fi fost torturat sau foarte slăbit. După aceea, avem mai puţin de trei minute să ne refugiem în parcare. Cred că trebuie să aşteptăm cel puţin două ore înainte de a declanşa a doua parte a operaţiunii. Până la ce oră ne aşteaptă Midnight Cowboy?

— Până când sosim, spuse mohorât Van Mook. Dacă nu, îi voi tăia urechile.

Malko nu-l atenţionă asupra sensului ilogic al frazei: trebuia mai întâi prins pentru a-i tăia ceva.

— Şi dacă imbecilii ăştia de la Fort Zeelandia intervin? continuă Van Mook cu nelinişte.

— Le va trebui cel puţin cinci minute, spuse Malko. Iar acţiunea noastră trebuie să se termine în trei minute. În plus, se va isca o anumită zarvă. Oricum nu putem prevedea „chiar” totul.

Şi el se simţea neliniştit, în ciuda aparenţei sale de încredere în reuşita acţiunii. Acest atac de comando era de o îndrăzneală nebunească, având în vedere echipa de descreieraţi cărora puţin le păsa de actele

de eroism. Totul se baza pe informaţiile Cristinei şi pe o certitudine: niciun vehicul nu circula în timpul interdicţiei de noapte, deci cel care urma să apară era cu siguranţă transferul lui Julius Harb.

Malko deschise încetişor portiera şi porni spre colţul din Gravenstraat. Aruncă o privire şi zări şoseaua care era pustie din ambele părţi. Niciun pieton, niciun vehicul. Foarte departe, înspre partea stângă, sub lumina crudă a razelor nopţii, ghici, pentru că nu se vedeau aproape de loc, siluetele santinelelor palatului prezidenţial.

Erau prea departe pentru a constitui un pericol. Temperatura era foarte plăcută, cu o briză uşoară... Herbert Van Mook se apropie în linişte cu arma în mâini.

— Chiar credeţi că nu putem evita această nebunie? întreba ei cu o jumătate de glas. Ce aţi zice dacă am lua aurul noi doi şi am fugi după ce, le-am da şi celorlalţi câte ceva? De exemplu în Brazilia... Nu-i rău deloc.

Malko nu-i răspunse la această ultimă tentativă, iar Van Mook nu mai insistă.

Cel puţin ştia. Atâta timp cât nu era în faţa safe-ului băncii, ceilalţi îl vor proteja ca pe ochii din cap. Era prea valoros ca să-l piardă. Se mai uitară un moment împrejur apoi se întoarseră la ambulanţă. Trebuia într-adevăr să te apropii foarte mult ca să vezi că în interior se aflau nişte oameni înarmaţi.

O pasăre de noapte scoase un ţipăt ascuţit, strident, neliniştitor, ca un strigăt de om.

Dutchie îşi ţinea mâinile pe volan. Era foarte calm, cu privirea fixă. Herbert se întoarse spre el şi îi spuse:

— Pune-te la adăpost!

Celălalt scoase un pistol M 16. Ceasul de bord indica douăsprezece şi cinci minute noaptea. Interdicţia se ridica la orele patru dimineaţa. Le mai rămăseseră trei ore şi cincizeci şi cinci de minute... de groază... Deodată simţiră un miros teribil de neplăcut. Van Mook îl interpelă pe şofer pe un ton furios:

— Dutchie! Ce Dumnezeu faci?

— Iertaţi-mă dom'le Van Mook, se smiorcăi tânărul, am făcut pe mine de frică... N-am vrut...

Asta le mai lipsea! Mirosul deveni atât de insuportabil încât deschiseră toate geamurile. Se scurseră cinci minute. Deodată se auziră paşi rapizi şi chipul neliniştit al barmanului se aplecă spre portiera dinspre Malko.

— Se apropie două maşini! anunţă el. Merg foarte repede. Sunt prin dreptul cimitirului!

Cel mai vechi cimitir din Paramaribo se afla la marginea străzii Gravenstraat, un kilometru mai sus. Malko simţi o greutate de plumb în stomac. Cristina îi spusese că nu va fi decât o maşină! Sau poate era numai o patrulă? Cum ar fi putut să-şi dea seama dacă era într-adevăr transferul lui Julius Harb sau nu? Avea la dispoziţie cel mult un minut pentru a lua o hotărâre.

Capitolul XIV

Malko sări din ambulanţă şi se repezi în colţul din Gravenstraat. Privi farurile albe care se apropiau. Într-adevăr, erau două vehicule. Dacă era o patrulă, atacul s-ar fi terminat cu o catastrofă. Dar dacă ar fi

fost lăsat să treacă convoiul cu Julius Harb ar fi fost mai rău. Bazându-se pe instinctul său, îi spuse lui Herbert.

— Pornim!

Van Mook şi barmanul ţâşniră din ambulanţă. Van Mook se întoarse spre Dutchie.

— Pornesc spre colţul iadului. Îndată ce ridic mâna, demarezi. Pui maşina de-a curmezişul pe Gravenstraat şi tu te aşezi pe burtă, pe banchetă, până când revenim. Ai înţeles?

— Am înţeles, bâigui mecanicul ale cărui mâini tremurau ca frunzele, încât fu nevoit să şi le încleşteze pe volan. Era o diferenţă enormă între a ucide o femeie fără apărare şi a te găsi prins în mijlocul unui atac armat. Îi văzu pe Malko şi pe barman fugind de-a lungul zidului spitalului, apoi oprindu-se în colţul din Gravenstraat.

Auzea zgomotul celor două maşini care se apropiau. Îşi concentră atenţia spre Herbert Van Mook lipit de un colţ al zidului cu arma în mână, urmat de Tonton Beretta şi pistolul lui M 16 care părea la fel de mare ca şi el. Lângă el se pregătea o adevărată luptă. Malko simţi un nod în gât văzând mai bine primul vehicul: era car de luptă blindat pe opt roţi, ca cel care îi permisese colonelului Bouterse să câştige victoria în timpul Revoluţiei.

În lumina lunii se zări ţeava unei mitraliere grele deasupra turelei. Puteau fi măturaţi toţi de proiectilele trase de sus. În plus, în interiorul carului blindat puteau fi şase sau opt persoane. Vehiculul înainta rapid. Se afla la o sută de metri, apoi la optzeci, şaizeci…

Malko întâlni privirea lui Van Mook paralizat de

uimire. Nu trebuia să-i lase timp de gândire.

— Haideţi! strigă el ca un automat.

Herbert Van Mook ridică braţul pentru a-i face semn lui Dutchie. În spatele lor se auzi zgomotul motorului ambulanţei. Speriat, Dutchie apasă prea tare pe acceleraţie.

Ambulanţa, cu puterea celor două sute de cai, sări literalmente, traversă Gravenstraat ca o rachetă şi bara de protecţie se zdrobi de veranda de lemn a unei căsuţe vechi care zbură în zeci de aşchii împrejur.

Maşina sări înapoi şi apoi rămase nemişcată în mijlocul şoselei cu motorul terminat! Vehiculul blindat se afla la douăzeci de metri de ei.

*

Malko nu reuşi să-şi ia privirea de pe carul armat care se apropia. Cristina nu-i spusese de aşa ceva! În spatele transportului blindat se distingea un minibus Volkswagen! Deci nu era o patrulă militară ci chiar transferul lui Julius Harb. Numai că echipa sa nu era dotată să se bată pu un astfel de adversar. Întoarse capul şi-l zări pe Van Mook care îi făcea semne, insistent. Acum sau niciodată îşi spuse. Acest tip de transport blindat era dotat cu o mitralieră de 50 orientabilă şi două arme care trăgeau de pe axa vehiculului. Cea mai periculoasă era mitraliera 50.

Malko zări la lumina razelor de lună torsul unui militar cu cască ce depăşea turela, cu mâinile fixate pe mânerele de tir ale armei sale. Cu o singură rafală îi putea face pulbere într-o clipă pe toţi patru.

Proiectilele enorme de 12,7 mm la distanţa asta puteau să sfâşie un om în două. Pilotul carului armat frână brusc pentru a nu intra în ambulanţa care tocmai ţâşnise de pe o stradă laterală.

Carul blindat se opri la câţiva metri de Malko. Împins în faţă din cauza şocului de oprire, militarul căzu peste arma sa. Malko îşi ridică arma, ajustă tirul puţin mai jos, la baza turelei, şi apăsă pe trăgaci, în timp ce înainta. În liniştea profundă a nopţii detunăturile armei făcură un zgomot asurzitor. Soldatul, luat prin surprindere, făcu câteva gesturi dezordonate apoi se prăbuşi în faţă, în timp ce mitraliera lui îşi îndreptase ţeava spre cer.

Şoferul minibuzului, surprins, era cât pe ce să ciocnească maşina de carul blindat care-l preceda.

Malko se întoarse spre Herbert Van Mook şi strigă:

— Acoperiţi spatele automitralierei!

Transportul blindat se deschidea în partea din spate. Herbert Van Mook se repezi între cele două vehicule, urmat de Tonton Beretta.

— Veniţi! strigă Malko spre Eric.

Abia distingea pe şoferul minibuzului în spatele parbrizului. În mod logic, în acest minibuz trebuia să se afle Julius Harb. Se scurseseră numai câteva secunde de la prima rafală a mitralierei Uzi dar timpul părea că stă în loc.

În acest moment, într-un zgomot infernal de motor, minibuzul dădu înapoi. Malko ridică arma spre parbriz, imitat de Eric cu pistolul său M 16 şi traseră.

Minibuzul se opri. Câţi oameni puteau fi în interior? Acum distanţa între cele două vehicule era de vreo douăzeci de metri.

Se scursese aproape un minut de la primul foc. Vacarmul iscat risca să alerteze postul PM de la Fort Zeelandia. Malko nu văzu nicio antenă radio pe vehiculul blindat. Deci nu puteau cere ajutoare. Se lipi de minibuz şi trase de portiera culisantă cu violenţă. În acelaşi moment, portiera culisantă se deschise şi zări mai multe siluete care se strecurau afară, traversând şoseaua pentru a se ascunde în umbra unei curţi din faţa lor. Ce ghinion! Nu putea să se lanseze într-o bătălie de stradă!

Ghemuiţi, Tonton Beretta şi Herbert Van Mook aşteptau în faţa uşilor carului blindat. Acestea se deschiseră cu violenţă, dar niciunul dintre soldaţi nu avu timp să iasă. Arma lui Van Mook scuipă jerbe de plumb cu o cadenţă infernală, neutralizându-i pe ocupanţii vehiculului.

Alături de el, Beretta îşi golea încărcătorul armei sale asupra a tot ce mai putea supravieţui. Cu un zgomot surd, interiorul se ilumină şi blindatul luă foc.

Uşa minibuzului trasă de Malko se deschise dintr-o dată. Şoferul zăcea prăbuşit peste volan iar vecinul său, cu capul dat pe spate pe scaunul pe care stătea, zăcea însângerat.

Malko zări mai mulţi bărbaţi îngrămădiţi în spate. Eric făcu rapid înconjurul minibuzului pentru a ataca cu focuri de armă cealaltă portieră.

— *Please, don't shoot*[13], strigă o voce din interiorul minibuzului. Malko văzu vag nişte mâini ridicate. Se auzi o rafală trasă dinspre casa din faţă. Eric scoase un geamăt, se clătină, lăsă arma şi căzu pe şosea. Tonton Beretta se întoarse şi trase o rafală spre cel

13 Vă rog, nu tragefi! (n. a.).

vinovat. Împuşcăturile încetară imediat.

— Harb! Julius Harb! strigă Malko.

O siluetă se ridică, din spatele minibuzului.

— *Quick! Quick!*[14] strigă Malko.

Din carul blindat mai ieşi un sergent între două gărzi de corp, toţi paralizaţi de frică. Nu făcură niciun gest când Malko le smulse armele şi le aruncă pe şosea într-un zgomot groaznic de metal.

Între timp flăcările cuprinseră complet carul blindat. Un pneu explodă cu un zgomot surd. Obrazul tras şi slăbit al lui Julius Harb apăru din semiîntuneric. Herbert Van Mook culese de pe jos o armă şi se apropie de Malko împreună cu Tonton Beretta.

Malko îl trase pe Julius Harb din minibuz.

— Repede, duceţi-l la ambulanţă, îi spuse Malko lui Beretta.

Se auziră din nou focuri de armă, din zona în care se refugiaseră. Soldaţii iar cei patru fură nevoiţi să se ghemuiască în spatele minibuzului, în timp ce ultimele geamuri ale maşinii se sfărâmau în mii de cioburi.

— Unde este Eric? întrebă Van Mook.

— Rănit sau mort, zise Malko. Acoperiţi-mă, mă duc să văd.

Făcu câţiva paşi pe lângă minibuz şi în timp ce olandezul lansa rafale scurte, ajunse lângă Eric care zăcea pe burtă cu o rană imensă în spate.

Malko încercă să-l mişte, dar fără rezultat. Simţi pe lângă ureche câteva gloanţe. Se aruncă înapoi.

— Să plecăm, spuse el. Este mort.

Fugiră sub protecţia celor două vehicule. Mai

14 Repede! Repede! (n. a.).

aveau de parcurs un spaţiu liber până la ambulanţă. Beretta se lansă, escortându-l pe Julius Harb, fără să aştepte ordinul lui Malko.

Acesta văzu unul dintre soldaţii refugiaţi lângă casă ridicându-se şi măturând şoseaua cu o rafală de mitralieră. Julius Harb se clătină şi căzu. Malko şi Van Mook traseră în acelaşi timp asupra soldatului care se prăbuşi la rândul lui.

Mai rămaseră doi soldaţi. Malko făcu un salt spre ambulanţă. Tonton Beretta încerca să-l tragă pe Julius Harb spre portiera ambulanţei. Dar Dutchie nu acţiona.

Mirosul greu de cauciuc ars era înăbuşitor. Cei doi îl ajunseră pe Beretta.

Malko se repezi spre Harb.

— Este rănit?

— La… la picior, se bâlbâi Tonton Beretta.

Julius Harb se chirci de durere. Malko îl luă de subsuori şi împreună cu Beretta îl traseră până în ambulanţă acoperiţi de Van Mook care trăgea rafale scurte în direcţia soldaţilor refugiaţi în casă.

— Dutchie! urlă Van Mook, deschide portiera!

Nu primi niciun răspuns. Dutchie continua să fie invizibil. Beretta începu să înjure ca un birjar. Van Mook se aplecă spre maşină şi izbucni:

— Ticălosul, s-a cărat!

— Treceţi la volan, strigă Malko şi deschideţi uşa!

Julius Harb continua să geamă în braţele lui. Ar fi fost culmea să-l piardă în ultimul moment după ce riscaseră atât, expunându-se total în bătaia focului.

Van Mook se aruncă în maşină şi în sfârşit deschise portiera. Malko îl împinse pe Julius Harb în ambulanţă în timp ce Beretta se aruncă în faţă.

Van Mook strigă deodată:

— Atenţie!

Malko întoarse capul.

În razele lunii zări un soldat în picioare punându-şi arma pe umăr.

— Tonton!

Beretta apăsă pe trăgaciul armei sale. Se auzi un zgomot sec. Încărcătorul era gol. Instinctiv Malko îşi încordă muşchii spatelui ca şi cum asta ar fi putut constitui o protecţie suficientă pentru a opri un glonţ de armă de asalt, tras de la cincizeci de metri.

Mama Harb stătea ghemuită în umbra unei case vechi de lemn când micul convoi ajunse chiar lângă ea. Nu ştia că feste vorba de fiul ei. Văzuse ambulanţa instalată de-a curmezişul drumului şi oameni în jurul ei dar nu îndrăznise să iasă din ascunzişul ei. Îngrozită, asistă la tot atacul convoiului. Când flăcările luminară zona Gravenstraat, se ridică brusc în picioare. În acelaşi moment doi soldaţi din minibuz se refugiară la doi metri de ea, fără s-o vadă. Mama Harb nu asistase niciodată la o luptă şi. I se făcuse teribil de frică. Dar mai presus de toate dorea să-şi revadă fiul. Când îi zări pe cei trei bărbaţi fugind spre ambulanţa blocată în mijlocul străzii, instinctul ei de mamă se manifestă recunoscându-şi fiul, în ciuda semiîntunericului. Ar fi vrut să alerge spre el, să-l îmbrăţişeze!

Numai că soldaţii se aflau la câţiva metri de ea şi ar fi ucis-o cu siguranţă.

Rămase ascunsă în colţul ei, privindu-şi fiul pe care nu-l va mai revedea, poate, niciodată, îndreptându-se spre ambulanţă. Când Julius căzu,

femeia se ridică, mută de groază. Dar nimeni nu o băgă în seamă. Nu mai erau decât cei doi soldaţi care trăgeau cu intermitenţă. Unul dintre ei căzu gemând de durere. Ultimul, câteva secunde mai târziu, se ridică ţintind spre ambulanţă.

*

Mama Harb nu înţelegea de ce ceilalţi nu ripostau. Fiul ei era deja în interiorul ambulanţei dar putea fi încă atins. Smulgând cuţitul din haină, sări peste soldatul aflat în poziţie de tragere. Acesta auzi un zgomot, dar nu mai avu timp să se întoarcă. Cu o forţă incredibilă, mama Harb îl înjunghie cu o lovitură cruntă de cuţit, chiar în ceafă. Lama super ascuţită îi tăie vertebrele cervicale ca pe o bucată de brânză, separând aproape capul de corp. Degetul crispat pe trăgaci declanşă o rafală care se pierdu în sus, în timp ce soldatul căzu în genunchi, pierzând mult sânge. Mama Harb rămase lângă el cu arma ridicată, neştiind ce să facă.

*

Malko auzi strigătul soldatului şi-l văzu prăbuşindu-se fără să audă cea mai mică împuşcătură. La lumina incendiului zări lângă soldat o siluetă umană. Dar era prea departe pentru a o distinge. Oricum, nu era momentul să-şi pună întrebări. La rândul său sări în ambulanţă, lângă Julius Harb. Erau pe muchie de cuţit. Operaţiunea durase prea mult timp.

Poliţia militară putea să sosească în orice

moment.

— Repede! Demaraţi! strigă el.

Herbert Van Mook era aplecat peste volan.

— Porcăria asta nu mai merge! strigă el. Efectiv, demarorul se învârtea fără ca motorul să pornească. Asta era culmea ghinionului. Cu Julius Harb rănit, nici nu se punea problema fugii pe jos. Malko încercă să vadă prin geamurile vopsite, dar nu văzu decât flăcările blindatului din ce în ce mai mici.

După câteva încercări, motorul Mercedes-ului 600 porni. Herbert îl puse în *marche arrière*, iar motorul făcu şi mai mult zgomot. Ambulanţa tremura din toate încheieturile, dar nu se clintea niciun centimetru.

Malko înţelese după câteva secunde ce se întâmplase. Izbitura blocase bara de protecţie în lemnul casei.

— Înainte, şi apoi daţi înapoi! strigă el.

Van Mook porni în „law” şi acceleră.

Mercedes-ul se înfundă cu vreo douăzeci de centimetri în barele de lemn ale casei. Îndată, Herbert o băgă din nou în *marche arrière*. De data asta, maşina luă cu ea câteva resturi de lemn şi izbuti să se urnească din loc. Treizeci de secunde mai târziu erau pe drumul din Watermolenstraat. Cu coada ochiului, Malko zări nişte siluete care fugeau dinspre palatul prezidenţial:

Ambulanţa intră pe străduţa îngustă, cu farurile stinse, scârţâind din toate încheieturile. După două sute de metri, olandezul o luă la dreapta. Încă treizeci de metri şi iar la dreapta. Puse frână şi se opri în parcarea reperată de Malko lângă o casă mare de lemn, într-un spaţiu invizibil de pe stradă.

Malko coborî rapid. Portiera maşinii Colt parcate alături se deschise. Greta Koopsie ţâşni şi se repezi la el.

— Totul e în regulă?

— Aproape, spuse Malko. Avem un rănit. Ocupaţi-vă de el.

Se întoarse şi protejat de semiîntunericul casei inspectă strada. Nu se vedea nimeni. Pustiu absolut. În principiu nimeni nu-i văzuse intrând în parcare. Condiţie „sine qua non" a reuşitei lor. Rămase nemişcat în penumbră mai multe minute ascultând zgomotele vehiculelor din depărtare, apoi se auzi o rafală lungă: nişte muniţii care explodau, probabil... O flacără imensă, roşie, ilumina cerul în direcţia zonei Gravenstraat.

Malko făcu cale-ntoarsă, întrebându-se cine îi salvase viaţa.

*

Mama Harb văzu ambulanţa demarând şi începu să strige cu o voce stridentă şi disperată:

— Julius! Julius!

Bineînţeles că nimeni nu o auzi. Ambulanţa dispăru rapid în Watermolenstraat şi mama Harb începu să plângă, ţinând în mână cuţitul însângerat.

Zgomotul incendiului care se stingea fu ultimul care tulbură liniştea nopţii. Apoi soldaţii supravieţuitori săriră din minibuz şi se îndreptară spre carul blindat.

Mama Harb ştia că dacă o prindeau, o ucideau pe loc. Soldaţii erau prea înfricoşaţi. Şi în plus alţii urmau să sosească. Profitând de un moment de

neatenţie al acestora, mama Harb traversă în fugă Gravenstraat şi intră în clădirea spitalului. Se izbi de mai mulţi infirmieri care văzuseră sfârşitul ambuscadei atraşi de împuşcăturile auzite. O priviră cu stupefacţie pe bătrânica cu o expresie rătăcită a feţei şi cu cuţitul plin de sânge în mână.

— De unde vii? o întrebă unul dintre ei.

Mama Harb era prea emoţionată ca să poată vorbi. De pe stradă se auzeau strigăte, iar soldaţii trebuiau să sosească din clipă în clipă. Infirmierul îşi dădu seama că se întâmplă ceva ciudat.

Trăgând-o pe bătrână, o băgă într-o sală de pansamente, îi luă cuţitul şi-l spălă cu multă apă. Era într-adevăr sânge.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el cu blândeţe.

Mama Harb plecă mai întâi capul fără să răspundă. La intrarea în spital se auzeau deja vociferări. Nişte militari agitaţi cereau ajutoare. Mama Harb ridică capul şi spuse:

— Sunt mama Harb. Au vrut să-mi ucidă fiul şi eu l-am apărat.

Infirmierul o privi neîncrezător. Afară se auzeau strigăte. O luă rapid de braţ şi o trase după el cu un zâmbet încurajator:

— Hai, mama Harb, o să te culc într-un pat comod.

*

Cu maxilarele încleştate pentru a nu urla de durere, Julius, alb ca varul, ţinea cu ambele mâini pansamentul pe care i-l făcuseră din nişte fâşii de eşarfă. Glonţul îi pulverizase glezna şi pierduse foarte mult sânge. Cu siguranţă, viaţa nu-i era în

pericol, dar nu voia cu niciun chip să rămână infirm. Trebuia operat imediat. Fusese aşezat pe una din bancardele ambulanţei.

Cele două femei se învârteau în jurul lui aşteptând ca morfina administrată să-şi facă efectul.

Malko, Van Mook şi Beretta stăteau în faţă cu armele încărcate. Tensiunea părea să scadă. Prin geamurile deschise ale maşinii, pândeau fiecare zgomot al nopţii. O maşină trecu în viteză pe chei. Era maşina poliţiei sau a militarilor.

În afară de asta, nicio mişcare. Ipoteza lui Malko părea că se verifică. Auziră o rafală care venea din apropiere. Ori era o manevră greşită sau un soldat trăsese asupra vreunui trecător întârziat.

Din nou atmosfera deveni tensionată.

Beretta scoase un strigăt disperat.

— Miroase a… a mort!

Herbert Van Mook îi aruncă o privire furibundă.

— Să nu mai pronunţi cuvântul ăsta. Nu ţi-e suficient că a murit Eric?

Francezul dădu din umeri.

— Nu sunt superstiţios. În plus nu vreau să mor tânăr… nu?

Olandezul îşi privi ceasul.

— Este ora unu fără un sfert. Plecăm, totuşi?

— Nu înainte de două ore, spuse Malko; să le lăsăm timp suficient să se calmeze. Este prea periculos înainte de două ore.

— Şi dacă ne găsesc aici?

— Avem ceva arme, iar vasul ne aşteaptă alături. O să încercăm să ajungem cât mai repede pe navă, zise Malko. Pentru moment, nu avem altceva de făcut, decât să aşteptăm. Doar nu s-or apuca să

scotocească oraşul. Cel puţin nu înainte de zorii zilei. Aşteptaţi-mă aici, mă duc să văd ce se întâmplă.

Malko se strecură afară din ambulanţă şi ajunse în stradă, protejat de întuneric. Imediat zări o lumină care se plimba pe apă. Era probabil o patrulă. Noroc că nu plecaseră imediat. Apoi un jeep trecu în trombă prin faţa băncii. Malko făcu calea-ntoasă. Van Mook se aşezase în faţa lui în semiîntuneric, cu arma în mână.

— Rămâneţi acolo, spuse Malko, ca să nu ne ia nimeni prin surprindere.

Ajunse din nou în ambulanţă. Julius Harb, cu ochii închişi, se odihnea liniştit. Malko o încurajă pe Greta din priviri, apoi îi zâmbi.

— Nu trebuia să veniţi. Dacă veţi fi prinsă împreună cu noi, va fi periculos pentru... Fata se aplecă şi-l atinse pe vârful buzelor.

— Nu-i nimic, sunt fericită.

Tonton Beretta îi contempla cu un surâs ironic.

— Ticălosul ăsta de Dutchie este în libertate... remarcă el. Ştie unde ne aflăm. Dacă va fi prins...

Malko simţi o greutate în stomac. Uitase complet de Dutchie. Bătrânul francez avea dreptate. Nu-i rămânea altceva de făcut decât să se roage ca ticălosul de Dutchie să nu se lase prins.

Capitolul XV

Herbert Van Mook se uita la ceas din ce în ce mai des. În cele din urmă izbucni:

— Este ora două şi jumătate. Dacă nu plecăm acum, nu vom avea timp să luăm tot aurul. Nu vă

daţi seama? O sută şaizeci de lingouri de douăsprezece kilograme fiecare. Nu putem căra mai mult de trei bucăţi odată. Ne trebuie cam cinci minute de fiecare drum. O să ne ia cel puţin o oră şi jumătate.

Această grijă de a salva aurul era admirabilă dacă Malko nu ar fi descoperit un gând ascuns foarte suspect al lui Van Mook.

Malko ştia că atâta timp cât metalul preţios nu se afla la bordul vasului, el, Malko, nu risca nimic. În plus, avea interes să nu-l supere pe Van Mook...

De o oră, Paramaribo redevenise acelaşi oraş pustiu ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Herbert Van Mook trepida în sinea sa gândindu-se că aurul era numai la câţiva paşi de el. Avea un plan pe care voia deja să-l pună în aplicare. Numai gândul că ar trebui să fugă fără a lua aurul îl îmbolnăvea. Malko îi întrerupse gândurile.

— Înainte de a transporta aurul, le vom instala pe femei şi pe Julius Harb pe vas. În felul ăsta, dacă va fi vreo problemă, vom putea pleca rapid. Mă duc să văd cum stau lucrurile.

Ieşi din ambulanţă şi de data asta înaintă până în colţul Ministerului muncii. Era o linişte totală. Dintr-o săritură, traversă şoseaua, din fericire foarte puţin iluminată şi ajunse pe cheiul fluviului Surinam. Găsi cu uşurinţă vasul în partea de jos a cheiului. Apoi făcu cale-ntoarsă. Se apropie de ambulanţă, păzită cu străşnicie de ceilalţi doi.

— Vom face un singur transport, anunţă el. Este mai puţin periculos. Van Mook şi cu mine îl vom transporta pe Harb.

Ameţit de morfină, Julius Harb era inconştient. Îl

scoaseră – afară pe targă şi se aşezară în şir indian, Tonton Beretta încheind convoiul cu pistolul în mână. Din fericire, era întuneric beznă. Se aşezară în colţ la Ministerul muncii, în timp ce Malko inspectă locurile pentru ultima oară. Nu se vedea nimic.

Porniră toţi împreună. Mai aveau de mers câteva secunde. Beretta mergea alături de comori pe sub arborii de pe chei şi sări primul pe vas.

Malko şi Van Mook îl puseră pe rănit cu precauţie într-o cabină mică din faţă, păzit de Rachel şi Greta.

— Pregăteşte totul să fim gata de plecare, îi ceru Herbert lui Beretta.

Francezul, după o ezitare imperceptibilă, scoase cheia de contact din buzunar, o aşeză la locul ei şi verifică benzina. Mai avea o singură parâmă de desfăcut.

Van Mook sări de pe vas, imitat de Malko şi Beretta, lăsându-le pe tinere alături de Julius Harb.

Traversară din nou Waterkant, apoi ajunseră la ambulanţă, devenită deja inutilă.

Venise momentul cel mare. Malko avu o ultimă ezitare. De ce nu ar pleca fără aur? Riscau imens plecând după aur. Dar cei doi erau capabili să-l ucidă pe loc şi în plus asta făcea parte din misiunea lui.

Van Mook scoase legătura de chei din buzunar.

— Dacă imbecilul ăsta de Dutchie nu s-ar fi cărat! Sper că nu ne dă de gol. Urcându-se pe caroseria maşinii se căţărară uşor pe vârful zidului şi săriră apoi în curtea micuţei bănci. Malko şi Van Mook aveau fiecare câte o armă Uzi iar Tonton, pistolul său M 16. Uşa de serviciu indicată de Rita Moengo

era chiar în faţa lor. Febril, Herbert Van Mook începu să încerce toate cheile. A patra se potrivi în broască. Olandezul îşi ţinu respiraţia.

— Dacă imbecilul ăsta mic nu a înţeles bine, zise el, avem un minut să găsim tabloul de siguranţă în dreapta uşii şi să-l neutralizăm cu cheia asta.

Nu era decât o singură cheie plată între celelalte. Van Mook răsuci cheia din broască şi împinse uşa. Cei trei bărbaţi se treziră în întuneric. Deschizându-şi lanterna, Malko lumină un tablou de oţel gri în dreapta, pe care străluceau câteva butoane roşii. Olandezul folosi cheia plată. Răsuci cu un sfert de tur şi imediat butoanele trecură pe verde. Reuşiră deci să neutralizeze sistemul de alarmă. Respirară uşuraţi. Era prea frumos. Malko ascultă cu atenţie. Numai de nu s-ar întâmpla nimic rău pe vas, îşi spuse el.

— Mergeţi să vedeţi dacă nu puteţi deschide grilajul care dă spre Waterkant, le ceru el, vom câştiga mult timp dacă ieşim pe acolo.

Într-adevăr grilajul dat la o parte permitea să se reducă la minim partea periculoasă a transportului.

Fără să se lase rugat, olandezul zbură într-o clipă. În acest timp Malko căuta accesul la camera blindată. Îl găsi cu uşurinţă. O uşiţă ce dădea într-o scară ce cobora la subsol. Tocmai o deschidea când apăru Van Mook.

— Uşa este deschisă, anunţă el.

Cei trei bărbaţi intrară într-un culoar îngust şi se opriră în faţa unei uşi enorme din oţel. Camera blindată.

Erau impresionaţi. Malko se întoarse spre Van Mook şi spre Tonton Beretta cu un surâs senin.

— V-aş ruga să vă lăsaţi armele jos, pe pământ, spuse el, pentru că nu mi-aş dori să vă vină idei neplăcute. Eu am încă nevoie de voi, dar bănuiesc că odată deschisă această uşă, veţi dori din tot sufletul să vă debarasaţi de mine.

— De ce? întrebă prosteşte Van Mook.

— Pentru că două tone de aur înseamnă altceva decât cincizeci de kilograme.

Era un calcul imbatabil. Cu nespus regret puseră armele pe jos şi se dădură câţiva paşi înapoi.

Malko băgă prima cheie, cea care debloca mecanismul închizătorii cifrate. După aceea le băgă pe celelalte două în broasca triunghiulară. Le răsuci spre stânga până ce se blocară în poziţia „zero”. După aceea o răsuci pe prima de şapte ori, cu un mic zgomot de fiecare dată. Apoi pe cea de-a doua de cinci ori. Cea de a treia de unsprezece ori. Cei doi bărbaţi îl priveau fascinaţi.

Malko apăsă uşor pe mânerul clanţei care se basculă în jos. Spontan, Herbert Van Mook se repezi să-l ajute şi uşa masivă se depărtă descoperind partea de oţel groasă de treizeci şi doi de centimetri.

În spatele uşii se afla un grilaj.

Van Mook explodă de ciudă:

— *Verdomme!*[15]

— Am cheia, spuse de îndată Malko care voia să-i evite un infarct.

Printre barele de fier se zăreau lingourile de aur, aranjate în ordine, unele lângă altele, pe un planşeu de lemn. Camera era mică, cinci metri pe cinci…

Malko scoase cheia principală şi o introduse în

15 La dracu! (n. a.).

broască. Grilajul se deschise foarte uşor.

Beretta şi Van Mook se repeziră în interior în timp ce Malko, discret, culegea armele şi le punea pe umăr. Herbert Van Mook luase patru lingouri de aur, cântărind cincizeci de kilograme. Muşchii îi erau încordaţi dar ochii îi străluceau dementţial. Tonton Beretta, mai modest, luă numai trei lingouri, cu ochii plini de aceeaşi bucurie. Din cauza armelor, Malko nu luă decât două lingouri. Îl ajunse din urmă pe Van Mook care. Se clătina din pricina greutăţii lingourilor chiar lângă grilaj şi inspectară din priviri strada Waterkant, înainte de a se lansa.

Când olandezul ajunse la navă, abia se mai ţinea pe picioare. Cei trei bărbaţi puseră lingourile pe chei lăsând celor două femei sarcina să le urce la bordul navei şi ei plecară să aducă un nou transport. Malko lăsă şi armele pe chei, păstrând-o numai pe a sa. Părea să se fi descurcat destul de bine. Dacă surinamezii ar fi ştiut că după ce le-au luat prizonierul, mai devalizau şi Banca Centrală...

Fără un cuvânt, coborâră şi luară un alt transport de aur. Malko calculă că luaseră abia 7%. Dus şi întors, în total cinci minute. Nu se putea termina totul înainte de terminarea interdicţiei de noapte. Van Mook alerga, cu privirea golită. Malko luă trei lingouri şi rămase ultimul. Era o scenă halucinantă. Bătrânul Beretta se căţăra ca un tânăr, dar în curte fu nevoit să se oprească ca să-şi tragă răsuflarea.

Apoi o luau de la capăt. Primele lingouri erau aşezate pe fundul vasului ca un covor de aur. Nimeni nu vorbea ca să-şi cruţe forţele.

*

Van Mook se clătina ca un om beat. Îl dureau toţi muşchii, şi de mult renunţase să mai care câte trei lingouri la un transport.

Pe cele două pe care le ridica, abia le putea duce.

Braţele îl dureau, genunchii i se înmuiaseră iar respiraţia devenise greoaie.

Cu ochii injectaţi de sânge continua drumul infernal aruncând de-a dreptul lingourile pe pământ şi plecând pentru un. Alt transport.

Nu se mai uita nici în dreapta nici în stânga când traversa şoseaua, gândindu-se la un singur lucru, să termine de transportat tot aurul.

Cei trei bărbaţi nu mai traversau împreună, Tonton Beretta pierzând de fiecare dată puţin teren. În timp ce Van Mook făcea trei transporturi, Beretta făcea două... Malko abia putea ţine ritmul olandezului. El supraveghea continuu şoseaua dar nu zări nimic.

Nu avusese timp să-i spună niciun cuvânt Gretei, ocupată la rândul ei cu aranjarea lingourilor. Deveniseră nişte roboţi, motivaţi numai de această întrecere cu timpul, absurdă. Să transporţi şi să muţi două tone de aur în două ore. Malko privi ceasul şi avu un şoc: era ora patru şi jumătate! Interdicţia de noapte se ridicase de o jumătate de oră. Erau la dispoziţia oricărui trecător matinal sau insomniac.

— Terminăm! spuse Malko.

Herbert Van Mook îl împinse, cu orbitele încercănate de oboseală şi nişte ochi de nebun.

— Ultimul transport! mormăi el.

Coborâră toţi trei în camera blindată. Nu mai rămaseră decât câteva lingouri de aur. Mai exact

opt lingouri. Malko luă două „lăsându-i pe cei doi să-şi împartă restul.

Francezul era dărâmat, iar ochii săi mari păreau ieşiţi din orbite. Răsufla greoi dar contempla aurul cu o privire avidă.

Herbert Van Mook luă trei lingouri de aur şi respiră câteva secunde înainte de a se lansa pe scară. Tonton era alb ca varul; la rândul său se aplecă să ia celelalte trei lingouri rămase. Luă două iar în faţa ultimului lingou ezită.

Părea mai presus de puterea lui. Ajuns în faţa uşii camerei blindate Van Mook se întoarse şi-l văzu pe Tonton clătinându-se în mijlocul camerei, cu aurul în braţe, ceea ce îi dădu instantaneu o idee.

Ţinându-şi aurul cu o mână, trase grilajul şi-l închise în urma lui.

Beretta se întoarse auzind zgomotul. Ochii lui păreau scoşi din orbite. Lăsă lingourile să-i cadă din mâini şi urlă:

— Ticălosule!

Băgă mâna în buzunar să-şi caute pistolul. Lipit de uşa camerei, Van Mook era pe cale s-o închidă. Uşa masivă de oţel se închise în acelaşi timp cu detunătura. Speriat, urcă treptele mai repede, ieşind la suprafaţă transpirat, în răcoarea zorilor Traversă şoseaua clătinându-se şi ajunse la bordul navei sfârşit de oboseală.

Malko îl aştepta pe Tonton Beretta, ştiind că bătrânul este mai lent. Dar secundele treceau şi nimeni nu mai apărea.

— Unde este celălalt?

Herbert Van Mook ridică capul, reuşind în sfârşit să vorbească.

— L-a fost rău. Cred că a murit.

Malko simţi ca este ceva suspect. Cu siguranţă Beretta era obosit dar nu pe cale de a-şi da duhul. Se pregăteau să traverseze ca să descopere adevărul, când Greta scoase un strigăt înăbuşit.

— Priviţi!

Două faruri albe se apropiau de Waterkant venind dinspre Fort Zeelandia.

Cei doi bărbaţi săriră pe vas. Vehiculul trecu fără să încetinească. Van Mook era deja la comandă şi răsuci cheia de contact.

— Şi Tonton? întrebă Mako.

— Vă spun că a murit! strigă olandezul.

Porni motoarele şi vasul încărcat cu o greutate de două tone se desprinse lent de chei, de-a lungul malului, ocolind şantierul naval cu viteză mică, aproape silenţios, apoi în dreptul crucişătorului german aflat în mijlocul fluviului bifurcă în unghi drept în direcţia malului opus.

Malko se întoarse şi zări vag silueta vasului de patrulă, imobil pe cheiul de la Fort Zeelandia. Cu o singură lovitură de tun, putea să-i reducă în mii de bucăţi.

Dar ei atinseră deja zona malului opus fără dificultăţi. De îndată, olandezul mări viteza cu aproape douăzeci de noduri pe oră. Herbert Van Mook se întoarse spre Malko cu o privire triumfătoare.

— Nimeni nu ne mai poate ajunge.

Malko se ridică, cu obrazul biciuit de aerul proaspăt.

Rachel şi Greta erau aşezate pe bancheta din spate. Aurul era răspândit peste tot, în cabină, pe

podea, în spate. Julius Harb stătea întins pe o saltea din lingouri de aur.

Malko se destinse puţin. Reuşiseră să facă imposibilul!

Fără a-şi lăsa, arma din mână, se aşeză lângă Greta care se cuibări lângă el.

Malko privea spatele lat al lui Van Mook. Totuşi olandezul nu riscase atât numai pentru patru lingouri de aur.

Oare ce va încerca să facă?

Van Mook se întoarse, cu o figură destinsă, jovială.

— Vom avea o zi frumoasă! spuse el.

Risca să nu fie prea frumoasă pentru toată lumea, se gândi cu tristeţe Malko.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât dispariţia lui Tonton Beretta şi plecarea grăbită a lui Herbert Van Mook i se păreau mai suspecte. Dacă intuiţia lui era justă, el urma pe lista olandezului.

Capitolul XVI

Era ora şase şi câteva minute; afară se luminase de ziuă. Herbert Van Mook încetini viteza navei şi scrută malul drept al fluviului, devenit mult mai îngust în zona în care navigau.

Malko zări o lumină care clipea, în partea de sus a apei.

— Se vede lacul Carolina! anunţă olandezul.

Vasul îşi continuă drumul pe o traiectorie arcuită. Julius Harb gemea iar Rachel se trezi din aţipeală. Greta nu reuşise să adoarmă de loc; din când în când o apucau nişte frisoane din cauza vântului rece al nopţii. După alţi câţiva metri Malko distinse un

ponton de lemn dominat de un mal înalt şi de masa întunecată a bacului tras pe celălalt mal.

Nu se vedea niciun camion pe mal!

— Cred că ticălosul ăsta de Selim m-a tras pe sfoară, spuse Van Mook.

Partea din faţă a vasului atinse malul cu o izbitură moale; olandezul sări pe pământ şi trase vasul la mal. Apoi, împreună cu Malko, escaladară poteca noroioasă ce ducea la debarcader şi care domina fluviul fiind la o înălţime de şase, şapte metri. Scrutară zările. Drumul ducea spre pădure. Puţin mai departe, în faţa unei barăci de lemn părăsite, Malko zări deodată o masă întunecată. Se îndreptară într-acolo şi zăriră un Willys roşu!

Herbert Van Mook deschise portiera şi la picioarele lor se rostogoli un corp uman. Era Midnight Cowboy, care nemeritându-şi porecla, dormea dus cu mâinile strânse ca un copil, sprijinit de uşa maşinii. Acesta se trezi buimăcit de. Somn sub mâna puternică a olandezului care-l scutura ca pe un prun.

— Dă camionul înapoi până la mal, ca şi cum ai ambarca, îi ordonă Herbert Van Mook.

Selim, deşi confuz, efectua manevra. Bacul îşi începea activitatea pe fluviu numai peste o oră. Nu se vedea nimeni prin preajmă, Malko ajunse la vas. Îl mai dureau încă umerii după prima transbordare. Acum trebuia să înceapă din nou; e adevărat cu mai puţină presiune, pe o distanţă mai scurtă, dar era totuşi teribil de obositor.

Se aplecă spre Julius Harb:

— Cum se mai simte?

— Are febră mare, spuse Greta. Suferă continuu.

Nu mai avem morfină...

Rănitul deschise ochii. Trăsăturile erau marcate de suferinţă şi privirea voalată.

— Curaj, îi spuse Malko, peste câteva ore veţi fi în siguranţă şi vă vor îngriji.

Sergentul creol părea că nici nu-l aude. Îl transportară cu targa pe mal şi-l instalară în cabina camionului, cu piciorul întins pe banchetă.

— Trebuie să ne ajute şi femeile! spuse Van Mook. Vom fi nevoiţi să plecăm peste o oră. Rachel, du-te pe vas! Greta, dumneavoastră o să le aşezaţi în camion încetul cu încetul pe măsură ce le aducem. Se formase un lanţ: Rachel, Selim, Van Mook, Malko şi Greta. Transferul începu.

Se luminase total de ziuă şi în fiecare moment, Malko se temea că apare vreun vehicul sau vreo persoană.

*

Un singur bătrân ieşi dintr-o baracă şi privea cu un aer năucit lanţul uman care executa transbordarea. Acum, văzând despre ce este vorba, Selim avea ochii scoşi din orbite. Din păcate nu avea nici măcar timp să pipăie lingourile de aur care treceau din mână în mână. Zimţii tari ai lingourilor îi făceau bătături, zgâriindu-i mâinile, iar muşchii corpului erau încordaţi la maximum de tensiune şi oboseală. Alături de el, Van Mook sufla ca o focă, impunând un ritm infernal tuturor.

Rachel strigă deodată:

— Am terminat, nu mai este decât unul!

— Bine, lasă-l şi urcă, spuse olandezul.

Tânăra creolă trebui să se caţere în patru labe atât de tare o durea mijlocul. Greta se clătină şi ea, sprijinită de camion, cu mâinile pline de băşici şi bătături, cu picioarele tremurânde de oboseală.

Malko abia se mai ţinea pe picioare.

Singurul dintre ei care, motivat de febra aurului, depăşise starea de oboseală, era Van Mook. De partea cealaltă a fluviului, oamenii începură să se agite în jurul bacului.

Era timpul să se pornească transportul aurului cu camionul.

Un negustor începu să-şi umple rafturile cu mâncare şi Van Mook cumpără nişte banane şi gustări.

Apoi se întoarse spre Selim care contempla lingourile de aur.

— Gata. Pentru tine s-a terminat. Te urci pe vas. Acolo a mai rămas un lingou de aur. Este al tău şi al chinezului. O să-l vândă el. Se pricepe. Ai fost un tip de treabă. Salut!

Olandezul se întoarse spre Malko.

— O să conduc eu; o iau pe Rachel cu mine şi îl va ţine şi pe Harb. Dumneavoastră şi prietena dumneavoastră veţi urca sus în camion.

Până la Pokigron, erau aproape două sute de kilometri. Aproape patru ore de drum, dintre care două în plin soare. Julius Harb trebuia să îndure suferinţa până la Pokigron. Malko se rugă în gând să nu întâlnească detaşamente militare la Brownsweg, pe care erau obligaţi să-l traverseze.

Se instală peste lingouri, cu Greta alături de el şi arma la îndemână, celelalte arme rămânând pe vas. Ştia că Van Mook va încerca ceva să scape de el,

dar o va face probabil mai târziul Curând, singurele lui griji deveniră zdruncinăturile drumului. Aurul nu era o saltea ideală. Pe măsură ce soarele urca, căldura devenea tot mai insuportabilă. Erau probabil patruzeci şi cinci de grade...

Herbert Van Mook conducea cu viteză mare, cu smucituri bruşte de volan pentru a evita gropile. Nu întâlniră decât un vehicul, un taxi colectiv. După o oră, Van Mook opri camionul coborî şi puse prelata deasupra.

— Am ajuns pe drumul principal spre Brownsweg, spuse el. Să sperăm că nu întâlnim pe cine nu trebuie. Dacă trecem de Brownsweg, nu mai riscăm nimic.

Apoi urcă şi demară din nou, conducând cu o viteză şi mai mare. Zdruncinat peste lingourile de aur, Malko simţea că oasele i se zdrobesc pe rând, fără scăpare. Greta încerca să se cuibărească lângă el, dar zdruncinăturile îi separau mereu.

Prin spatele camionului, Malko zări stâlpii liniei de înaltă tensiune ce conduceau spre lac. Erau două ore de drum drept! întâlniră pe drum autobuze, camioane mari dar niciun poliţist.

Van Mook conducea în zig-zag de la dreapta la stânga şi invers căutând locurile cele mai bune şi evitând urmele adânci săpate în colbul drumului. Din cauza căldurii îngrozitoare, Malko începu să aţipească, Greta stătea agăţată de gâtul lui.

*

Deodată, Malko. Zări fugitiv câteva căsuţe, o staţie de benzină, nişte negri, o băcănie chinezească şi un autobuz care debarca pasageri. Camionul roşu

traversă târguşorul în trombă. Pe marginea şoselei, nişte negri îşi agitau cu voioşie mâinile. Van Mook se întoarse şi ridică degetul mare în semn de victorie. Tocmai terminaseră de traversat Brownsweg-ul! De acum era sigur; militarii surinamezi nu erau echipaţi cu elicoptere şi deci nu puteau să-i mai ajungă din urmă.

Malko simţi o mare uşurare. Nu riscase degeaba. Rana lui Harb nu-i punea viaţa acestuia în pericol, în plus reuşise şi operaţiunea aurului. Singura problemă rămânea Herbert Van Mook. Atâta timp cât camionul mergea, Malko nu risca nimic. Dar după aceea...

— Ne oprim în curând? întrebă Greta.

— Nu încă.

Drumul şerpuia între două coline acoperite de jungla deasă şi prea puţin circulată. Malko se întrebă dacă resorturile camionului mai ţineau la acest drum. Olandezul conducea foarte repede, făcând salturi bruşte din când în când. Malko căzu din nou într-o stare de somnolenţă. Mirosul puternic de benzină îi provocă puţină greaţă.

În locul spre care se îndreptau nu se găsea de mâncare. Desfăcu o banană şi bău puţină apă minerală. Îşi simţea plămânii plini de praf de laterit. La un moment dat, pe partea stângă a drumului zări apele calme ale lacului Van Blommestein, apoi din nou fură înghiţiţi de junglă. Spre ora douăsprezece şi jumătate apărură primele cabane din Pokjgron. O minusculă staţie de benzină şi eterna băcănie chinezească.

Herbert Van Mook ajunse până la malul râului Gran Rio şi opri pe un spaţiu noroios. Coborâră toţi.

Câţiva negri se scăldau în apa râului şi îi priveau cu curiozitate.

Greta Koopsie privi malurile gălbui şi malul opus unde jungla începea direct din apă.

— Nu văd niciun drum!

— Ba da, ba da. Am fost deja pe aici, spuse Malko.

Se duse să verifice starea lui Julius Harb. În ciuda căldurii, acesta, cuprins de frisoane puternice, clănţănea din dinţi, într-un puternic puseu de febră. Glezna îi era foarte umflată, supura şi îi era imposibil s-o atingă. Deschise ochii şi spuse:

— *Mi neki dry*[16]*...*

În delirul său, Julius vorbea în taki-taki. Rachel îi turna continuu apă pe buzele uscate.

Malko îi luă pulsul: peste 130. Era evidentă starea de urgenţă pentru rana lui. Or, avionul – dacă totul decurgea bine – nu venea decât a doua zi. Deci Harb trebuia să mai sufere încă douăzeci şi patru de ore.

Herbert Van Mook reveni, însoţit de mai mulţi negri.

— Ne vor trece dincolo, îi anunţă el.

Malko privi camionul supraîncărcat şi-şi aminti de bacul dintre cele două ape.

— Va suporta camionul? întrebă el.

Olandezul făcu un semn de neputinţă. Mai lipsea puţin să înalţe chiar o rugă puterii divine pentru ajutor.

*

Roţile camionului se înfundară în apă până la butuc. Cu ajutorul unor prăjini lungi, şase negri

16 Mi-e sete... (n. a.).

desprinseră bacul şi se lansară în râu.

Malko, cele doua femei şi Julius Harb rămaseră să aştepte al doilea transport pentru a nu supraîncarcă ambarcaţiunea.

Contrar aşteptărilor, nu se întâmplă nimic rău. Luat de curent, bacul încărcat cu camionul cel greu, traversă în diagonală apele mâloase şi Malko îl văzu trăgând la mal chiar în faţa drumului pe care-l ştia.

Pentru orice situaţie, Malko păstrase puşca mitralieră Uzi în cazul în care olandezului i-ar fi trecut prin cap să fugă cu camionul...

Dar acesta îl debarcă cu uşurinţă şi-l parcă pe pământ. Un sfert de oră mai târziu se aflau toţi adunaţi în jurul camionului iar negri se îndepărtară încântaţi de grămada de florini câştigaţi, fără să bănuiască importanţa comorii pe care tocmai o traversară cu bacul.

Malko privi drumul. Părea mai degrabă o potecă. Căldura era înfiorătoare. Roiuri de muşte şi ţânţari se învârteau în jurul lor. Se uită la ceas. Era unu şi jumătate. Până aici se încadraseră bine în planul operaţiunii. Dar abia acum începea adevărata aventură: niciunul dintre ei nu cunoştea acest drum. Dacă se dovedea a fi impracticabil după câţiva kilometri, ce puteau să facă cu două tone de aur şi cu Julius Harb întins pe targă?

Herbert Van Mook se învârtea în jurul camionului, verificând pneurile. Făcu plinul turnând benzină din bidoane.

— Cred că trebuie să pornim, spuse el. Nu ştiu ce vom găsi pe drum, aşa că vom merge până la căderea nopţii.

— Pot să conduc şi eu, spuse Malko.

— E în regulă, răspunse uriaşul olandez. Când voi obosi, o să vă spun.

Urcându-se în camion, Malko şi Greta avură senzaţia că intră în cuptor. Erau pe puţin patruzeci şi cinci de grade sub prelată. Dar dacă ar fi scos-o era şi mai imprudent.

Se instalară deasupra lingourilor. Dar foarte curând nu avură decât o singură grijă: să se agaţe de ceva pentru a nu fi proiectaţi într-o parte şi alta a camionului! Drumul era îngrozitor, distrus de ploi, plin de gropi şi şanţuri săpate în noroi. Zgomotul crengilor strivite de camion era acoperit de cel al motorului de fiecare dată când Herbert Van Mook schimba vitezele, adică la fiecare zece metri. Camionul înaintă ca un vas beat, zburând de la o groapă la alta, zdruncinându-i pe pasageri ca într-o serbare câmpenească în care se înlănţuie dansurile săltăreţe.

Pentru Julius Harb experienţa era inumană. Malko înălţă în gând o rugă cerului, ca avionul serviciilor olandeze să sosească la timp. Într-o regiune ca asta nu puteau spera într-un ajutor din nicio parte.

Dacă trebuiau să continue drumul prin Tapanahoni pentru a ajunge lângă râul Maroni, ar fi fost un coşmar, din cauza lui Julius Harb. Malko privi lingourile de aur risipite prin camion. Era totuşi o operaţiune reuşită în mod miraculos. O nebunie.

Greta mângâie suprafaţa netedă a unui lingou.

— Nu reuşesc să cred că tot ce ne înconjoară este cu adevărat aur! spuse ea. Este incredibil.

Apoi tăcură amândoi, cruţându-şi forţele.

Peisajul era îngrozitor de monoton, arbori imenşi înconjuraţi şi străbătuţi de liane, de trunchiuri

putrezite de ferigi gigantice, bananieri sălbatici şi o vegetaţie deosebit de înaltă, deasă, născută dintr-un sol spongios. Ceea ce se poate numi o pădure virgină. Drumul urca şi cobora în acest ocean de verdeaţă. Din când în când, Van Mook oprea şi cobora să vadă pe unde se afla această potecă aproape imaginară. Fu obligat să facă cinci sute de metri în *marche arier*, ghidat de Malko, după ce se împotmoli. Nici Van Mook nu mai putea de oboseală. Cu ochii încercănaţi, cu pieptul plin de transpiraţie, era totuşi animat de o energie sălbatică, ieşită din comun. Nu mai adusese vorba despre aur şi Malko se întreba cum de se resemnase Van Mook văzând că cea mai mare parte din comoară îi fugea de sub nas... Sau poate, avea un plan.

Indiferentă, Rachel îl îngrijea pe Julius Harb, iar din când în când îl privea pe Malko cu ochi strălucitori.

Merseră toată ziua, cu o medie de zece kilometri la oră într-o junglă complet virgină. Apoi se făcu noapte. Nu se mai vedea, iar olandezul se hotărî să oprească într-o poieniţă formată prin căderea unui arbore de acajou imens. Temperatura scăzu cu câteva grade şi ţânţarii trecură imediat la asalt. Fură nevoiţi să-l acopere pe Julius cu o cămaşă pe faţă. Toţi aveau impresia stranie că se aflau pe altă planetă. Mâncară fără poftă *corned-beef* şi băură bere care nu le stinse nicidecum setea chinuitoare.

— Unde suntem? îl întrebă Malko pe olandez.

— După kilometraj, răspunse Herbert, la aproape jumătate din distanţă. Dar asta nu înseamnă mare lucru: este suficient să dăm peste vreun râu, sau nişte arbori de-a lungul drumului şi...

Malko calculă. Dacă plecau în zori, soseau chiar în

timp pentru a recupera avionul. Acesta trebuia să redecoleze înainte de căderea nopţii. Dacă, bineînţeles, sosea conform planului. Un animal scoase un ţipăt ascuţit, nu departe de ei, apoi auziră un zgomot de frunze şi Herbert ascultă cu atenţie. Un jaguar...

Din cauza ţânţarilor, se scărpinau toţi înnebuniţi. Malko şi Greta se urcară din nou în camion pentru a-şi petrece noaptea în timp ce olandezul se instală pe o bucată de pânză chiar pe pământ alături de Rachel, lăsând cabina pentru Julius, care stătea întins, sprijinit pe una din uşi.

Malko lipi mitraliera de el, pentru orice eventualitate, în aşa fel încât să nu i-o poată lua Herbet, fără să se trezească. În câteva clipe adormi profund într-un somn destul de agitat.

Greta Koopsie adormi şi ea instantaneu, cu braţul deasupra pieptului lui Malko. Era fericită.

*

Herbert Van Mook se trezi şi se uită la ceas: era ora patru şi jumătate. Era încă întuneric beznă. Precum animalele, avea un ceas deşteptător în cap şi, în ciuda imensei oboseli, acesta funcţiona bine. Fără să se mişte se uită împrejur. Rachel, cuibărită pe bucata de pânză, părea că doarme profund, ţinând mâinile strânse. Din pădure se auzeau zgomotele nopţii. Focul se stinsese şi camionul părea un animal mare negru.

*

Greta îşi lipi capul de Malko în ciuda căldurii înăbuşitoare. Fusta i se ridicase pe coapse şi dacă ar fi îndrăznit ar fi putut s-o scoată dintr-o mişcare. Nu ştia ce oră este, dar se trezise în toiul nopţii cu o dorinţă nebună să facă dragoste. Covorul de aur pe care stăteau întinşi îi dădea o senzaţie bizară. Începu să se agite uşor lângă trupul lui Malko până ce acesta se trezi pe jumătate. Presiunea Grefei fu prima senzaţie pe care acesta o simţi. Apoi, într-o secundă, simţi o mână care încerca să-i trezească dorinţa. Greta îi şopti la ureche:

— Vreau să facem dragoste aici, pe grămada asta de aur.

Malko, trezit dintr-un somn profund, se apropie total de ea.

Greta îşi scoase fusta, rămânând numai cu tricoul. Cei doi începură o cavalcadă lentă, savurând progresia lentă a plăcerii.

— E fantastic, murmură ea la urechea lui Malko. Respiraţia-i deveni din ce în ce mai întretăiată iar mişcările tot mai sacadate. Malko îşi încleştă mâinile pe şoldurile ei tari pentru a-şi controla ondulaţiile dezordonate ale abdomenului.

*

Herbert Van Mook se ridică fără zgomot şi intră în cabina camionului a cărei uşă rămăsese deschisă. Julius Harb dormea liniştit. Încetişor, olandezul luă un săculeţ de pânză şi se ghemui lângă bara de protecţie. Scoase o cutie de ţigări pe care o scutură uşor ţinând-o aproape de urechea lui. Liniştit, se ridică în picioare şi se furişă pe lângă camion, în

partea unde dormea Malko. Ascultă din nou, apoi în vârful picioarelor puse cutia între prelată şi pereţii camionului. Ţinând cutia răsturnată, îi trase cu dexteritate capacul.

*

Greta Koopsie se afla chiar în momentul final când se opri brusc cu un ţipăt scurt. Chiar în acelaşi moment Malko simţi o înţepătură uşoară în braţul drept, în dreptul cotului.

— M-a înţepat ceva, spuse tânăra.

— Şi pe mine, răspunse Malko, probabil nişte ţânţari. Reluară ceea ce începuseră, iar Greta, puţin mai târziu, scoase un ţipăt şi se cutremură toată chiar în momentul final al partidei lor. Apoi, adormi în răcoarea zorilor, în braţele lui Malko, cu o mână pe un lingou de aur...

*

— Treziţi-vă!

Vocea lui Herbert îl făcu pe Malko să tresară. Se ridică, se sprijini pe cotul drept dar simţi o durere intensă care-l făcu să strige. Îşi examină braţul: se făcuse dublu. Era teribil de umflat. Cotul avea o roşeaţă puternică cu pete mici negricioase. Nu-l putea îndoi. Olandezul îl privea din spatele camionului.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, spuse Malko, m-a înţepat ceva, mă doare foarte tare.

Privirea i se îndreptă spre Greta şi se făcu livid. O

rană enormă roşie se întindea pe şoldul ei, în locul în care fusese muşcată. O scutură pentru a o trezi dar ea începu să geamă încetişor; apoi se trezi de-a binelea şi cu un strigăt de durere, îşi pipăi şoldul.

— Mă doare! gemu Greta. Mă doare şi capul, nu mai pot respira! continuă ea.

Nu putea fi vorba de ţânţari.

Cu ajutorul lui Van Mook, Malko o puse pe tânăra olandeză jos, pe pământ. Apoi, în ciuda cotului dureros, urcă din nou în camion, ridică prelata de un colţ şi începu să examineze lingourile de aur aşezate unele peste altele. Aproape imediat, zări un cordon întunecat răsucit între două lingouri. Era un şarpe. Nu mai mare de douăzeci de centimetri.

Malko luă arma şi trase un glonţ care pulverizează capul reptilei într-o secundă. Malko îl examină cu atenţie şi simţi un nod în gât. Mai văzuse o asemenea reptilă, neagră, aproape violacee. La ferma lui Van Mook... Nu fusese un accident. Trecând peste scârba ce i-o provoca, luă şarpele mort de coadă şi-l azvârli în afara camionului. Văzându-l, Julius Harb se schimonosi de teamă:

— *That's a cascabel,* spuse el, *very dangerous! Deadly!*[17]

Malko întoarse capul spre Greta Koopsie. Aceasta, cu gura deschisă, respira din ce în ce mai greu. Otrava acţionase deja, paralizându-i căile respiratorii. Înţelese de ce el fusese mai puţin atins: reptila îşi înfipsese colţii în carnea Gretei iar pentru el nu mai rămăsese decât un rest de venin. Poate, totuşi, suficient pentru a-l ucide şi pe el. Privirea lui Van Mook trecea de la unul la altul plină de

17 Varietate de crotal – foarte periculos. Este mortal, (n. a.).

compasiune.

— E un animal periculos, trăieşte în mijlocul pădurii.

— Ăsta nu a venit din pădure, spuse Malko. Dumneavoastră l-aţi adus de la fermă.

— Sunteţi ţicnit! protestă Van Mook. Niciodată nu aş fi putut face aşa ceva!

O voce suavă se auzi deodată în spatele lui.

— Este adevărat, l-am văzut cum l-a aruncat în camion!

Era Rachel. Indiferentă în aparenţă, tânăra îşi privea amantul cu o lucire amuzantă în ochi. Acesta făcu un salt şi o strânse de gât.

— Ticăloaso! Mincinoaso!

Malko îşi apucă din zbor arma. O îndreptă spre Herbert:

— Las-o în pace!

Rachel avea lacrimi în ochi iar faţa i se făcuse stacojie.

Cu mare regret, olandezul îi dădu drumul şi se întoarse spre Malko.

— Doar n-o credeţi pe târfa asta mică?

Malko îi privi ochii albaştri atât de indignaţi.

— Ba da, spuse el, o cred. Ştiam că puneţi ceva la cale pentru a pune mâna pe tot aurul ăsta. Dar nu mă gândeam că veţi merge atât de departe. Sunteţi un ticălos, Van Mook... Dar aţi ratat lovitura. Mai am suficientă forţă să vă ucid chiar dacă mor.

Rachel aduse în grabă geanta ei şi scoase o cutiuţă metalică şi cutia de ţigări în care stătuse şarpele.

— Are un antidot! spuse ea. Asta-i cutia în care se afla şarpele.

Herbert îi aruncă o privire de asasin, strângându-şi pumnii. Malko o întrebă pe Rachel, fără a-i scăpa din ochi pe olandez.

— Câte doze sunt?

— Una.

— Rachel, injectează-i-o lui Greta. Repede!

Malko se sprijini de camion cu mitraliera îndreptată spre Van Mook, în timp ce Rachel îi făcea o injecţie intravenoasă Gretei. Aceasta, practic inconştientă, gemea fără încetare. Nici măcar nu simţi înţepătura. Rachel ridică capul...

— Trebuia făcută imediat...

Seringa era goală. Malko îşi simţi braţul din ce în ce mai dureros. Dar ura şi furia îl ţineau în picioare. Capul începu să i se învârtească: un lucru era sigur, antidotul va reuşi probabil să întârzie efectul otrăvii, dar Greta trebuia îngrijită de urgenţă numai într-un spital.

— Veţi conduce camionul mai departe, îi spuse Malko lui Herbert Van Mook. Julius va sta în spate cu Rachel şi Greta. Instalaţi-l! Ar fi trebuit să vă ucid pe loc.

Olandezul nu răspunse. Ştia că Malko. Cu braţul rănit, nu ar fi putut să conducă camionul. Asta îi dădu un anumit răgaz. Probabil va leşina în curând, îşi spuse. Se puteau întâmpla atâtea lucruri neprevăzute pe drumul ăsta mizerabil... Era mai bine să asculte... pentru moment. După cinci minute, Van Mook demară.

Malko stătea la celălalt capăt al banchetei, cu mitraliera îndreptată spre el, pregătit să tragă la. Cea mai mică mişcare necontrolată a olandezului.

Trebuia să reziste câteva ore, cu transpiraţia pe

faţă şi furia în suflet.

— Mai repede, spuse el. Cât de repede puteţi!

*

Greta începu să delireze. Nu-şi mai veni în simţiri niciun moment. Se opriră un minut lângă un râu să-i stropească faţa. Cotul lui Malko se umflă şi mai tare iar mişcările îi deveniră insuportabile. Bănui că parcurseră cam trei sferturi din drum. Malko era din ce în ce mai furios. Văzându-l pe olandez imperturbabil, devenea tot mai neliniştit. Pe partea stângă a drumului apărură deodată nişte colibe indiene.

Herbert întoarse capul spre el şi îi spuse cu o voce umilă:

— Este un sat indian, spuse el, am putea să le cerem ajutorul. În general au tot felul de alifii pentru genul ăsta de lucruri...

O lucire specială a privirii lui albastre dezminţea umilinţa cuvintelor spuse.

Malko îi înţelese şiretenia: Van Mook înţelegea dialectul indienilor, şi deci încerca ultima lovitură. Dar pentru Malko fu prea mult. Brusc simţi că prezenţa olandezului îi devenise insuportabilă.

— Opreşte, spuse el.

Van Mook ascultă docil.

— Mă duc în sat, spuse Malko.

întorcând capul strigă spre Rachel:

— Cum se simte?

— Mai bine, se pare, strigă aceasta. Este mai puţin roşie.

Antidotul îşi făcuse oarecum efectul, nu în

totalitate. Ştirea îl împietri pe Malko.

— Coborâţi, îi spuse el lui Van Mook. Luaţi lingourile pe care vi le-am promis. Sunt un om de onoare. Şi mergeţi unde vreţi...

Apoi se întoarse spre creolă.

— Rachel, rămâneţi cu noi sau plecaţi?

— Rămân, spuse ea.

Van Mook nu mai reacţiona. Rămăsese împietrit.

— Doar n-o să mă lăsaţi aici? protestă el şi apoi, dumneavoastră nu puteţi conduce...

— Voi reuşi! spuse Malko, iar dumneavoastră veţi supravieţui: oamenii ca dumneavoastră reuşesc întotdeauna să supravieţuiască. Luaţi-vă aurul, înainte de a-mi schimba părerea şi căraţi-vă!

Malko coborî, ţinându-l pe olandez sub ameninţarea armei. Acesta luă cu greutate cele patru lingouri de aur promise şi le puse pe pământ. Cu ochii fosforescenţi de furie, Malko urcă din nou în camion şi-l băgă în prima viteză, luând apoi rapid volanul.

Primii o sută de metri fură înfiorători. Avea impresia că braţul o să-i explodeze dar se obişnui cu durerea şi reuşi să menţină camionul pe drumul drept şi îngust.

În oglinda retrovizoare, îl zări pe Herbert Van Mook în picioare, în mijlocul drumului, lângă lingourile de aur.

Malko nu avea niciun minut de pierdut. Nu trebuia să rateze avionul. Cu doi răniţi la bord, nu putea continua nicidecum drumul pe jos.

Oare ce alte capcane îi mai rezerva drumul ăsta infernal?

Capitolul XVII

Trecură numai zece minute şi Herbert Van Mook simţi pe umeri şi pe ceafă câteva picături de ploaie călduţă. Ridică capul spre vârful arborilor şi văzu cerul negru ca cerneala. În câteva secunde, picăturile se transformară într-o ploaie torenţială. Olandezul se adăposti între frunzele uriaşe ale unui bananier sălbatic. Tornada se dezlănţui cu un zgomot asurzitor, smulgând frunzele arborilor, lianele, obligând animalele să se ascundă în vizuinele lor. În ciuda adăpostului, Van Mook se udă până la piele în câteva secunde.

Deodată îi veni în minte o idee şi sări ca ars din ascunzişul său. Începu să sape pământul ca un nebun, ia marginea drumului, cu pumnalul, dându-l mai întâi de-o parte cu mâinile. Cu dinţii strânşi, îndârjit, ca şi cum ar fi vrut să omoare pe cineva, ghemuit la marginea drumului, Van Mook nu mai simţea ropotul ploii în spatele său. Reuşi să sape o groapă dreptunghiulară destul de adâncă pentru a ascunde cele patru lingouri de aur. Cu picioarele le acoperi de laterită, apoi netezi locul, punând deasupra ramuri şi frunze. Apoi se ridică, cu dureri în tot corpul dar cu ochii strălucitori. Dacă nu s-ar mai fi întors să le ia, aceste lingouri de aur ar fi rămas ascunse în inima junglei până la sfârşitul veacurilor, afundându-se din ce în ce mai mult în pământul moale.

Ploaia nu înceta şi cerul era brăzdat de fulgere. Herbert Van Mook începu să fugă cu disperare, ţinându-şi gura deschisă, respirând cu putere pentru a elimina toxinele din organismul său. Drumul se

transformă rapid într-o mlaştină alunecoasă de noroi. Această ploaie torenţială fusese providenţială, gândi Van Mook: era unica şansă să recupereze aurul dispărut.

Van Mook cunoştea regiunea. Într-o jumătate de oră furtuna tropicală urma să transforme tot drumul într-o imensă baltă de noroi. Camionul, atât de încărcat cu greutatea aurului, urma să se împotmolească în mlaştina noroioasă. Fugarii mai aveau de făcut câteva ore pentru a ajunge la Drietabbetje. Dacă ajungeau după apusul soarelui, avionul urma să plece fără ei obligându-i să coboare la Tapanahoni pentru a ajunge la fluviul Maroni.

Van Mook ştia că ei vor face totul pentru a evita această soluţie disperată. Cu doi răniţi şi în plus handicapul lui Malko, s-ar fi aflat la limita imposibilului.

Deci, aveau două soluţii: să abandoneze camionul încărcat cu aur şi să continue drumul pe jos, sau să descarce aurul din camion pentru a-l uşura şi deci să lase aurul pe drum. Julius Harb şi Greta Koopsie erau în imposibilitatea de a merge pe jos, deci singura soluţie viabilă era cea de a doua. Cu condiţia ca Malko să nu pornească singur, pe jos, după ajutoare, lăsându-i pe cei doi răniţi în grija lui Rachel. Ceea ce era ideal pentru el. Ideea de a o strânge de gât pe tânăra metisă îl făcea să exulte. Cu braţele lipite de corp, încerca din răsputeri să alerge. Ploaia îi biciuia obrajii, dar temperatura nu scăzuse cu niciun grad. Picioarele-i alunecau prin laterita moale, se clătina tot timpul dar îşi păstră privirea fixă pe drum, fiind sigur că va zări în curând camionul roşu împotmolit.

La fiecare zdruncinătură Malko simţea nevoia să

urle de durere. Nu mai îndrăznea să-şi privească braţul umflat, învineţit, cu pielea întinsă din cauza edemului. Simţea junghiuri peste tot, având din când în când senzaţia de delir.

Camionul se ţâra prin pământul roşu de laterit, noroios, când într-o parte când în cealaltă, smulgând în cale liane, arbuşti, trunchiuri aruncaţi de tornadă de-a curmezişul drumului părăsit. La început avu senzaţia că nu va reuşi să ajungă niciodată. Dar camionul îşi croia drum în forţă, cu zvâcnituri puternice de motor. Se întoarse, privind prin oglindă spatele camionului. Lungit pe targă, Julius Harb, cu faţa plină de transpiraţie, părea că doarme. Rachel o instalase pe Greta cum putuse mai bine; cu capul pe genunchii săi îi umezea faţa continuu. Rachel îi zâmbi palid lui Malko. Din fericire pentru el, Rachel era alături de ei. Deşi era o tânără avidă de sex, se descurca foarte bine ca infirmieră.

Malko se gândi la Greta, cu inima strânsă. Starea de uşoară ameliorare a Gretei nu durase prea mult. Faţa i se umflase din nou şi se făcu vineţie. Respira din ce în ce mai greu.

Întoarse capul la timp pentru a evita un obstacol de pe drum. Mişcarea bruscă făcută pentru redresarea maşinii îi aminti de propria-i suferinţă.

Avea impresia că în cotul lui se află un animal ciudat ce va urma să-i ţâşnească din interior precum văzuse în filmul Alien.

Conducea practic cu mâna stângă, servindu-se de dreapta numai în caz de necesitate absolută. O picătură mare de ploaie se strivi de parbriz. Înălţă privirea şi văzu cerul întunecat. Îşi înăbuşi o înjurătură. Dacă ploua, urma o catastrofă! A doua

picătură, apoi a treia şi brusc tornada se dezlănţui.

Nu se mai vedea nici lar zece metri, ploaia torenţială făcând un zgomot de mitralieră. Ştergătoarele parbrizului nu mai făceau faţă...

Malko strânse din dinţi, se arcui asupra volanului şi încetini viteza. Simţea cum praful de laterit se transformă în argilă vâscoasă lipindu-se de roţi.

Frână brusc pentru a evita o haltă mai mare, camionul se puse de-a curmezişul, dar Malko reuşi să-l îndrepte la timp.

Dacă derapa de pe drum era terminat. Aruncă o privire spre ceasul său sport Seiko: mai aveau trei ore înainte de apusul soarelui şi aproximativ patruzeci de kilometri de drum. Putea să dureze două ore sau opt zile... Se întoarse şi strigă către creolă:

— Cum se simte?

— Rău, replică Rachel. Dar nu cred că i-a crescut temperatura...

Malko ridică piciorul, apoi puse frână. În faţa lui se afla ceea ce îl pusese pe gânduri de câteva minute. Drumul, săpat adânc de forţa ploii tropicale, se umpluse cu o apă noroioasă formând o baltă imensă ce părea şi foarte adâncă. Era imposibil să treacă cu maşina prin acel loc. Băgă în viteza întâi, îndreptând roţile spre partea stângă, intrând chiar în pădure. Liniştit, Malko simţi roţile care agăţaseră ceva solid. Motorul vuia ca un animal furios. Camionul era pe cale să treacă de obstacol cu cinci kilometri la oră. Deodată, cu brutalitate, roata din spate, de pe partea dreaptă, patină, diferenţialul făcu un zgomot puternic şi inexorabil camionul alunecând în mlaştina imensă şi adâncă.

Malko încercă să-l orienteze spre dreapta; băgă în viteza a doua şi acceleră puternic, încercând să-l smulgă din loc.

Camionul făcu imediat un unghi de douăzeci de grade. Se auzi un zgomot surd în spate şi deodată, maşina se învârti înainte de a se înfunda total în baltă.

Încărcătura de aur se deplasă din cauza pantei, fiind cât pe ce să le zdrobească pe cele dodă tinere. Malko urlă de furie, trecu prin punctul mort, împinse uşa cu braţul sănătos şi sări pe pământ. Era cât pe ce să cadă iar braţul infectat expus brusc ploii de afară îi smulse gemete de durere. Înotând prin noroiul cleios, făcu înconjurul camionului. Îi venea să plângă de furie. Camionul era împotmolit în noroi şi părea că se afundă cu fiecare clipă ce trecea, sub propria-i greutate. Îi trebuia un troliu în faţă, legat de motor pentru a-l putea remorca, agăţându-l de un arbore. Nu avea nici troliu, nici cablu.

— Ne-am blocat? strigă Rachel.

— Da, spuse Malko. Mă duc să văd ce pot să fac.

Se ghemui măsurând spaţiul dintre partea de jos a camionului şi sol. Partea din spate era în apă şi roata dreaptă blocată până la butuc într-un soi de nisip vâscos. Malko îşi şterse fruntea transpirată stăpânindu-şi durerile ascuţite, îngrozitoare de la mână. Era disperat.

Nu avea decât o soluţie pentru a-l scoate din noroi. Desfăcu prelata în spate şi îi spuse lui Rachel:

— Ajutaţi-mă, vom descărca aurul!

Tânăra îl privi încremenită de mirare.

— Aurul? Dar unde o să-l puneţi?

— Aici, peste tot, împrejur. Nu are nicio

importanţă. Cu două tone mai puţin şi cu roţile pe nişte crengi, va porni din nou.

Dacă nu, aici rămâneau. Julius Harb deschise ochii. Îl auzise pe Malko vorbind. Îl întrebă cu o voce slăbită:

— Nu există altă soluţie?

— Nu, spuse Malko, vom putea să revenim, să-l luăm, dacă totul decurge normal...

Într-adevăr, trebuia să se întâmple un miracol, ca totul să decurgă bine.

Surinamezul făcu un gest dezamăgit cu mâna.

— Faceţi ce trebuie.

Rachel o aşeză pe Greta mai bine şi se apropie de spatele camionului. Luă un lingou de douăsprezece kilograme şi-l aruncă lui Malko. Lingoul căzu în mlaştină şi dispăru îndată înghiţit de apă. Malko, cu braţul stâng, începu să tragă lingourile, unul câte unul, aruncându-le în apă. Barele de aur se loveau cu un zgomot greoi şi surd, împânzind drumul. Malko nu mai scotea niciun cuvânt ca să-şi cruţe forţele. El mai avea o şansă să scape dar Greta, dacă nu era îngrijită rapid, urma să moară. Tânăra nu va supravieţui traversării fluviului în cazul în care pierdeau avionul. Deci trebuiau neapărat să ajungă la timp să prindă avionul. I se păru că ploaia diminuase puţin, dar căldura era la fel de insuportabilă. Sprijinit pe un cot, Julius Harb, slăbit, contempla lingourile de aur care dispăreau în noroi. Acest aur ar fi trebuit să servească eliberării ţării sale. În afară de zgomotul ploii, pe tabla camionului se auzea numai şocul metalului cu pământul mlăştinos, sau al metalului peste metal, întretăiate din când în când de urletele de durere ale lui Malko.

Rachel, din neatenţie, scăpă un lingou peste picior şi urlă de durere. Malko nici măcar nu mai întoarse capul, fiind ocupat cu aşezarea grămezii de aur, precum o furnică harnică dar oarbă. Nu îndrăznea să-şi privească nici ceasul. După ce termina, trebuia să caute frunze, crengi să le aşeze sub roţile camionului şi să încerce să-l scoată din noroi. Greta şi Julius trebuiau să coboare şi ei pentru a uşura greutatea camionului.

O broască albastră în dungi aurii ţâşni din junglă şi sări pe lingouri. Broscuţa făcu trei salturi şi rămase în echilibru pe o bară de aur care avea aceeaşi culoare ca dungile ei. Mai rămăseseră vreo douăsprezece lingouri de dat jos. Începeau să se risipească. Chiar în acel moment ploaia se opri ca şi cum ai fi închis apa unui duş.

Poate nu era de rău augur această ploaie. Cu braţul se lovi de un lingou şi fu nevoit să se oprească, cuprins de ameţeli şi cu respiraţia tăiată din cauza durerii.

*

Van Mook alerga continuu, în ciuda durerilor ascuţite, motivat de o singură idee: găsirea camionului încărcat cu aur. Îşi dădu seama că este stupid să fugă ca un apucat; dacă maşina se blocase în baltă, oricum nu va putea pleca în cinci minute. Numai că, era mai presus de el! îşi dădu seama că ploaia încetase; căzuse de mai multe ori şi semăna cu o fantomă îmbrăcată în roşu. Îşi încetini fuga. Cu gura deschisă şi topit de căldură, făcu un salt maşinal pentru a se feri de un şarpe verde-jad care

traversa drumul. Se opri o secundă, pândind un zgomot de motor dar nu auzi decât ţipete de păsări şi zgomote de junglă. Începu din nou să fugă. Chipul lui Tonton Beretta convulsionat de ură şi frică în momentul închiderii în camera blindată îi trecu prin faţa ochilor şi-l îngrozi. Trebuia totuşi să reuşească, îşi spuse el. În ceea ce o privea pe Rachel, putea găsi mii de femei ca ea sau mai bune decât ea.

*

— Malko! Vino!

Malko se ridică şi alergă spre camion lăsând jos creanga de copac pe care tocmai voia s-o strecoare sub roata maşinii. Rachel era aplecată peste faţa Gretei. Tânăra olandeză ţinea ochii închişi şi îşi clătină capul de la stânga la dreapta ca un metronom stricat.

Malko îi luă pulsul. Avea 160 de bătăi, iar pulsaţiile erau regulate.

— Greta! strigă el. Greta!

Olandeza deschise ochii. Privirea-i devenise sticloasă şi totuşi reuşi să schiţeze un surâs fugitiv în colţul buzelor, apoi spuse câteva cuvinte de nedesluşit.

— Trebuie să plecăm, spuse Malko; peste două ore vom fi în avion.

— Ocupaţi-vă de ea, mă duc să caut frunze de bananier ca s-o răcorim, spuse Rachel.

Malko îi luă locul tinerei creole, susţinându-i capul Gretei. Rachel se întoarse şi îi înveli capul fetei, transformând-o într-un cocon verde. Malko îşi reluă munca epuizantă şi fastidioasă: trebuia să taie

crengi şi să le bage în faţa roţilor camionului pentru a forma o suprafaţă mai puţin alunecoasă decât lateritul.

Săpase o groapă în faţa roţii înnămolite, o umplu cu crengi şi frunze şi puse deasupra un trunchi retezat. Totul era îmbibat de apă dar era mai bine decât magma vâscoasă roşiatică a lateritului.

Braţul începu să-l doară din ce în ce mai tare. Reuşi să taie o creangă groasă pe care o puse pe patul de frunziş gata pregătit. Apoi privi pentru o secundă toată munca lui. Într-adevăr trebuia să încerce. Exista riscul ca ploaia să înceapă din nou...

Înălţă o rugăciune către cer, ca să nu mai întâlnească alte obstacole în drum: se simţea prea obosit pentru a începe o altă operaţiune. Îşi şterse fruntea plină de sudoare şi de bucăţile de laterit cu care se murdărise şi o chemă pe Rachel:

— Veniţi să mă ajutaţi, trebuie să debarcăm targa. În doi reuşiră să o facă să alunece până în spatele camionului.

Coborârea pe pământ fu mai dramatică iar Julius Harb fu cât pe ce să cadă în noroi.

Malko se îndreptă, clătinându-se pe picioarele-i tremurânde.

Cu atât mai rău, Greta va rămâne în camion. Oricum, ar fi fost incapabilă să stea în picioare iar el nu avea curajul s-o aşeze pe solul ăsta alunecos.

— Îndrumaţi-mă, îi ceru el lui Rachel.

Aceasta înotă în noroi şi trecu în faţa camionului. Malko se aşeză la volan, apăsă pe ambreiaj şi motorul porni. Băgă în viteza întâi, se asigură că cele patru roţi erau bine aşezate şi încetişor începu să lase ambreiajul. Era prea tare, roţile continuau să

patineze. Trebuia să le smulgă progresiv. Simţi imediat rezistenţa opusă. Malko strânse din dinţi. Nu-şi mai simţea braţul rănit. Mai ales nu trebuia să ambaleze motorul. Camionul se urni puţin. Roţile porniră bine. Rachel îi făcu semn să se îndrepte spre stânga. Malko începu să simtă camionul ieşind din mlaştină centimetru cu centimetru, ca un ciclist care urcă panta. Apoi alunecă la loc lent şi Malko simţi un nod în gât. Luă o decizie într-o fracţiune de secundă. Trebuia să. Oprească sau să încerce totul dintr-o dată. Apăsă cu putere acceleratorul. Motorul reacţionă şi camionul vibră din toate încheieturile. Cu o zdruncinătură brutală, plecă într-o mişcare arcuită şi se îndreptă spre stânga. Malko îi redresă într-o fracţiune de secundă, fiind cât pe ce s-o strivească pe Rachel.

Se opri, apoi scoase un strigat de bucurie. Dintr-un salt, fu pe pământ. Nu-i rămânea decât să-l urce pe Julius în camion şi apoi să pornească. Privi încă o dată balta mlăştinoasă şi grămada de lingouri de aur aşezate pe drum. Era o imagine derizorie, alături de arbori uriaşi ai junglei insolite, aproape suprarealistă. Îi fu mai uşor să-l urce în camion decât îi fusese la coborâre. Malko nu îndrăzni să mai privească bandajul plin de sânge de la glezna sergentului Harb.

Cât despre Greta, starea ei nu evoluase.

Frunzele de bananier menţinuseră o răcoare relativă asupra feţii înfierbântate.

— Să mergem, spuse Malko.

Demară. Nu mai avea senzaţia dinainte. Uşurat, camionul părea că zboară pe lateritul umed. Va putea să meargă mult mai repede decât crezuse.

Numai că după o sută de metri vocea îngrozită a lui Rachel îl făcu să tresară.

— Malko! Malko! Opreşte-te!

Puse frână şi apoi se întoarse cu gâtul uscat de emoţie. Greta, agitată de spasme, vomita, mişcându-şi picioarele. În toate părţile. Cu groază văzu că tânăra scuipă sânge!

Sărind jos, ajunse rapid în spatele camionului. Greta era lividă, maxilarul îi tremura şi respiraţia-i era din ce în ce mai sacadată şi neregulată. Julius o fixă cu privirea, total buimăcit.

— Este fierbinte! spuse Rachel. Nu mai durează mult.

Malko îşi blestemă neputinţa. În plus, hurducăielile camionului erau o tortură pentru tânăra olandeză, l-ar fi trebuit un elicopter. Dar în Surinam...

Culmea era că se aflau la câteva sute de kilometri de o bază de lansare a navelor spaţiale, a civilizaţiei celei mai avansate din secolul XX...

— Voi încerca să merg încet, spuse el. Rachel înclină din cap. Deodată, Greta tresări, ochii i se deschiseră şi Malko crezu că are o viziune de coşmar: ochii ei erau roşii ca cei ai unui iepure de angora.

Toate vasele mici ale globului ocular se spărseseră sub presiunea sângelui. Tânăra nu mai avea privire. Îi luă mâna, vorbindu-i, dar nu obţinu nicio reacţie. O venă i se zbătea cu putere în zona gâtului. Rachel îşi înăbuşi un suspin, punându-şi mâna la gură.

— O să...

Malko nu răspunse, abţinându-se cu greu să nu urle. Greta suspină uşor şi gura i se întredeschise.

Malko crezu că vrea să vorbească, dar din gură nu-i ieşi niciun sunet şi gura rămase în aceeaşi poziţie. Corpul îi fu cuprins de un spasm uşor şi Greta se sfârşi. Rachel râmase înţepenită cu ochii scăldaţi în lacrimi grele ce cădeau pe obrazu-i drăgălaş şi senzual. Julius Harb îşi făcu semnul crucii şi murmură.

— Şerpii ăştia nu iartă. Creierul n-a rezistat. A făcut hemoragie cerebrală.

Malko se aplecă şi îi închise ochii injectaţi. Ce destin straniu pentru micuţa secretară din Rotterdam. Simţea un gol imens, o tristeţe atroce, senzaţia de ireversibilitate pe care o încerci în faţa morţii. În pădure, apa se mai scurgea încă pe frunze, crengile se mai rupeau pe ici pe colo iar insectele zburau pretutindeni. Viaţa continua.

Deodată Rachel tresări, întinse braţul şi îi arătă drumul din urma lor.

— Priviţi!

Malko privi în direcţia indicată şi zări o siluetă vlăguită în mijlocul drumului, lângă lingourile de aur. Chiar dacă nu. I-ar fi recunoscut statura masivă a lui Van Mook, Malko nu ar fi avut niciun dubiu. Nimeni nu se mai afla pe acest drum părăsit de junglă în afară de el.

Olandezul văzuse camionul şi se opri chiar lângă grămada de aur.

Malko uită de durerea de la braţ. Raţiunea îi spunea să plece imediat, să încerce să ajungă la timp la Drietabbetje, şi să fugă din jungla inospitalieră.

Apoi privirea i se aşeză pe chipul Gretei Koopsie, împietrit pe vecie. Îl apucă o furie oarbă. Dacă ar fi

plecat cu camionul, Van Mook ar fi rămas cu ceea ce dorea: aurul, după ce eliminase tot ce îi stătuse în cale. S-ar fi descurcat într-un fel sau altul şi ar fi ajuns cu comoara furată în locurile dorite. Dar era prea nedrept. Fără să spună vreun cuvânt, aşeză uşor capul Gretei şi sări jos din camion. Luă mitraliera Uzi din cabină, apoi se îndreptă spre olandez, care rămăsese nemişcat la o distanţă de vreo sută de metri.

Rachel îi strigă:

— Unde vă duceţi?

— Trebuie să plecăm, spuse şi Julius Harb, avionul nu ne va aştepta!

Dar Malko nu se întoarse. Nu auzea decât vocea Gretei care-i spunea cu tandreţe:

— Vreau să merg cu dumneavoastră.

*

Herbert Van Mook îl privi pe Malko venind spre el. Respira mai bine acum şi observa cu atenţie situaţia creată, îşi spuse că Malko nu este genul de bărbat să omoare pe cineva neînarmat. Probabil urma din nou o altă predică de-a lui Malko, dar nu-i păsa; era însufleţit de o mare bucurie. Raţionamentul lui fusese corect. Fuseseră obligaţi să abandoneze aurul din cauza ploii.

Acum trebuia să se ţină tare pe poziţie. Îşi luă o expresie de câine bătut şi când Malko se apropie mai mult, îi spuse:

— Am abandonat aurul, nu puteam să vă las singur! Ştiu că nu puteţi conduce cu braţul rănit. Mă sui eu la volan.

Malko şi Julius Harb, o dată urcaţi în avion, lui nu-i rămânea decât să se întoarcă să ia aurul.

Malko îl privea intens cu arma la umăr. Era o ofertă tentantă cea a olandezului, gândindu-se la junghiurile atroce din cotul braţului când răsucea volanul. Privirile celor doi bărbaţi se întâlniră.

— Într-adevăr, spuse Malko, am nevoie de dumneavoastră. Veniţi.

Îl lăsă să treacă înainte, urmându-l la câţiva paşi.

Herbert Van Mook fu intrigat de absenţa oricărei rezistenţe dar o puse pe seama epuizării. Îşi înghiţi furia când o zări pe Rachel a cărei privire îl străbătu ca şi cum ar fi fost transparent. Dacă Malko nu ar fi avut mitraliera, Van Mook şi-ar fi scos pistolul 32 şi i-ar fi tras un glonţ între ochi ticăloasei.

Imediat observă imobilitatea Gretei Koopsie. Mai văzuse cadavre în viaţa lui. O nelinişte vagă îl făcu să întoarcă privirea spre adversarul său şi se lovi de privirea aurie a acestuia. Dar aurul din ochii lui Malko era glacial şi îi dădu fiori pe spate uriaşului olandez.

— Opriţi-vă aici! spuse Malko cu un ton neutru.

— Regret nespus, se bâlbâi Van Mook. Vă jur că…

Malko se dăduse înapoi până la cabina camionului, luă o lopată şi i-o aruncă la picioare olandezului.

— Săpaţi! spuse el. Aici.

Îi arătă un loc sub un arbore uriaş, la marginea drumului. Se gândise pentru o clipă să ia cu el trupul fetei dar cu siguranţă i s-ar fi refuzat transportul lui cu avionul.

Van Mook privi lopata, apoi mitraliera şi în sfârşit luă unealta spunându-şi că idioata asta murise în cel mai nepotrivit moment. Îi venea să-i dea o lovitură

de picior în trupul neînsufleţit.

În fond, dacă această pseudo înmormântare îi mai potolea mânia lui Malko, nu era rău deloc. Fără să spună ceva, începu să sape în latent. Rachel îl contempla cu un aer absent. Julius Harb închisese ochii, concentrându-se asupra suferinţei sale.

Malko se instală la umbră, sprijinit de cabină cu spatele. Sângele îi zvâcnea în tâmple şi se întreba dacă nu va leşina. Căldura i se părea din ce în ce mai insuportabilă. În afară de ciripitul păsărilor nu se auzea decât zgomotul lopeţii în pământul gras, argilos şi respiraţia greoaie a olandezului, de altfel, regulată ca un mecanism de ceas. Îi trebui aproape o oră lui Van Mook pentru a săpa ceva ce semăna cu o groapă. Îşi aruncase cămaşa şi torsul lui era plin de sudoare, dar nu se întrerupse niciun moment. Avea o musculatură de uriaş.

Malko nu se mai gândea nici la aur, nici la avion, nici măcar la Julius Harb, cel pentru care toată operaţiunea fusese pusă în mişcare. Acum, avea un cont de reglat cu acest olandez uriaş, Van Mook.

În sfârşit, acesta se ridică şi îi înfruntă pe Malko.

— Cred că va fi bună, spuse el cu o voce umilă şi supusă.

Malko se apropie şi îi verifică adâncimea cu o singură privire. Nu făcu niciun comentariu, se apropie de camion şi îi spuse lui Rachel:

— Înfăşuraţi-o în pânză! Van Mook, ajutaţi-o!

Era bucata de pânză în care fuseseră înfăşurate armele. Olandezul o ajută pe Rachel.

Greta Koopsie era încă uşoară şi nu le fu prea greu. Supravegheaţi, Van Mook şi Rachel duseră trupul până la groapă şi-l puseră încet înăuntru.

Malko se apropie, luă un pumn de pământ în mâna dreaptă şi-l aruncă peste corpul Gretei. Apoi, se dădu înapoi, se întoarse spre Van Mook şi spuse:

— Acoperiţi-o!

Olandezul luă lopata şi acoperi groapa cu pământ. La sfârşit, se aflau toţi în faţa unui mormânt de vreo cincizeci de centimetri înălţime. Se lăsă liniştea. Rachel se întoarse să-l supravegheze pe Julius Harb.

Herbert Van Mook puse lopata jos, ferindu-şi privirea de Malko.

— Poftim! spuse el totuşi cu o voce liniştită.

Neobţinând niciun răspuns, se hotărî să-l privească pe Malko. Ceea ce văzu în privirea acestuia îi dădu fiori pe şira spinării.

— Mergem? întrebă olandezul.

— Noi da. Dumneavoastră nu, spuse Malko.

Herbert încercă să nu-şi arate surprinderea. Îi era greu să se descurce fără camion cu tot aurul de pe drum, dar spera să reuşească într-un fel sau altul.

— Cum vreţi, spuse umil Van Mook. M-am întors să vă ajut. Ştiu că m-am purtat ca un ticălos, dar nu sunt totdeauna aşa.

Se opri, dându-şi seama că discursul lui nu mergea cu momentul respectiv. Tensiunea dintre cei doi se mărea. Aerul părea aproape solid, atât se făcuse de cald. Din camion, Rachel îi privea pe cei doi bărbaţi.

Malko, cu mitraliera agăţată în unghiul braţului stâng, îi ţinea piept lui Van Mook. Deodată, închise pentru o secundă ochii, lăsându-se pradă unei ameţeli trecătoare.

Olandezul crezu că acesta leşină şi maşinal îşi schimbă expresia. Pentru o clipă, faţa sa deveni

hulpavă, feroce, inumană, înlăturând orice urmă de modestie şi remuşcare.

Malko deschise ochii în aceeaşi secundă.

Privirile li se întâlniră şi Van Mook, cu instinctul său animalic, înţelese totul într-o secundă. Mâna i se îndreptă spre cizma unde ţinea ascuns pistolul dar degetele-i nu reuşiră să atingă crosa.

În acelaşi moment Malko apăsă pe trăgaciul mitralierei. În câteva secunde, cu un zgomot asurzitor, proiectilele atinseră torsul lui Van Mook în diagonală. Acesta, sub şocul gloanţelor, se dădu înapoi un pas, apoi se răsuci spre stânga şi căzu cu o mână înainte, prăbuşindu-se pe burtă în noroiul cleios.

Se întoarse cu o ultimă mişcare pe spate, îşi întinse mâna pe piept şi muri. Rachel sări din camion şi alergă spre Malko. Văzu corpul întins, crosa pistolului care ieşise pe jumătate din cizmă şi-i spuse:

— A vrut să vă ucidă!

Malko dădu din cap.

— Oricum l-aş fi împuşcat până la urmă. Din cauza Gretei.

Era prea obosit ca să-i explice lui Rachel ceea ce se întâmplase în interiorul său când surprinsese privirea olandezului. Poate era starea de nefiinţă care decisese ultimul gest.

Cine ştie, dacă olandezul ar fi continuat să-şi joace comedia, poate i-ar fi acordat graţierea în cele din urmă, în ciuda dezgustului pe care i-l inspira. Malko făcu un gest de dezamăgire.

— Urcaţi. Trebuie să plecăm.

Se urcă cu greutate în camion şi porniră. Reculul

mitralierei îi provocase noi junghiuri în cot.

— Credeţi că o să ajungem? îl întrebă Rachel.

— Trebuie! spuse Malko.

Camionul pornise la drum. În oglinda retrovizoare corpul lui Van Mook se micşora din ce în ce până când dispăru total din câmpul lui vizual.

Urma să se volatilizeze înaintea comorii atât de mult râvnite.

Malko privi înainte la drumul ce i se desfăşura în faţa ochilor şi zări ca o halucinaţie, chipul deformat al Gretei Koopsie. Durerea îi cuprinse chiar şi umărul. Sub braţ ganglionii i se umflaseră enorm.

În fiecare secundă putea să cadă într-o stare de comă mortală. Întoarse capul şi întâlni privirea neliniştită a lui Rachel.

Capitolul XVIII

Drumul părea nesfârşit. Malko strângea volanul în mâna stângă, dar acesta parcă nu-l mai asculta întocmai ca un animal îndărătnic, care căuta să-i scape. Cu creierul golit, Malko îşi fixase privirea pe fâşia îngustă a drumului de latent roşu, încercând să evite şanţurile foarte adânci şi obstacolele nenumărate. Din fericire, camionul descărcat de greutatea aurului era mult mai uşor de condus. Cel puţin în două, trei locuri ar fi putut să se blocheze dacă maşina rămânea încărcată.

Trecuse o oră şi jumătate. Parcurseseră deja vreo treizeci de kilometri şi după calculele lui mai rămăseseră doisprezece în total.

Rachel îl întrebă din spatele camionului:

— E totul în regulă?

— Da, răspunse Malko.

Braţul se umflase şi mai tare iar cotul nu se mai articula. Dar mai ales, cantitatea de venin, cât de mică fusese – începea să-şi facă efectul. Umărul i se înţepeni şi-l durea nespus. Brusc, îl cuprinseseră frisoanele, datorate febrei violente care-l scutura ca un şoc electric. Dacă oprea pentru cinci minute, nu ar mai fi fost capabil să pornească din nou la drum.

Se gândi la cele două mii de kilograme de aur abandonate în junglă. Ar fi putut să-şi reconstruiască un castel de vis cu suma respectivă. Olandezii i-au cerut cam mult... Fără metalul ăsta blestemat, aventura ar fi fost mai puţin periculoasă...

Malko se consolă, gândindu-se că un om ca Van Mook era motivat numai de câştigul aurului.

Picătura de ploaie care căzu pe parbriz avu efectul unui pumnal. Precum biologul care descoperă o celulă canceroasă în cursul unei biopsii. Din nou norocul îl părăsea...

Picăturile de ploaie se auzeau deja pe tabla cabinei. În câteva minute începu potopul, transformând lateritul deja alunecos într-un veritabil patinoar.

Malko. Încetini, băgă în viteza a doua, trecând dintr-un şanţ într-altul. Acestea se formau continuu sub efectul ploii, din ce în ce mai adânc. Simţi camionul din nou, înaintând cu greu. Din păcate, nu se mai putea debarasa de nimic. Conducea cu zvâcniri bruşte de volan pentru a nu rămâne blocat în şanţurile săpate de ploaie. Brusc, camionul se aşeză de-a curmezişul drumului şi Malko văzu un arbore în faţa parbrizului. Se auzi o lovitură violentă

în partea stângă a cabinei. Malko simţi o durere atroce în braţul infectat şi îşi pierdu cunoştinţa.

*

Chipul lui Rachel aplecat asupra lui, îi apăru vag în faţa ochilor. Malko făcu un efort şi imaginea i se clarifică. Ochii maronii depărtaţi ai creolei îl priveau plini de groază.

— V-aţi rănit? întrebă ea.

Malko îşi reveni în câteva secunde. Avu senzaţia violentă de vomă.

Uşa cabinei era deschisă iar el era aşezat în diagonală pe banchetă cu capul susţinut de Rachel. I se păru că tavanul cabinei nu era drept, dar poate era o halucinaţie; pe tabloul de bord se aprinseseră mai mute butoane roşii; motorul se stricase. Întrerupse contactul. Malko nu-şi mai amintea nimic.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— V-aţi lovit de un arbore, spuse Rachel, apoi camionul s-a oprit singur. Asta-i tot.

Malko se îndreptă. Durerea din braţ era insuportabilă. Atroce. Se aşează cum putu mai bine la volan. Camionul era de-a curmezişul drumului iar roata stângă blocată într-un şanţ adânc. Ploaia nu încetase, dar nu mai era torenţială. Malko băgă din nou în viteza întâi, motorul se auzi, dar camionul nu se clinti din loc. Îngrozit, Malko coborî din maşină şi se edifică pe loc. Roata stângă, din faţă, lovise arborele şi butucul roţii se rupsese total. Nu se mai punea problema continuării călătoriei cu camionul. Malko privi dezastrul, total descurajat. Nu vor putea ajunge la timp pentru a lua avionul. Rachel stătea

lângă ei, contemplând şi ea dezastrul. În câteva secunde ploaia îi udă până la piele. Apa se prelingea pe braţul infectat, dându-i dureri îngrozitoare. Se adăpostiseră rapid sub prelata camionului. Julius Harb gemea încet pe targă. Malko privi ceasul. Era patru şi cinci minute. Mai aveau două ore până în zorii zilei. Nu aveau cum să-l transporte pe Julius Harb. Măi exista o singură soluţie.

— Rămâneţi aici, îi spuse Malko lui Rachel, eu încerc să merg pe jos, după ajutoare. Julius Harb deschise ochii.

— Mergeţi împreună. Pot să rămân singur. Altfel, nu veţi reuşi. Şi dacă avionul nu este acolo, trebuie să vorbiţi cu nişte *bush-negros* care nu înţeleg decât taki-taki.

Rachel îl privi pe Malko:

— Are dreptate. Dacă v-aţi vedea…

În tot cazul, simţea starea de rău în care se afla. Din când în când, maxilarul îi clănţănea ca într-o criză de malarie.

— Bine, spuse el. Haideţi!

Plecară amândoi, fără nicio armă, mergând ca nişte roboţi, alunecând pe solul mâlos, orbiţi de ploaia violentă care nu încetase.

Malko avu impresia că este un zombi.

Deodată, ploaia încetă, fiind mai întâi o uşurare. Apoi, se transformă într-o tortură.

În camion braţul său era la adăpost de căldură. Acum, simţea în mână o arsură permanentă, inumană.

Încercă să meargă pe marginea drumului, dar vegetaţia abundentă şi puternică îl lovea, îl biciuia, smulgându-i strigăte de durere. Rachel mergea

înainte, dar întorcea capul în permanenţă. Se opri deodată şi-l aşteptă pe Malko.

Se aflau în faţa unei probleme total imprevizibile. În faţa lor drumul se bifurca. După mersul soarelui, un drum ducea spre nord iar celălalt spre sud. Care dintre cele două ducea spre terenul de aviaţie? Pe hartă nu se specifica niciun fel de bifurcaţie.

Cele două drumuri erau de importanţă egală. Cei doi ascultară cu atenţie: nu se auzea niciun zgomot care să-i îndrume, numai zgomotele păsărilor şi bâzâitul insectelor. Arborii imenşi îşi împleteau coroanele, iar din cauza vegetaţiei era imposibil să distingi la câţiva metri.

— Eu o iau la dreapta, spuse Malko, iar dumneavoastră la stânga. Dacă în două ore nu întâlniţi nimic, vă întoarceţi înapoi, înseamnă că drumul este greşit.

Malko porni pe celălalt drum, fără să mai aştepte şi foarte rapid o pierdu pe Rachel din vedere. Lateritul devenea tot mai alunecos. Făcu un pas greşit şi căzu cu o durere ascuţită în gleznă. Îi trecu prin minte un gând îngrozitor: risca să moară de epuizare şi din cauza infecţiei în inima junglei.

Nu putea să strige după ajutor, nu era nimeni să-l audă. Numai şerpi, jaguari şi tarantule cu înţepături mortale.

Drumul era într-o pantă lină, ceea ce îl ajuta la mers. Dar devenea din ce în ce mai îngust. Deodată îşi dădu seama că nu mai există niciun drum! Malko încercă să continue, dar se afunda într-un sol moale care nu fusese niciodată călcat de picioarele oamenilor. Deci, acesta era drumul greşit. Cu sufletul plin de groază făcu calea-ntoarsă. Dar, de

data asta, trebuia să urce panta...

*

Pilotul avionului Xingu se aplecă pentru a zecea oară asupra hărţii, înjurând printre dinţi. Vecinul lui de scaun, cu faţa lipită de geam, scruta cu anxietate covorul verde de sub ei. În pădurea tropicală nu se vedea niciun spaţiu liber. Trecând printr-un cumulus, fură zdruncinaţi şi trebuiră să folosească pilotul automat. Apoi pilotul ridică privirea din instrumentele sale.

— Trebuie să plecăm spre Maroni şi să ajungem la Tapanahoni. Ne aflăm prea la nord.

De o oră se învârteau la o înălţime de o mie de picioare, urcând din când în când pentru a se orienta mai bine. Plecaseră de pe terenul de lângă Talima, se îndreptaseră spre nord până dăduseră de râul Tapanahoni, pe care-l pierduseră apoi! Se aflau probabil între lacul Van Blommestein şi râu. Pilotul înclină avionul şi porniră spre est. Din fericire, aparatul avea autonomie suficientă. Zburând foarte jos pentru a scăpa supravegherii radarului din Guyana franceză, consumau mai mult. Pilotul făcu un calcul rapid.

— Dacă nu găsim terenul într-o oră, trebuie să ne întoarcem, anunţă el. Altfel vom fi obligaţi să ne petrecem noaptea la Drietabbetje.

Cari Lelyval, reprezentantul Serviciilor olandeze, nu răspunse, gândindu-se la cei care îi aşteptau undeva în această imensă junglă. Anularea ordinului fusese transmisă la timp şi brazilienii erau cât pe ce să spună „: nu”, necunoscând terenul de la

Drietabbetje.

Graţie serviciului CIA din Paramaribo, aflaseră că atacul avusese loc, dar nimeni nu ştia ce se întâmplase după aceea! Hunta militară nu vorbise despre evadarea lui Julius Harb, ci numai de un atac al mercenarilor. Urmau să descopere ei adevărul.

Avionul brazilian Xingu nu avea niciun număr de înmatriculare, nici documente. Dacă ar fi căzut în mijlocul pădurii, nimeni nu l-ar fi găsit vreodată iar dacă ar fi căzut într-o zonă civilizată ar fi fost identificat cu mare greutate.

Pilotul João Santos urcă trei mii de picioare pentru a-şi economisi benzina.

Un sfert de oră mai târziu, Maroni, fluviul gălbui şi sinuos, apăru sub ei. Era frontiera dintre cele două Guyane, între două ziduri de verdeaţă ale junglei. Avionul viră, revenind spre sud şi coborî la cinci sute de picioare altitudine. Singurii care îi puteau zări erau cei câţiva *bush-negros* şi indienii aflaţi în „trecere”. Vasele mari nu puteau să urce pe Maroni atât de sus, din cauza torentelor rapide de apă.

Pirogile trebuiau duse în braţe după ce erau scoase motoarele de la bord.

Nişte papagali zburau deasupra lor. Era singurul semn de viaţă. Jungla părea moartă.

— Uite Tapanahoni! strigă deodată Cari Lelyval.

Jos, zăriră o dâră maronie care se îmbina cu râul Maroni, mergând spre sud-vest. Începură să zboare chiar deasupra apei. Câteva minute mai târziu, zăriră colibele indienilor construite la marginea râului. În dreapta lor, jungla se întindea pe coline înalte ca un imens muşuroi verde.

— Se vede Lelygebergte! strigă pilotul navigator,

nu suntem prea departe de teren.

Se vedeau din ce în ce mai multe colibe de indieni pe malul râului. Harta indica şi o mină de mangan, nu departe de Tapanahoni. Avionul se răsuci uşor pentru a urmări meandrele râului. Acesta se lărgea brusc, apoi valurile sale se apropiau într-o folie unde se zărea o apă gălbuie.

— Uite torentele de la Graholosoela! strigă din nou Cari Lelyval, care luase harta în mână. Viraţi la dreapta cu 90°.

— Cred că terenul de la Drietabbetje se află între râu şi coline. Coborâră şi mai mult, zburând deasupra arborilor giganţi şi zăriră un indian care le făcea semne disperate cu mâna, apoi pilotul urcă din nou, urmând un zbor în spirală pentru a inspecta jungla.

— Uite acolo! spuse Cari Lelyval. În faţă, în dreapta noastră.

Pilotul se îndreptă spre locul indicat. Un minut mai târziu treceau deasupra unui teren defrişat de patru sute de metri lungime, chiar în mijlocul junglei. Era pista de aterizare de la Drietabbetje. Se zărea o cabană de lemn minusculă la marginea terenului şi nimeni prin apropiere.

João Santos viră şi urmări pista. Din fericire părea practicabila. Un drum destul de vizibil cobora spre Tapanahoni şi spre sat, în amont de torentele de apă.

— Putem ateriza? întrebă Carlos Lelyval.

— O să încerc, spuse João Santos.

Cu un astfel de teren se putea aştepta la orice. Roţile avionului atinseră iarba şi bimotorul se aşeză fără prea multe zdruncinături. Îi trebui mai mult de

două sute de metri pentru a se opri total.

Cei doi bărbaţi săriră pe pista de aterizare. Căldura era înăbuşitoare şi milioane de insecte îi înconjurară imediat. Pilotul aruncă o privire îngrijorată spre drumul care se zărea.

— Riscăm să-i întâlnim pe *bush-negros*, remarcă el. Ce le spunem?

Carlos Lelyval strivi un ţânţar gigant pe braţ.

— Nimic, nu cred ou-i interesează. Le dăm nişte ţigări şi gata.

În avion, cei doi aveau nişte carabine, câteva grenade şi fiecare câte un pistol se aflau pe teritoriul unei ţări ostile, fără cea mai mică autorizaţie, de aceea radioul din avion fusese redus total la tăcere. Poate numai radarele din Kourou din Guyana franceză îi reperaseră.

Cari Lelyval privi soarele care coborâse mult la orizont. Peste o jumătate de oră erau nevoiţi să decoleze din nou.

Oare de ce nu îi găsiseră pe cei pe care îi căutau? De ce nu veniseră la locul de întâlnire? Ştia cu siguranţă că autorităţile braziliene nu ar mai pune la dispoziţia lor a doua oară un bimotor Xingu. Riscau prea mult şi se puteau ivi complicaţii diplomatice. Scrută jungla dimprejurul lui. Unde se aflau oare cei pe care îi căutau?

Se puteau întâmpla o mulţime de lucruri din momentul atacului. Ascultaseră cu atenţie radioul din Surinam, dar nu auziră ştiri importante. Poate că cei pe care îi aşteptau se aflau plecaţi pe. Undeva prin Paramaribo. Ar fi trebuit să fie pe terenul de aterizare de cel puţin trei ore, după calculele lui Lelyval. Deci, ceva se întâmplase. Joäo Santos scăpă

o înjurătură furioasă. O scolopendră se aşezase pe braţul lui gol. O îndepărtă imediat, dar picioarele miriapodului lăsară o urmă de băşică pe braţ.

— Nenorocită ţară! mormăi el.

Santos nu avea decât o idee în cap, să decoleze din nou cât mai repede.

*

Rachel, cu faţa înfierbântată, epuizată total, vru să se odihnească puţin, când zări o potecă perpendiculară pe cea pe care venise ea. Se opri un moment şi privi în stânga şi în dreapta. Nu avea niciun mijloc să afle care este drumul cel bun. Drumul părăsit pe care ea venise, urca şi cobora, trecând printr-un hăţiş prin care camionul nu ar fi putut trece, adesea reducându-se la o, fâşie extrem de îngustă.

Tânăra creolă ezită, cu inima săltându-i nebuneşte în piept. Deodată, auzi un bâzâit puternic care o asurzi, ca şi cum o insectă uriaşă bâzâia lângă ea. Mai întâi. Crezu că are o halucinaţie, datorată căldurii, dar zgomotul se amplifica. Venea din partea stângă. Era zgomotul unui motor de avion. Recunoscuse zgomotul caracteristic. Ca o nebună, se îndreptă spre poteca cea nouă, cu faţa biciuită şi zgâriată de crengi şi frunze, alunecând în lateritul vâscos, strigând cât o ţineau puterile. Dar bâzâitul continuă un moment şi după aceea se îndepărtă. Mai făcu o sută de metri şi brusc perdeaua de verdeaţă se întrerupse în faţa ei, aflându-se pe marginea a. Ceea ce părea a fi un teren de aterizare. La celălalt capăt al pistei, zări un avion

bimotor pe cale de a întoarce, pregătindu-se de decolare. Agitându-şi braţul, Rachel ţâşni din pădurea adâncă şi se îndreptă în goană spre aparat.

*

Cari Lelyval remarcă primul silueta care venea în fugă spre ei. Pilotul se pregătea să verifice bordul pentru decolare.

— Atenţie! spuse el. Avem o vizită. Cred că este un *bush-negro*. Să fugim.

Pilotul aruncă o privire spre silueta fugară.

— În regulă, voi zbura la douăzeci de metri deasupra lui.

Cari Lelyval privea silueta care se apropia, cu inima grea din cauza acestei misiuni nereuşite.

Bimotorul începu să meargă pe pistă. Deodată, în timp ce aparatul se pregătea să-şi ia zborul, olandezul îşi dădu seama că cel care alerga nu venea dinspre sat ci din direcţia opusă!

Privi mai atent şi văzu că este vorba despre o femeie în fustă şi *tee-shirt*. *Bush-negros* nu se îmbrăcau aşa.

— Stai! strigă el pilotului, nu începe decolarea.

Chiar la timp! Joäo Santos reduse din forţa de zbor şi aparatul pierdu din viteză. Era chiar pe punctul de oprire în clipa în care fata se afla lângă ei. Ocolindu-i aripa, Rachel se aruncă spre uşa laterală, lovind-o cu pumnii şi având faţa în lacrimi. Strigând cuvinte pe care nimeni nu le înţelegea, căpitanul Cari Lelyval simţi un fior rece ca gheaţa de-a lungul coloanei vertebrale.

— *Godferdom!* murmură el. Noroc că n-am decolat! Deschise rapid uşa şi sări la pământ.

Necunoscuta se repezi spre el, strigându-i în olandeză.

— Sunt acolo, trebuie să mergem să-i căutăm. Sunt răniţi.

Asta era în afara planului. Pilotul, după ce opri motoarele, coborî pe pământ. Astfel, cei doi reuşiră să pună cap la cap şirul vorbelor neîntrerupte ale fetei. Dar instrucţiunile primite de cei doi nu prevedeau „un intermezzo” de natura asta. După spusele fetei, căutarea celor doi, dacă mergeau pe jos, ar fi durat minimum o oră. După aceea trebuiau să revină la avion, transportând targa cu rănitul, ceea ce însemna o întârziere considerabilă şi încă două lucruri.

Mai întâi, erau obligaţi să abandoneze avionul lăsându-l fără supraveghere, căci trebuiau să meargă amândoi pentru a transporta rănitul. După aceea ar fi trebuit să decoleze în toiul nopţii, căci era deja ora şase după amiaza.

Santos îl privi lung pe Carl Lelyval. Era perplex. Era adevărat, el era pilotul, responsabil deci al aparatului, dar în armata braziliană nu avea decât gradul de locotenent în timp ce Lelyval era deja un bătrân căpitan. Nu erau în aceeaşi armată, dar totuşi...

Prin radio le era imposibil să ceară instrucţiuni. Consemnul era formal. Orice s-ar fi întâmplat cu avionul, Santos era responsabil. Apoi se gândi la cei doi bărbaţi răniţi, abandonaţi pe drum în inima junglei.

— Ce facem, îl întrebă el pe ofiţerul olandez.

Punându-i întrebarea, Santos se punea implicit la ordinele ofiţerului olandez, superior în grad.

— Puteţi să decolaţi noaptea? întrebă Lelyval.

— Da, cred că da, văd că pista nu-i foarte rea.

— Atunci să mergem să-i căutăm.

*

Malko tocmai ajunsese la locul în care se despărţise de Rachel, când zări pe înserat trei siluete. Se opri şi se sprijini de un arbore ca să nu cadă. După câteva minute, Rachel se aruncă în braţele sale: – Suntem salvaţi! strigă ea. Au venit. Sunt aici.

Malko se îndreptă şi se trezi în faţa sa cu doi bărbaţi. Judecând după privirea lor îngrozită îşi dădu seama că nu arăta deloc bine. Ochii lui aurii erau injectaţi de sânge, barba îi crescuse neglijent, iar obrazul tras din cauza epuizării avea o expresie de suferinţă atroce. Din nou îl cuprinse cu acces de febră şi începu să clănţăne din dinţi, din cauza frisoanelor.

João Santos se aplecă spre braţul infectat cu neliniște.

— Rămâneţi aici, noi mergem să-l căutăm pe Julius Harb şi vă luăm la întoarcere.

— Există o lanternă în camion, mai reuşi să spună Malko înainte de a cădea la pământ, sprijinindu-se de un ciot de copac. Era prea epuizat pentru a putea discuta sau a se putea bucura. Braţul părea că-i plesneşte din clipă în clipă şi simţea cum infecţia îi cuprinde corpul în întregime.

*

Un fascicol de lumină îl smulse pe Malko din starea de toropeală. Adormise, fără să-şi dea seama. Rachel se ghemui lângă el.

— Să mergem, spuse ea. Julius este aici, cu noi.

Malko se ridică şi văzu la lumina lanternei pe cei doi salvatori ducând targa, murdară de noroi roşiatic, la rândul lor obosiţi îngrozitor.

Porniră toţi patru într-o tăcere absolută.

Rachel deschidea drumul cu lanterna în mână. Din fericire, nu mai erau ţânţari pentru că era deja întuneric beznă.

João Santos luase cu el trusa de ajutor medical şi le administră celor doi răniţi câte o doză de morfină. Astfel că, în momentul decolării, Malko nu mai simţi durerea. O imensă uşurare îl cuprinse în momentul în care bimotorul viră şi se îndreptă spre sud, înspre Brazilia. Simţi şi o uşoară tristeţe. Evident, reuşise partea cea mai importantă a misiunii, dar cu preţul vieţii Gretei Koopsie. Se întrebă: oare cine va veni primul pe acest drum abandonat în. Inima junglei? Cine va găsi aurul, corpul lui Van Mook şi camionul stricat şi abandonat? Poate nimeni. Aruncă o privire spre Julius Harb, liniştit şi el din cauza morfinei. Peste două ore vor fi din nou în rândul lumii civilizate şi vor fi îngrijiţi. Îl cuprinse o toropeală dulce. Simţi o mână care îi mângâia fruntea. Rachel stătea lângă el. Degetele ei alunecau pe torsul, lui, dar nu află niciodată ce voia Rachel, căci morfina îşi făcu efectul şi căzu într-un somn profund.

Capitolul XIX

Salonul restaurantului de la hotelul *Krasnapolski*

era la fel de pustiu ca la prima lor întâlnire, dar participanţii nu mai erau aceiaşi.

Rachel îl înlocuia cu succes pe Frederick Leroy. Tânăra creolă îl şocase probabil pe şeful de sală prea scrobit, cu *tee-shirt-ul* ei mulat peste pieptul ascuţit şi fusta de piele prea mică pentru talia ei.

Malko avea încă braţul bandajat, după operaţia făcută la spital. Bineînţeles, primise mulţumirile oficiale ale guvernului olandez. Colonelul de Vries era radios de mulţumire ca şi căpitanul cu tenul palid, adjunctul său care, acum, părea puţin mai colorat din cauza emoţiei.

Ofiţerul superior olandez se aplecă spre Malko cu ochii strălucitori:

— Vom recupera aurul abandonat în junglă!

— Cum? întrebă Malko.

Olandezul zâmbi cu modestie.

— Am obţinut aprobarea ministrului meu şi vom colabora cu brazilienii. Vom pleca cu un avion Xingu, ca data trecută. Vom lua în avion un vehicul uşor ca să facem naveta pe drumul din junglă. Vom folosi aurul pentru a-i ajuta pe surinamezii aflaţi în exil şi pentru finanţarea unor operaţiuni... Se află la şase ore de mers de terenul de aterizare, nu?

— Aproximativ, spuse Malko.

Nici măcar Serviciile secrete nu scăpaseră de febra aurului. Simţi că de Vries voia să-i mai spună altceva, dar că nu se putea hotărî. Mai vorbiră despre diverse alte nimicuri până când de Vries spuse:

— Aş prefera să nu-i spuneţi despre această mică expediţie lui Julius Harb, dacă mai veniţi în contact cu el. L-am cerut acelaşi lucru şi domnişoarei

Rachel, din motive pe care le înţelegeţi, desigur. Ea a acceptat să ne însoţească pentru că ştie perfect drumul.

Malko îşi reţinu un zâmbet.

— Înţeleg, spuse el, totuşi trebuie să ştiţi că Julius Harb nu este un idiot...

— Bineînţeles, spuse colonelul, dar mai ştie că brazilienii au fost destul de reticenţi chiar şi la prima expediţie. În plus, pentru prietenii săi politici, unii nu sunt de o integritate absolută... Bineînţeles, vom continua să-l ajutăm graţie vânzării unei părţi din aur, dar din restul aurului vom ajuta şi alţi oameni care au nevoie.

— Bine, spuse Malko, puteţi conta pe discreţia mea, cu o singură condiţie...

Zâmbetul colonelului se lărgi.

— Doriţi şi dumneavoastră un...

— Nu, spuse Malko. Vreau ca odată cu aurul s-o aduceţi şi pe Greta Koopsie.

— Dar este moartă!

— Tocmai, spuse Malko. Cântăreşte mult mai puţin decât două tone de aur. Vreau cuvântul dumneavoastră de ofiţer că va fi înmormântată în cimitirul din Rotterdam şi că familia ei va fi înştiinţată de decesul accidental din Surinam. Să nu uitaţi că fără ea nu aţi fi avut nici aurul şi nici pe Julius Harb în stare de libertate.

Se lăsă o linişte adâncă, întreruptă în sfârşit de colonelul de Vries.

— Vă dau cuvântul meu de onoare! spuse el.

Şeful de sală umplu din nou paharele cu *Château-Petrus*. Malko remarcă deodată că tânărul căpitan deveni roşu la faţă. Servieta lui Malko căzu brusc,

din întâmplare şi aplecându-se s-o ridice fu cât pe ce să izbucnească în râs. Sub masă, piciorul desculţ al lui Rachel urca uşurel de-a lungul gambei ofiţerului palid care devenea dintr-o dată roşu. Era clar că tânăra creolă era cu desăvârşire incorigibilă. Aceasta privea drept în faţă, cu veşnicul ei surâs inocent.

*

Intrând în holul hotelului *Sacher* din Viena, Malko se întrebă pe cine urma să întâlnească? Şeful serviciului CIA din Viena îi telefonase pentru a-l anunţa că trebuia să se întâlnească cu cineva în camera 820 a hotelului.

Bineînţeles, nu-i dăduse niciun nume la telefon, pentru motive de securitate. În mocheta groasă a culoarului, zgomotul paşilor lui se estompa. Bătu la uşă uşor şi apăsă pe clanţă deschizând uşa. Rămase total surprins. Rachel era de nerecunoscut: un machiaj rafinat îi accentua ochii îndepărtaţi; avea o manichiură îngrijită şi purta un mantou de lux şi pantofi scumpi.

El, care nu o văzuse decât în starea ei sălbatică!

— Ce surpriză! spuse Malko. Ce faceţi la Viena?

— Mi s-a cerut să vă aduc ceva. Poftim!

O urmări cu privirea şi văzu un pachet gros cât o cutie de pantofi, învelit într-o hârtie maro.

— Ăsta-i pachetul! spuse ea.

Malko vru să-l ia, dar nici nu-l putea ridica. Instantaneu, înţelese despre ce era vorba. Rupând hârtia, văzu capătul unui lingou de aur.

— Sunt cele patru lingouri de aur promise lui

Herbert Van Mook, spuse Rachel aflată în spatele lui. Le-au găsit lângă corpul lui. Colonelul de Vries s-a gândit că vă revin dumneavoastră, de drept.

Malko se întoarse. Rachel îşi desfăcuse deja aproape toţi nasturii rochiei. Ultimul sări şi fata zvârli rochia pe pat, dezbrăcată de haine, numai în ciorapi şi în sutienul de culoarea pielii. Făcu un pas spre el, lipind dantela sutienului de costumul lui de alpaca.

— Mi s-a spus că vă plac femeile sofisticate, spuse ea.

Rachel îşi atinse buzele încetişor de ale lui.

Malko o cuprinse cu braţul, spunându-şi că oricum dosarul său de ia Central Intelligence Agency era complet.

Sfârşit

În româneşte de Cristina Tonescu
Redactor: Cristina Radu
Tehnoredactor: Maria Lazăr
Editura Tinerama, Bucureşti, 2001
ISBN: 973-597-007-4